

COLECȚIA

FRIDOLIN

COLECȚIA

Franz
Caspar
FRIDOLIN

EDITURA UNIVERSAL DALSI

**FRIDOLIN
FRANZ CASPAR**

De ziua lui, Fridolin primește o frumoasă zgardă roșie cu ținte aurii. Dar bucuria se transformă rapid în groază, când constată ca toți câinii din oraș îl fugăresc ca să—i ia zgarda. Fridolin scapă, dar își dă seama cu disperare că a pierdut zgarda. Așa că pornește în căutarea ei, fiindcă acasă nu se poate întoarce așa. Însă aventurile abia acum încep. Curajul și inteligența micului teckel sunt puse la grea încercare. Cum crezi că o să se descurce?

Cu siguranță nu—ți place să pierzi cadoul primit de ziua ta. Lui Fridolin tocmai asta i s—a întâmplat. Așa că trebuie să pornească în cea mai palpitantă aventură a vieții lui. Însoțește—l ca să afli cum s—a descurcat și o să primești insigna de prieten special!

Cuprins

I. DE ZIUA LUI, FRIDOLIN CAPĂTĂ UN DAR FRUMOS.....	3
II. O PLIMBARE CARE SE ÎNCHEIE CU O SPAIMĂ CUMPLITĂ.....	8
III. FRIDOLIN A SCĂPAT CA PRIN URECHILE ACULUI. DAR UNDE—I ZGARDA?.....	13
IV. NUMAI LISA ÎI MAI POATE DA O MÎNĂ DE AJUTOR.....	16
V. NOAPTEA ÎN VAGON SE ÎNCHEIE CU O BAIE RECE.....	20
VI. DACĂ NU ERA DOCTORUL FACE—BINE.....	22
VII. AJUTOR! HOȚII!.....	26
VIII. FRIDOLIN ACȚIONEAZĂ.....	30
IX. FURTUNA.....	34
X. RĂPIREA.....	38
XI. LISA ȘI COȘUL.....	43
XII. FRIDOLIN AJUNGE LA RĂCOARE.....	46
XIII. SPRE ORAȘUL CEL MARE.....	50
XIV. FRIDOLIN ÎȘI MAI FACE UN PRIETEN.....	53
XV. TOTUL E BINE CÎND SE SFÎRȘEȘTE CU BINE.....	57
XVI. REVEDEREA.....	61

I. DE ZIUA LUI, FRIDOLIN CAPĂTĂ UN DAR FRUMOS

Fridolin ducea o viață fericită, atât cât poate fi de fericită viața unui câine șoricar.

Trăia împreună cu Willy — tânărul său stăpîn — într—o căsuță frumoasă, aflată în centrul unui orașel. Dimineața, la prînz și seara, Willy avea grijă să—i umple vîrf farfuria cu mîncare, și după—amiaza, cînd nu se ducea la școală, ieșea cu el să se joace pe stradă, ori la marginea rîului, ori, ceva mai departe, în pădurea învecinată.

Seara îl aștepta în bucătărie coșul său cald, în care Fridolin dormea dus toată noaptea. Și nu deschidea ochii decît abia spre ziuă, cînd mama lui Willy începea să trebăluiască în jurul plitei.

Atunci Fridolin se scutura, își întindea oasele amorțite și adulmeca de zor în jurul lui.

Așa se întîmplă și în această dimineață — după ce termină cu pregătirea micului dejun, mama lui Willy se uită la ceasul din perete și, în sfîrșit, își șterse mîinile de poalele șorțului.

Atît așteptase Fridolin. Țîșni din coșul lui ca o săgeată și o rupse la fugă, în sus pe scări. Mama sosi în urma lui și ciocăni ușor în ușa camerei în care dormea Willy.

—Willy! E timpul să te scoli! strigă ea, deschizînd ușa. Fridolin se strecură înăuntru și începu să țopăie voios în jurul patului. Dar Willy își vîrî și mai mult capul sub plapumă.

—Ia te uită! se minună Fridolin. Își vede liniștit de sforăitul lui, de parcă școala nici n—ar mai exista pentru el!

Apoi, apucînd cu dinții plapuma de un colț, o trase la iuțea de pe pat.

Willy sări în sus ca ars și începu să—și frece ochii somnoroși.

—Ce e... ce s—a întîmplat? bolborosi el, buimac. E iar dimineață?

—Da, dimineață, bunul meu prieten, îi răspunse Fridolin. Trebuia să vezi asta mai de mult. De cînd strălucește soarele la fereastra ta! Hai, scoală! E timpul să mergi la școală.

—La școală?!? întrebă Willy cu mirare. A, da, la școală... Dar, nu, nu—i nici o grabă. Mai întîi trebuie să stau de vorbă cu tine despre un lucru foarte important.

Fridolin se uită la stăpînul său cu ochii plini de mirare.

—Da, ceva foarte important, ținu să repete Willy. Mîine e ziua ta de naștere. Tata mi—a spus că împlinești un an. Iar eu aș vrea să—ți fac de ziua ta un cadou. Da, un cadou. Am și vorbit despre asta cu tata, și el mi—a dat voie să iau din pușculiță atât cît îmi trebuie. Da, oricît! Chiar azi îmi dă cheia de la pușculiță.

Fridolin se întinse pe podea, și, după ce căscă îndelung, spuse cu toată sinceritatea:

—De ce te ostenești tu din pricina mea? Mie nu—mi lipsește nimic. Am tot ce—mi trebuie și îmi merge foarte bine și fără daruri de ziua mea. Zău. Mai bine păstrează banii pentru patinele alea cu rotile, știi tu...

—Nu, nu se poate, trebuie să—mi spui chiar acum ce—ți dorești de ziua ta, stăruii Willy cu încăpățînire. Hai, spune! Dacă nu—ți cumpăr azi, mîine nu se mai poate... Pricepi?

În clipa aceea se auzi, de jos, vocea puternică a mamei:

—Hei, Willy! Ce faci? Nu vii odată? E șapte și jumătate. Ce tot faceți voi acolo de durează atît de mult? —Cum?! Șapte și jumătate?! strigă Willy, sărind sprinten din patul lui. E cazul să mă grăbesc!...

Se spală la iuțea și se șterse pe față cu prosopul, la fel de iute își trase pe el cămașa și pantalonii și într—o clipită ajunsese în bucătărie. Mîncă în grabă felia de pîine unsă cu miere și dădu repede pe gît

obișnuita cană cu lapte.

—Mămico, te superi dacă te rog să—i dai tu azi lui Fridolin gustarea de dimineață? o întrebă el. E târziu și trebuie să plec la școală. Știi, am avut de discutat cu el ceva foarte important și de asta am întârziat. Nu te superi, nu—i așa?

Și fără să mai aștepte răspunsul, apucă ghiozdanul și ieși repede pe ușă afară.

Fridolin sări iute pe pervazul ferestrei și se uită după Willy, care acum alerga pe stradă.

—Vezi, ai grijă! i—a mai strigat el, oprindu—se din drum. Nu uita ce ți—am spus! Până la prânz vreau să știi ce—ți dorești, ai înțeles?

Și numaidecât o rupse la fugă, gonind cât îl țineau picioarele.

Nu de alta, dar acele ceasului din turn arătau acum ora opt fără câteva minute, și la această oră trebuia să fie în clasă.

*

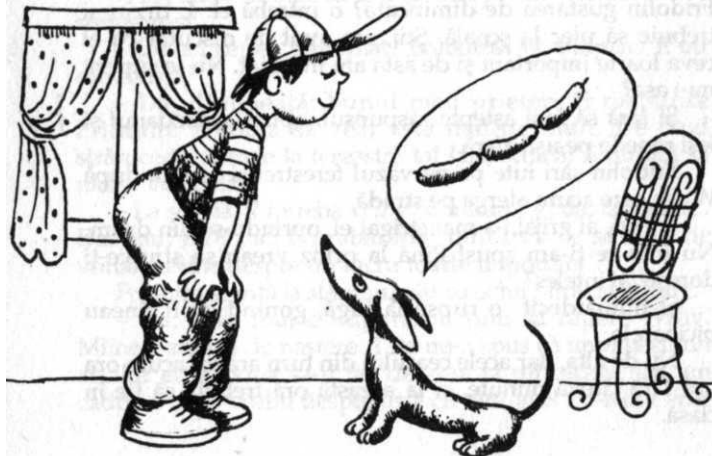
* *

Willy se întoarse de la școală înainte de prânz fluierînd vesel, așa cum făcea întotdeauna când nu avea ore după—amiaza.

—Hei, Fridolin, se adresă el micuțului șoricar care stătea încolăcit în coșul lui; te—ai gândit ce vrei să capeți de ziua ta?

—Ah, aniversarea asta! îi răspunse Fridolin morocănos. Zău, nu știi ce să spun... Dar, mă rog, dacă ții neapărat să—mi cumperi ceva, atunci cumpără—mi un cîrnat — știi tu, unul din aceia lungi și frumoși, cum am văzut noi în vitrină la mezelarul Made. Nu costă cine știe ce...

Fridolin luă prânzul, ca de obicei în bucătărie, și când se duse în sufragerie îl găsi pe Willy, care terminase și el de mîncat, uitîndu—se la pușculița rotundă și galbenă, aflată pe masă în fața lui.

"Strînge bani albi, pentru zile negre", scria pe ea cu litere de—o șchioapă.

Între timp Willy scosese banii și—i aranjase pe masă după mărime: cei de cinci bănuți — un fișic, cei de zece — alt fișic, iar monezile de argint, nu prea multe, erau înșirate una lingă alta.

—Și—acum, să—ți spun ceva, începu el. Patinele cu roțile le capăt oricum de la tata, dacă aduc tot anul numai note bune. Cu banii ăștia, o să cumpăr ceva pentru tine. Și vreau să fie un lucru într—adevăr foarte frumos, de—ar fi să dau pe el și ultimul bănuț. Pricepi?

Și, spunînd asta, adună repede banii de pe masă și—i puse în batistă, pe care apoi o legă bine, cu toată grija.

—Atît de mult costă un cîrnat?! se minună Fridolin. Și vrei să mergem chiar acum să—I cumpărăm? mai ținu el să întrebe.

—Tu nu mergi nicăieri. Înțelegi? Azi tu rămîi acasă, îi răspunse Willy. Și se grăbi să adauge: M—am gândit să—ți cumpăr altceva. Deocamdată, însă, e secret. Pricepi?

—Mă rog, dacă așa vrei tu... mîrii Fridolin, retrăgîndu—se bosumflat în coșul lui.

Ar fi fost, desigur, de o mie de ori mai bucuros să coboare cu Willy la rîu, ca să înoate un pic. Dar ce poate face un biet cățeluș dacă trebuie neapărat să capete un dar de ziua lui?...

Se ghemui deci pe perna sa, ca să—și facă somnul de după—amiază. Și începu să viseze: și se făcea că primise de ziua lui un cîrnat mare și frumos și că mușca din el cu poftă. Și cu cit mușca mai mult, cu atît mai mare se făcea cîrnatul...

Cînd, în sfîrșit, Willy se înapoie acasă, soarele cobora la asfințit. Într—o mîna ținea un pachet mic, înfășurat într—o hîrtie de culoare maro. Fridolin se repezi la el, cu gîndul să—l înhațe. —Stai, nu te grăbi! strigă Willy. Deocamdată nu te atingi de el. În pachetul ăsta e secretul de care ți—am vorbit. Ai înțeles?

Și fără să mai scoată o vorbă, urcă singur în camera lui și închise ușa cu grijă.

"Ce să fie? Ce să fie? se tot întreba Fridolin, adulmecînd cu nasul aerul din jurul lui. Cîrnat nu e! Asta, nici vorbă! Dacă ar fi, l—aş simți cu siguranță... Hm... Miroase mai degrabă a pantofi. Da, a pantofi noi. Doar n—o fi vrînd să—mi dea de ziua mea o pereche de pantofi!"

Toată seara îl bătu pe Willy la cap, rugîndu—l:

—Hai, spune—mi, ce mi—ai adus?

Și cînd ușa dormitorului rămase pentru o clipă deschisă, se furișă repede înăuntru și adulmecă peste tot — prin toate ungherele, prin toate sertarele.

—Hai, nu fi atît de curios, îi spuse Willy. Ai răbdare pînă mîine dimineață. Ai să vezi, e ceva nemaipomenit.

"Și totuși a pantofi noi miroase, își spuse Fridolin cînd, după masa de seară, se culcă din nou în coșul lui. Cu toate că... nu arată deloc a pantofi... Nu, nici în ruptul capului nu—s în stare să ghicesc ce—ar putea fi... Chipurile, ceva nemaipomenit! Dar ce?"

Pentru prima dată în viața lui, Fridolin avu o noapte neliniștită. Mereu se trezea și mereu vedea luna strălucind la fereastra lui. Se crăpase aproape de ziuă cînd, în sfîrșit, se cufundă și el într—un somn adînc; și cînd deschise din nou ochii, afară era lumină, iar Willy stătea îngenunchat lîngă coșul lui — gata spălat și pieptănat.

—Hei, bună dimineața, somnorosule! Bună dimineața și la mulți ani! strigă el, scuturîndu—l de zor pe Fridolin. Mulți ani fericiți!

Fridolin țîșni din coș ca din pușcă și privi buimac în jurul lui.

—Mulțumesc, mulțumesc, spuse el în cele din urmă, întinzînd boticul în sus. Hm... Iar miroase aici a pantofi noi...

—Uite, cadoul tău! strigă Willy, arătîndu—i pachetul acela cafeniu.

Dintr—un salt, șoricarul i—l smulse din mîna și — hîrșt—hîrșt — făcu hîrtia ferfeniță. Și ce să vadă înaintea ochilor? O zgardă — o zgardă roșie de toată frumusețea, bătută în ținte aurii ce sclipeau de—ți luau vederea, nu alta.

Fridolin începu să dea din coadă cu mare repeziciune — așa cum făcea el întotdeauna când era nespus de bucuros. După ce întoarse zgarda pe toate părțile, porni cu ea în gură să facă de câteva ori ocolul bucătăriei.

În cele din urmă, obosit de atîta alergătură, lăsă zgarda pe perna lui și strigă în culmea fericirii: —Ce zgardă minunată! De cînd mă știu, mi—am dorit o asemenea zgardă! De—acum încolo o să mă plimb și eu cu zgardă la gît, așa cum se plimbă frații mei mai mari.

Willy se așeză la masă și începu să muște din pîinea lui cu miere.

—Hai, mănîncă și tu, îi spuse el lui Fridolin. Pe urmă, dacă vrei, poți să mă însoțești pînă la școală.

Dar Fridolin nu—l mai lăsă în pace:

—Willy, te rog, pune—mi zgarda. Vreau să văd cum îmi vine! Te rog...

Willy nu fii în stare să—l refuze și așa se face că în clipa următoare Fridolin o zbughi pe scară în sus, îndreptîndu—se glonț spre dormitorul stăpînului. Ajuns acolo, făcu frumos în fața șifonierului și se privi îndelung în oglinda care ajungea pînă aproape de podea. Și după ce se răsuci cînd într—o parte, cînd într—alta, spuse mulțumit:

—Pe cîntea mea, cred că sînt cel mai reușit cățel din tot orașul!

—Și eu zic la fel, interveni, pe neașteptate, mama lui Willy. Arăți, de parcă ai fi șoricarul unui prinț...

Dar acum, gata, ștergeți—o repede, căci s—a făcut opt fără cinci!...

Willy apucă numaidecât ghiozdanul și în aceeași clipă porniră amîndoi la drum.

Cînd ajunseră în dreptul școlii, Willy îl scarpină pe Fridolin după urechi, în semn de rămas bun, și, înainte de a—l părăsi, îi spuse:

—Să fii cuminte! Să te duci direct acasă și să nu căști gura pe nicăieri! Ai înțeles? După—masă o să

ieșim împreună la plimbare.

În poarta școlii, Fridolin întâlnește câțiva copii.

—Ia uitați—vă, Fridolin! strigă unul dintre ei, și într-o clipită se îngrămădirea cu toții în jurul lui. Și ce zgardă frumoasă are! se minună în cor.

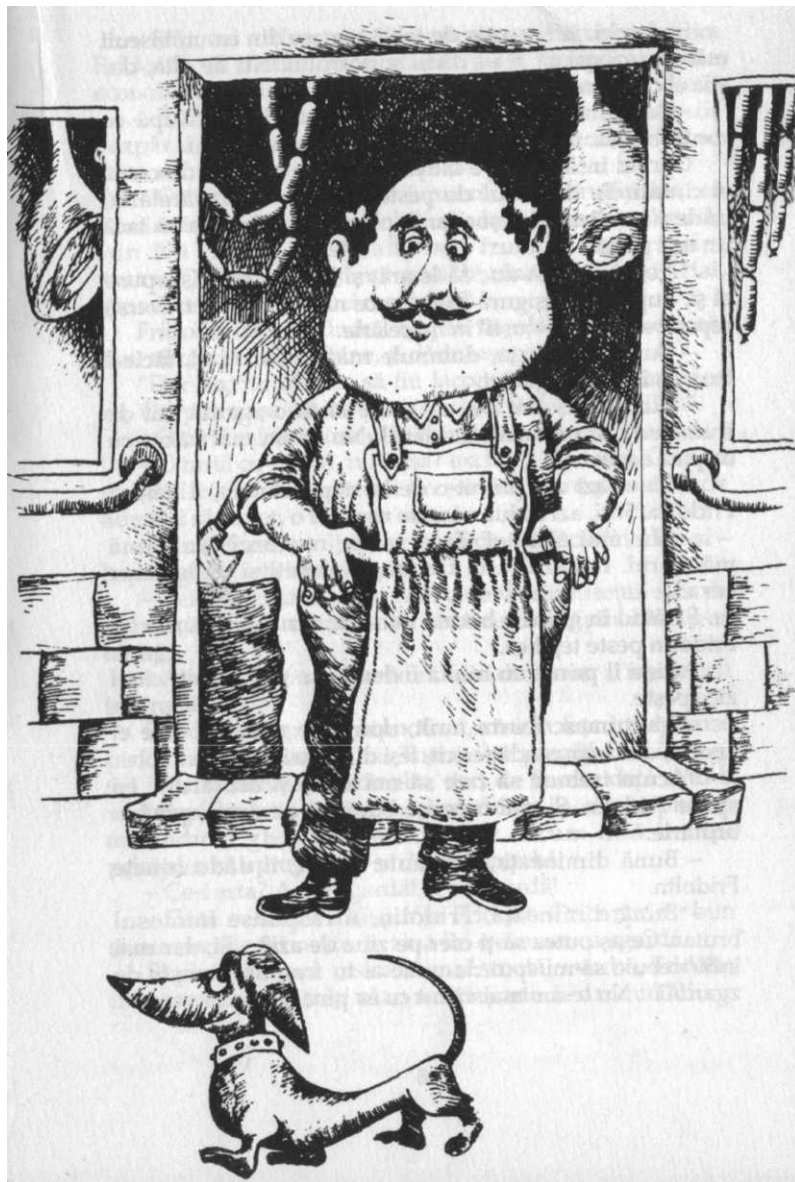
—Da, azi e ziua mea de naștere, se mândrește Fridolin, după care adăugă: Țsta—i cadoul meu de la Willy!

Acum sînt și eu un cîine mare!

Deodată se auzi clopoțelul și copiii se grăbirea să intre în clasă.

Fridolin rămase singur pe întinsul teren de joacă din fața școlii.

II. O PLIMBARE CARE SE ÎNCHEIE CU O SPAIMĂ CUMPLITĂ

Fridolin mai stătu un timp pe terenul de joacă și trase cu urechea spre ferestrele înalte ale școlii, în dorința de a desluși pe undeva vocea stăpînului său, Willy. Neauzind nimic, făcu o dată înconjurul clădirii, apoi ieși în stradă.

—Hei, Fridolin! se auzi deodată strigat de un glas cunoscut.

Era poștașul. Fridolin alergă repede spre el.

—Ei, ce—i asta? îl întrebă poștașul cu mirare. De cînd porți tu zgardă?!

—Știi, azi e ziua mea de naștere, îi răspunse Fridolin, și tînărul meu stăpîn a ținut neapărat să—mi facă acest dar.

—Ți—a dăruit, într—adevăr, o zgardă frumoasă, spuse cu admirație poștașul. Vezi, ai grijă să n—o pierzi...

—Am eu grijă, îl asigură Fridolin și porni tropăind zglobiu pe strada principală.

Cînd ajunsese în dreptul băcăniei se opri, spunîndu—și că n—ar strica să—i arate și băcanului zgarda lui frumoasă. Și fără să mai stea pe gînduri, intră în prăvălie.

—Bună dimineața, Fridolin, îl întîmpină băcanul cu bucurie. Ia spune, ce—ți dorește inimioara? Apoi, zărind podoaba de la gîtul cățelului, exclamă: Ia te uită ce zgardă superbă! Nu te—am mai văzut cu ea! De unde o ai?

—Mi—a cumpărat—o stăpînul meu, se mîndri Fridolin. Știți, azi e ziua mea de naștere...

—Ziua ta de naștere! se bucură băcanul. Ei dacă—i așa, atunci să—ți dau și eu ceva...

Și deschizînd o cutie de tablă, scoase din ea un biscuit mare cu ciocolată și i—l dădu șoricarului. Nu de alta, dar știa el ce anume îi place mai mult lui Fridolin.

—Mulțumesc frumos, îi spuse Fridolin și, după ce ronțai biscuitul, își văzu mai departe de drumul lui.

Curînd însă simți pe la nas un miros ispititor de carne și cîrnați. Pe trotuarul de peste drum se afla măcelăria, unde năzdrăvanului șoricar îi plăcea întotdeauna să facă un mic popas.

"Trebuie să mă duc să le arăt și lor zgarda", își spuse el și, după ce se asigură că nu trece nici o mașină, traversă repede strada, și — fuști! în măcelărie.

—Bună dimineața, domnule măcelar, rosti el, făcînd frumos în fața tejghelei.

—Bună, Fridolin! Da' de unde ai tu o zgardă atît de frumoasă? se minună măcelarul. Nu te—am mai văzut cu ea pînă acum...

—Chiar azi am primit—o de la stăpînul meu, îl lămuri Fridolin. Știți, azi e ziua mea de naștere!

—Nu mai spune! Ziua ta de naștere?! exclamă măcelarul. În cazul ăsta trebuie să capeți și de la mine ceva.

Și tăind în grabă o bucată mare de cîrnat, i—l aruncă lui Fridolin peste tejghea.

Acesta îl prinse cu multă îndemînare și îl înghiți cît ai zice pește.

—Mulțumesc foarte mult, domnule măcelar, zise el apoi și, dînd din coadă fericit, ieși din nou în stradă.

"Acum trebuie să trec să mă vadă și brutarul", își spuse Fridolin. Și mai merse o bucățică de drum, pînă la brutărie.

—Bună dimineața, domnule brutar, îi dădu binețe Fridolin.

—Bună dimineața, Fridolin, îi răspunse inimosul brutar. Ce—aş putea să—ți ofer pe ziua de azi?... Ei, dar mai întîi trebuie să—mi spui de unde ai tu frumusețea asta de zgardă?... Nu te—am mai văzut cu ea pînă acum...

—Știți, azi e ziua mea de naștere, se grăbi să—i explice Fridolin, și tînărul meu stăpîn mi—a cumpărat—o din economiile lui...

—E, într—adevăr, o zgardă tare frumoasa. Tiebuie neapărat s—o vadă și nevastă—mea, spuse brutarul și se duse numaidecît s—o cheme în prăvălie.

—Ce zgardă frumoasă! izbucni soția brutarului, cu admirație. E din piele veritabilă și e bătută toată în ținte de aur. Nu cred că există alta mai frumoasă în orașelul nostru. Da' să—ți dăm și noi ceva de ziua ta...

Ce zici? Hai, spune, ce ți—ai dori tu cel mai mult?

Fridolin clipi, uitîndu—se spre tartele mari cu cremă, care miroseau atît de bine, și dădu ușor din codiță.

"Dar nu, nu trebuie să fiu lacom, își spuse el în sinea lui. Cel puțin așa mă învață mereu stăpînul meu Willy."

—O tartă mică, spuse el în cele din urmă.

—O tartă cu cremă, nu—i așa? exclamă brutarul. Cum să nu? Azi e ziua ta iar tu ești un șoricar micuț și bun, și de aceea ai să capeți o tartă cu cremă.

—Mulțumesc, mulțumesc mult de tot, făcu Fridolin și — hap! înghiți tarta într—o clipită.

—Vezi, ai grijă să nu—ți fure cineva frumusețea asta de zgardă, îi atrase atenția soția brutarului. Stăpînul tău s—ar necăji...

—Am eu grijă, o asigură Fridolin din mers, și ieși fericit în stradă.

Deodată se opri ca hipnotizat, căci în fața lui apăruse pisica neagră a vecinului. Tocmai se pregătea să latre și s—o ia la sănătoasa, nu de alta, dar, de fiecare dată cînd îl vedea, pisica asta se cocoșa și se zbîrlea la el, scuipînd și arătîndu—și ghearele amenințător. Acum însă îi clipi prietenos și, apropiindu—se de el, îl întrebă:

—Ce—i asta? A... o zgardă! Și ce zgardă!

—Ce te miri așa? îi răspunse Fridolin. Orice șoricar bun și cumsecade primește de ziua lui o asemenea zgardă.

Și pînă să apuce pisica să mai scoată o vorbă, Fridolin îi întoarse spatele și își văzu mai departe de drumul lui.

"Oare Clementina s—o fi sculat?" îi trecu deodată prin minte.

Clementina era o fetiță—șoricar, care trăia într—o casă mare. De multă vreme o admira Fridolin, socotind că e o cățelușă nespuse de frumoasă, și tare ar fi dorit el să iasă o dată împreună la plimbare; dar domnișoara se prefăcea întotdeauna că nu—l ia în seamă, și Fridolin era foarte necăjit din pricina asta...

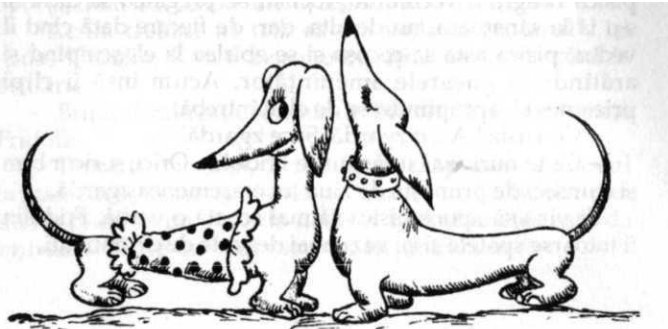
Ia te uită! Clementina stătea tolănită sus, în capul scării, și, încălzindu—se la soarele de dimineață, privea plictisită spre strada principală a orașului.

"Nu, de data asta n—o să mă apropii de ea!" hotărî Fridolin, și dădu să treacă înainte; când, pe neașteptate, Clementina coborî în goană scările și—i așinu calea.

—Bună dimineața, Fridolin! Ce—i cu tine? Era cît pe ce să nu te recunosc! strigă ea. Vai, dar ce bine arăți! De unde ai tu zgarda asta superbă?

—Bună dimineața, domnișoară Clementina, îi răspunse Fridolin cercetînd—o din cap și pînă în coadă, cu o privire prietenoasă. M—ai întrebat de zgardă? Răspunsul e foarte simplu: am primit—o în dar de ziua mea.

—Ce zgardă superbă! repetă Clementina. Nu mi—o dai mie?

—Îmi pare rău, dar, știi, asta nu se poate, îi răspunse Fridolin. Am căpătat—o în dar de la stăpînul meu și s—ar necăji foarte mult dacă m—aș întoarce acasă fără ea.

—Păcat! oftă domnișoara—șoricar. Dar de plimbat arn putea totuși să ne plimbăm un pic împreună, nu crezi? Știi, ieri am îngropat în grădină un os pe cinste, ce zici?

—Da, într—adevăr, ar fi foarte plăcut, dar poate mai tîrziu, spuse Fridolin. Știi, am mîncat de dimineață atîtea bunătăți, că nu mai am poftă de nimic. Băcanul mi—a dat un biscuit cu ciocolată, măcelarul o bucată mare de cîrnat, brutarul o tartă cu cremă, iar mama lui Willy mă așteaptă acasă cu micul dejun, căci eu încă nu mi—am băut laptele pe ziua de azi.

Se mirosiră de rămas bun, după care Fridolin o luă la picior, gonind de zor pe strada principală. Dar nu apucă să ajungă prea departe, cînd deodată auzi în urma lui un mîrîit prelung. Se răsuci brusc și în clipa aceea zări un cîine mare cu botul turtit, care se uita la el cu o privire fioroasă.

—Ce cauți tu aici, pe strada noastră, cu zgarda ta colorată, înfumuratule? Iatră supărat boxerul. Fridolin deschise boticul, cu gîndul să—i răspundă că zgarda o primise chiar azi, de ziua lui, dar, pînă să apuce să rostească o vorbă, un șpiț alb strigă de peste drum:

—Hei, ce se întîmplă acolo? A, da! Sigur! Șoricarul ăsta e un fanfaron. Uită—te la el numai, ce zgardă înzorzonată are la gît!

Fridolin o rupse la fugă, dar degeaba, căci din toate părțile era încolțit cu aceleași ocări:

—Fanfaronule! îngîmfatule! Șterge—o repede de aici, că de nu, îți arătăm noi ție!

Ce spaimă! Boxerul alerga în urma lui, însoțit de o haită întregă de dulăi, spumegînd de mînie! —Înhață—I! Rupe—i zgarda! strigau dulăii care mai de care.

Fridolin fugea cît îl țineau picioarele. "Iute acasă, își spunea în sinea lui. Numai acolo voi fi în siguranță. În casă nu vor îndrăzni să intre."

În clipa aceea, chiar de după colț, își făcu apariția un buldog uriaș.

—Înhață—I! Nu—I lăsa! Nerușinatul! strigă dulăii în cor...

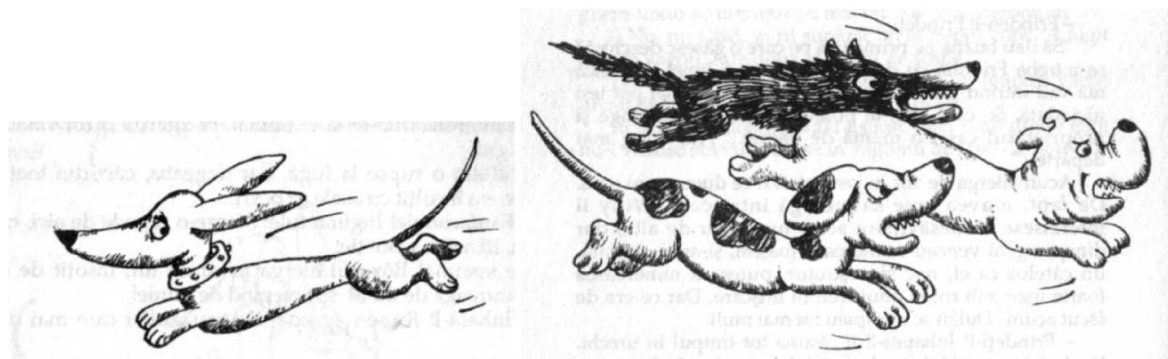
Buldogul își arată colții săi mari și se repezi la Fridolin, mîrîind ca o fiară sălbatică. —Sînt pierdut! oftă Fridolin. Sînt încercuit din toate părțile. Ce mă fac?

Privi cu desperare în jurul lui și, deodată, zări o ușă deschisă. Cu iuțea fulgerului se strecură înăuntru. Nimerise într—o lăptărie. Abia apucă să se ascundă în spatele unui bidon cu lapte, cînd haita dădu buzna după el, chelălăind și mîrîind nevoie mare.

—Aici a intrat! Iatră unul dintre dulăi. Trebuie să—I găsim...

Lăptarul, care stătea după tejghea, apucă un măturoi și se răsti la ei, morocănos:

—Afară, dulăilor! Unde vă treziți?

Și, amenințându—i cu coada măturoiului, încercă să—i gonească.

—Uite—l! strigă în clipa aceea șpițul. L—am văzut! Aici e, în spatele bidonului!

Dulăii se năpustiră asupra bidonului. Acesta se clătină un timp, apoi se răsturnă cu un zgomot asurzitor și laptele începu să se prelingă pe dușumea.

Între timp, Fridolin, neobservat de nimeni, o tulise frumos pe ușa prăvăliei.

"Numai să dau colțul, își spunea mereu în sinea lui, și sînt salvat; pe urmă nu mă mai prind ei..."

O coti pe prima alee și o rupse din nou la fugă, mîncînd pămîntul. Într—un tîrziu, îndrăzni să se oprească să—și tragă un pic sufletul. Uf! Ce hăituiala sălbatică! Acum nu—i mai rămînea decît să meargă acasă pe un drum cît mai ocolit. Dacă dulăii îi dădeau iar de urmă, era pierdut.

Se ascunse după o iadă mare de gunoi și se mai odihni cîteva clipe. Apoi o porni agale pe trotuar, strecurîndu—se pe lîngă clădiri. Din cînd în cînd se mai oprea să miroasă ba un felinar, ba o ușă.

"Ce mă fac dacă toți cîinii se leagă de mine? se întrebă el deodată, cu îngrijorare. Numai Clementinei îi place zgarda mea. Da, dar noi doi nu putem face față, singuri, unei haite atît de numeroase!"

Tocmai se pregătea s—o ia pe strada ce ducea spre casa lui, cînd auzi din nou lătratul acela înspăimîntător.

—Uite—l! Uite—l! Puneți mîna pe el!

Întreaga haită se afla chiar în fața casei lui. Așa stînd lucrurile, Fridolin făcu repede calea întoarsă, alergînd din răspuțeri, cît îl țineau picioarele sale scurte de șoricar.

"Trebuie neapărat să găsesc o ascunzătoare, își spunea el cu groază. Trebuie! Dacă merg drept înainte, sînt sigur că mă înhață precum sigur sînt că osul e os."

În capătul străzii staționa un autocamion. Fridolin se furișă printre roți și o tuli pe trotuarul de vizavi. O

clipă, următorii îl pierdură din vedere, dar numaidecît lătratul lor izbucni din nou. Fridolin întinse pasul și mai mult.

Hărmălaia aceea asurzitoare se apropia mereu—mereu.

—Prindeți—l! Prindeți—l!

"Să dau buzna pe prima ușă pe care o găsesc deschisă? se întreba Fridolin cu desperare. Da, ar fi bine! Dar dacă mă văd intrînd, rămîn acolo, prizonier, și nu mai pot ieși niciodată. Și, cine știe, te pomenești că—mi mai trage și proprietarul casei o mamă de bătaie... Nu, merg mai departe..."

Acum alerga de zor în josul străzii ce ducea spre gară. De fapt, n—avea voie să meargă într—acolo. Willy îi interzisese cu desăvîrșire acest lucru, nu de alta, dar dinspre gară veneau numeroase mașini, și—apoi, în gară, un cățeluș ca el, mic și neștiutor, putea să nimerească foarte ușor sub roțile unui tren în mișcare. Dar ce era de făcut acum? Dulăii se apropiau tot mai mult.

—Prindeți—l! Înhațați—l! îi răsuna tot timpul în urechi. Da, îndată or să—l înhațe și—or să—l doboare la pămînt.

—Willy! Willy! Ajutor! strigă Fridolin, sărînd sprinten cele cinci trepte ce duceau în clădirea gării. Apoi, străbătînd la iuțea hală, ieși repede pe peron. Dar ceilalți cîini nu rămaseră nici ei pe loc, și Fridolin îi auzea acum mîrîind și fornăind în urma lui.

—Nu mai pot... nu mai pot, gîfii el, istovit și, în clipa aceea, singura lui dorință era să se oprească și să se întindă cu lăbuțele în sus.

Deodată zări pe peron o cireada de vaci, care tocmai se urcau într—un vagon.

"Trebuie să mă ajute, trebuie!" își spuse el și, cu o ultimă sforțare, porni spre ele ca o săgeată. Apoi, fără să mai stea pe gînduri, se strecură printre picioarele lor și, de pe rampa de încărcare, intră în vagonul de vite.

Prin ușa deschisă auzea lătratul cîinilor, amestecîndu—se cu mugetul asurzitor al vacilor.

—Pe aici a luat—o! strigă un dulău. Aici trebuie să fie!

—Ștergeți—o de aici, dulăilor! mugi o vacă. Ori vreți poate să vă luăm pe toți în coarne?! —Da, s—ar putea să fie în vagon, strigă un alt dine.

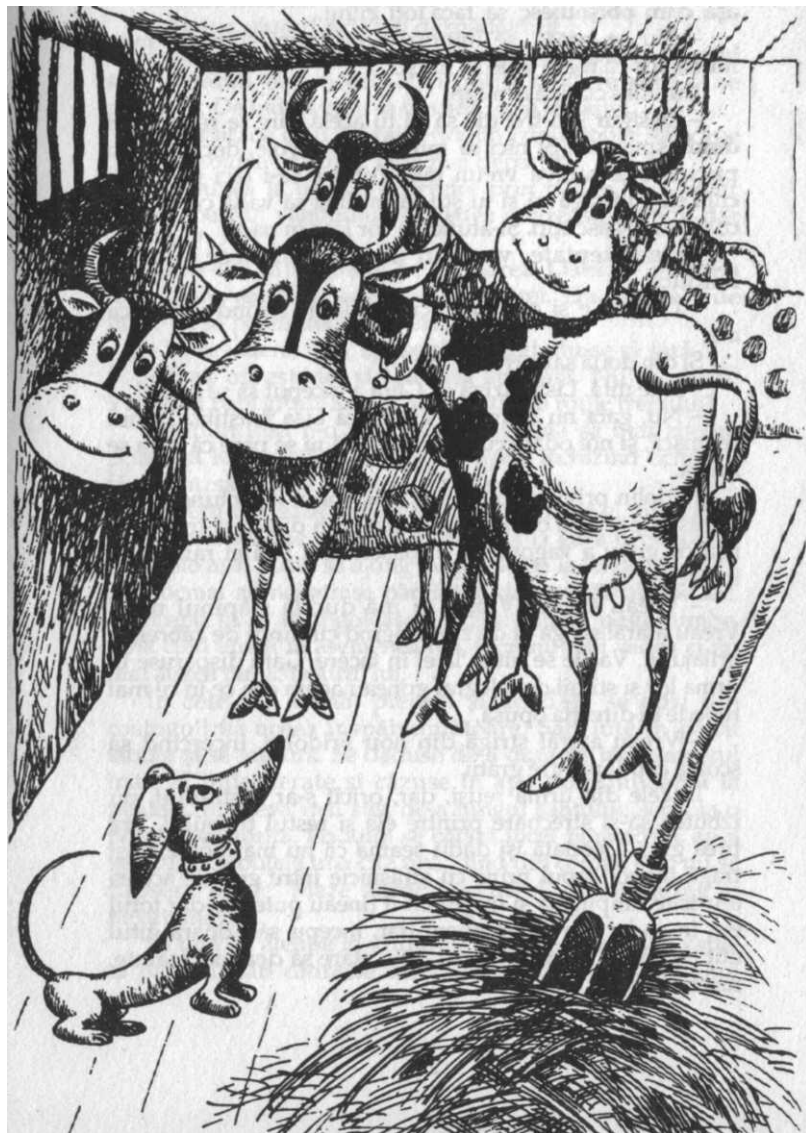
—Gata — m—au prins! se înspăimîntă Fridolin, ghemuindu—se în colțul cel mai întunecos al vagonului.

—Nu, nu—i aici, mîrîi supărat un al treilea dine. A fugit pe sub vagon. Iute după el, să nu ne scape.

Lătratul haitei se stingea încet, încet, în timp ce vacile urcau liniștite, una cîte una, în vagonul lor.

În sfîrșit, Fridolin răsuflă ușurat. Nid unul dintre cîini nu—l văzuse strecurîndu—se în vagonul de vite. Ce noroc!

III. FRIDOLIN A SCĂPAT CA PRIN URECHILE ACULUI. DAR UNDE—I ZGARDA?

Cîteva clipe Fridolin stătu liniștit, la adăpostul întunericului. Gîfîia, limba îi atîrna afară de—un cot, iar inima îi bătea să—i spargă pieptul, nu alta.

—Mare noroc ai avut, îi spuse deodată o vacă, aplecîndu—și spre el capul ei mare. Chiar eu am împins cu coarnele un dine care se urcase pe rampă, și ăsta te găsea cu siguranță, că era tare îndîrjit. Da' ia spune, ce ispravă ai făcut, de te goneau în halul ăsta?

—Credeți—mă, doamnă Vacă, îi răspunse Fridolin, n—am făcut nimic. Vă jur. De vină e numai zgarda mea. Ceilalți cîini s—au supărat fiindcă n—au și ei una la fel de frumoasă. Dumneavoastră nu vă place, doamnă Vacă?

—Nu—mi mai spune "doamnă Vacă". Spune—mi, te rog, Lisa, așa cum mă cheamă, îl îndemnă vaca, prietenos. Dar pe tine cum te cheamă? îl întrebă apoi.

—Pe mine mă cheamă Fridolin, iar pe stăpînul meu Willy. Iar zgarda am căpătat—o de la el azi—dimineață, fiindcă azi e ziua mea de naștere.

Și—i povesti Lisei pe îndelete cum se dusesese de dimineață la școală cu tînărul său stăpîn și cît de bine îi mersese în drumul lui înapoi spre casă, pînă cînd i—au apărut în cale ceilalți cîini care au început să—l hăituiască.

—Păi da, zise Lisa clătînd din cap îngîndurată; asta e într—adevăr o problemă serioasă. Cînd te mîndrești pe stradă cu o asemenea zgardă, trebuie să știi să te și aperi. Da, da, va trebui și tu să mîrîi și să latri și chiar să muști, așa cum obișnuiesc să facă toți cîinii.

—Nu se poate, se împotrivi Fridolin, stăpînul meu mi—a spus că n—am voie să mușc.

Dar Lisa clătîna din cap:

—Desigur, nu trebuie să fii tu acela care se repede cel dintîi, spuse ea. Și nici să muști nu—i nevoie, decît dacă—ți pricinuieste careva vreun rău. Totul e să—i faci pe acești cîini să înțeleagă că și tu știi să mîrîi și

să vadă că și tu ai colți buni și ascuțiți. Și—atunci te vor lăsa în pace.

Pe neașteptate, vagonul începu să lunece și să se hurduce.

—Ce mai e și asta? izbucni Fridolin, sărind în sus ca ars.

Și din două salturi fu la ușă.

—Ia te uită, Lisa! strigă el. Gara a început să se miște!

—Nu, gara nu se mișcă, îi explică Lisa liniștită. Trenul se mișcă, și noi odată cu el. Nouă însă ni se pare că gara se mișcă.

Fridolin privi afară speriat. Din colțul lui întunecos nu băgase de seamă că între timp oamenii din gară trăseseră ușa cu grilaj a vagonului și luaseră din fața ei rampa de încărcare.

—Vreau să ies! Vreau să mă duc la stăpînul meu! Vreau afară! striga el de zor, trăgînd cu dinții de zăbrelile grilajului. Vacile se uitau la el în tăcere. Gara dispăruse în urma lor și stîlpii de telegraf goneau acum din ce în ce mai repede în direcția opusă.

—Vreau afară! strigă din nou Fridolin, încercînd să scoată capul printre gratii.

În cele din urmă reuși, dar, oricît s—ar fi străduit, nu izbutea să—și strecoare printre ele și restul trupului. Era prea gras. Deodată își dădu seama că nu mai poate să—și tragă înapoi capul prins cu strășnicie între gratiile acelea afurisite. Împingea și trăgea cît îl țineau puterile, dar totul era în zadar. La un moment dat, începu să—l doară gîtul atît de cumplit, încît nu mai fu în stare să dea nici înainte, nici înapoi.

Căzuse deci într—o capcană!

—Ajutor, ajutor! strigă el deznădăjduit.

—Nu mai împinge, îi spuse Lisa. Vrei să—ți rupi gîtul sau să rămii fără urechi? Ai puțin răbdare pînă vine paznicul. De îndată ce—o să te vadă, o să te ajute...

În sfîrșit, cu chiu cu vai, Fridolin izbuti totuși să scape din strînsoarea gratiilor. Dar, mai departe!...

Își aruncă la iuțea o privire prin vagon. Sus, chiar sub acoperișul vagonului, se vedea o fereastră. Mică, dar deschisă!

Dintr—un salt ajunse pe spinarea Lisei și, în clipa următoare, se și află în dreptul ferestrei. Era exact atît de mare cît să poată trece prin ea.

—La revedere, Lisa, spuse el, pregătindu—se să sară.

—Stai, oprește—te! strigă Lisa speriată. Nu te prosti! Vrei să—ți rupi gîtul? Sau să nimerești sub roțile trenului?

Fridolin însă n—o mai auzea. Așteptă să mai zboare prin fața lui un stîlp de telegraf, apoi, închizînd ochii, își făcu vînt, sărind cît mai departe cu putință.

"Acum urmează zdruncinătura! își spuse el, ținîndu—și răsufierea. Ah, de ce n—am mers pînă la gara următoare? De acolo aș fi putut să ajung înapoi acasă la fel de bine..."

Tocmai atunci atinse pămîntul, dar nu rămase pe loc, ci începu să se rostogolească, făcînd tumbe peste tumbe, pînă cînd ameți în asemenea hal, încît nu mai vedea și nu mai auzea nimic în jurul lui.

În cele din urmă, pleosc! și deodată se opri din rostogolirea aceea înspăimîntătoare. Sări iute în patru lăbuțe și se scutură. Se dăduse de—a dura pe terasamentul înalt al liniei ferate și căzuse în apa șanțului săpat la poalele lui. Ceva mai sus, de—a lungul șanțului, șerpuia o potecă bătătorită. Fridolin se cațără încet pînă acolo, apoi își întinse lăbuțele una cîte una, dînd din codiță. Nu, nu se rupsesse nimic. Mare noroc a avut! A rămas întreg și nevătămat!

Se uită cu atenție în jurul lui. Departe, în celălalt capăt al pajiștei, zări ultimele case ale orașului și știa că gara trebuie să fie undeva pe acolo. Ura! Vasăzică, nu se depărtase chiar atît de mult!...

Porni agale într—acolo. În drumul lui întîlni pe un cîmp cîteva mușuroaie de cîrțiță și se apucă să scormonească prin ele cu ghearele și cu boticul său ascuțit.

Deodată se opri din scormonit. "S—ar putea ca Willy să fi plecat de la școală", își spuse ei și, în aceeași clipă, o rupse la fugă spre oraș.

Mai întîi se gîndi să se strecoare pînă acasă, pe căi cît mai ocolite, pe urmă însă își aduse aminte de vorbele Lisei și rosti cu voce tare:

—Vă arăt eu vouă ce colți am! O să merg drept înainte pe strada principală! Numai fricoșii se sperie de orice, cu una, cu două.

Și porni curajos pe strada principală, gata să înfrunte orice primejdie. La un colț, îi zări pe dulăii cei răi care—l fugăriseră pînă la gară.

"Ei, acum vă arăt eu cine sînt", își spuse în sinea lui îndreptîndu—se spre ei țăntoș, cu capul sus. Inima însă îi bătea gata să—i spargă pieptul. Îndată or să—l observe și or să se năpustească buluc asupra lui.

Dar dinii rămaseră pe loc, purtîndu—se de parcă nici nu—l văzuseră vreodată în viața lor.

"Ce i—o fi apucat așa, deodată? se minună Fridolin. Nu se poate să nu mă fi recunoscut!"

Mai merse o bucată de drum și se întîlni din nou cu pisica cea neagră. Cum îi văzu, își cocoșă spinarea și începu să—l scuipe nevoie mare; ba, mai mult, ridică o lăbuță cu ghearele scoase din teacă, gata—gata să—i zgîrie năsucul.

"Ce prietenoasă a fost azi—dimineață și ce rea e acum! Ce i—o fi venit și ei așa, deodată?" se întrebă Fridolin.

Trecu mai departe, clătînînd din cap cu nedumerire. Curînd o zări pe Clementina, micuța și gingașa domnișoară—șoricar. Stătea și acum tolănită la soare, în capul scării ce ducea în casa ei.

"Trebuie neapărat să—i spun prin ce am trecut, socoti cu cale Fridolin. Nu cred să mai fi existat vreodată un șoricar care să fi sărit dintr—un vagon de vite în plină viteză." Și, cu acest gînd, o porni pe trepte în sus.

—Vă deranjez cumva, domnișoară? o întrebă Fridolin cuviincios, vrînd să se întindă și el la soare, lîngă Clementina.

Aceasta însă îi aruncă o privire furioasă.

—Unde te trezești? se răsti ea supărată, sărind repede în picioare. Ce cauți tu la mine cu mirosul ăsta de grajd?! Nu ți—e rușine? Pleacă de aici!

Și fără să—l mai învrednicească măcar cu o privire, îi întoarse spatele și, plină de trufie, intră în casă. —Ce mai e și asta!?! se miră Fridolin cu voce tare. Dulăii nu mă mai fugăresc, pisica îmi arată iar ghearele, Clementina nu mă mai cunoaște... Ce s—a întîmplat? Zău dacă mai înțeleg ceva! Visez, sau tot orașul a înnebunit?

Clătină tare din cap și deodată rămase înmărmurit. Ce... ce mai e și asta? Ridică o lăbuță și o mișcă încet pe gît, în sus și în jos. Ce mai, nu era nici o îndoială: zgarda ia—o de unde nu—i; s—a dus, nu mai e...

"Cum s—a putut întîmpla una ca asta? se întrebă Fridolin, neliniștit. Și unde?"

O luă la goană înapoi, pe drumul pe care venise. Zadarnic căută el pe aleile și străzile orașului. Zadarnic bătu el gara în lung și—n lat. Nicăieri, nici urmă de zgardă...

"Mi—o fi căzut de pe gît cînd am sărit din tren", își spuse în cele din urmă și, cu acest gînd, porni înapoi spre șanțul în care se rostogolise. Ajuns acolo, se cațără pe terasament și alergă de—a lungul șinelor, pînă se trezi din nou în gară.

Dar zgarda nu era nicăieri.

—Vai, ce—o să spună Willy! începu să se văicărească Fridolin. A cheltuit toate economiile ca să—mi cumpere ceva frumos și neisprăvitul de mine, în loc să—i fac o bucurie, am pierdut din prima zi o zgardă atît de scumpă.

Și ochii i se umplură de lacrimi.

—Trebuie să—i spun totul lui Willy fără întîrziere, hotărî el, de—ar fi să se supere și chiar să—mi ardă o chelfăneală zdravănă. Cine știe, poate găsește el o cale cum să dăm de zgardă...

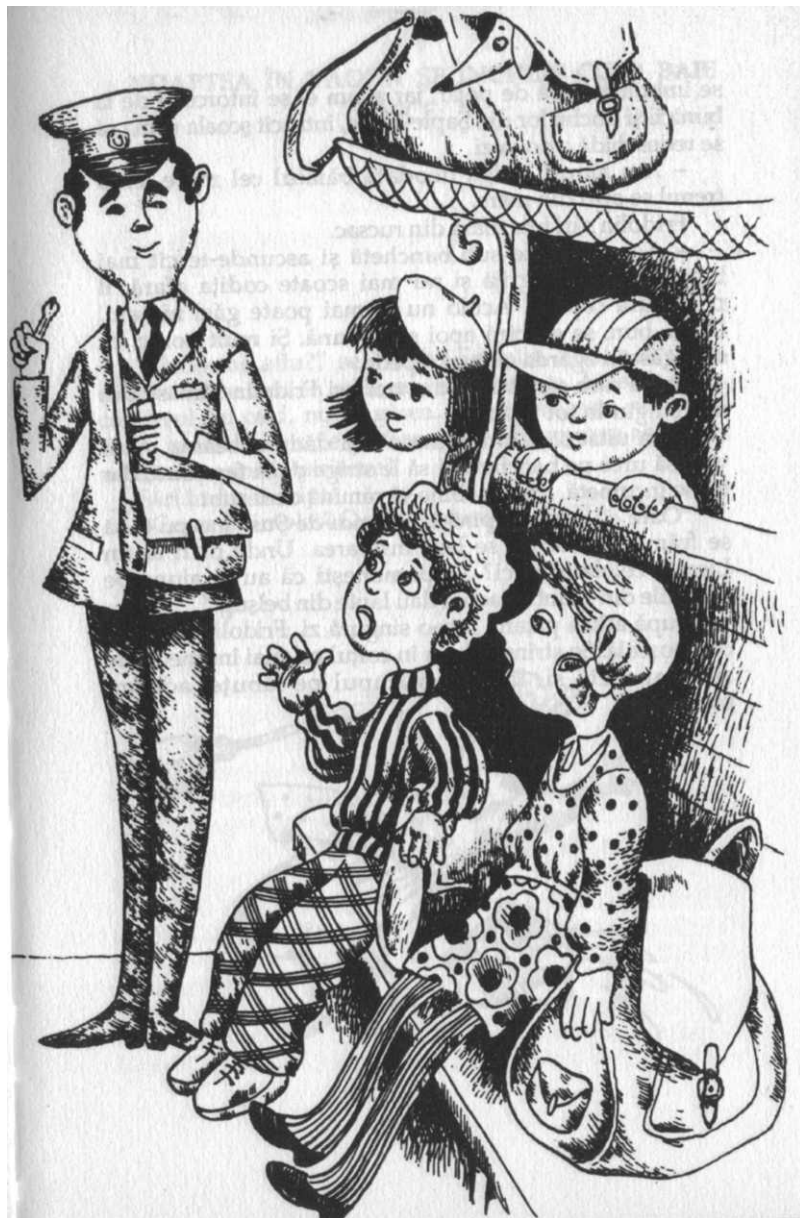
Cu capul plecat, porni din nou spre casă și pînă în fața ușii nu se mai uită nici în dreapta, nici în stîngă. Ajuns aici, sări cu lăbuța întinsă spre minerul clopoțelului, așa cum îl învățase nu de mult tînărul său stăpîn. De data asta, însă, nu—i deschise nimeni.

Se așeză trist în pragul ușii și așteptă un timp. Degeaba, nimeni nu veni să—i deschidă.

"Mă duc să mai caut, își spuse el, ridicîndu—se din prag. Poate că de data asta am mai mult noroc și o găsesc înainte de a se întoarce Willy de la școală."

Și fugi din nou în stradă.

IV. NUMAI LISA ÎI MAI POATE DA O MÎNĂ DE AJUTOR

"Unde aş putea s—o mai caut?! se frământă el, necăjit. Pe cine să întreb?"

Neştiind ce să mai facă, bătu străzile la întâmplare şi, fără să—şi dea seama, se trezi din nou în gară. "Ia te uită! se minună deodată Fridolin şi inima începu să—i bată mai puternic. În gară se află un tren!

Să se fi întors, oare, trenul acela cu vaci? Dacă e așa, pot să mă duc s—o întreb pe Lisa dacă nu cumva ştie ceva de zgarda mea. E limpede că mi—a căzut de la gît în timp ce încercam să mă strecor printre grătile grilajului... Da, sînt sigur că a rămas acolo, în vagonul de vite, altfel aş fi găsit—o pînă acum."

Şi alergă de—a lungul trenului, o dată şi încă o dată, de la locomotivă şi pînă la ultimul vagon. Călătorii urcau ori coborau din tren, iar dintr—unul din vagoane doi oameni descărcau de zor tot felul de lăzi şi pachete. Vagoane de vite, însă, nu se vedeau nicăieri.

"Nu, ăsta nu—i trenul Lisei, îşi spuse în cele din urmă Fridolin. Trebuie să mai fie unul... Dar cel mai bine ar fi să întreb."

—Ce caută şoricarul ăsta aici? auzi, deodată, o voce morocănoasă în spatele lui. Al cui o fi?

Se întoarse brusc şi se trezi faţă în faţă cu un bărbat înalt, purtînd pe cap un chipiu roşu de toată frumuseţea.

—De mine era vorba? întrebă cuminte Fridolin. Ştiţi, eu caut vacile care s—au urcat în tren azi—dimineaţă. Nu—mi puteţi spune unde le—aş putea găsi?

—Poţi să le cauţi mult şi bine, îi răspunse chipeşul bărbat. Trenul a plecat, iar vacile nu se mai întorc decît la toamnă.

—Abia la toamnă? se miră Fridolin. Şi unde s—au dus?!...

—La Biserica—de—Sus, îi răspunse bărbatul cu chipiu roșu. De acolo nu știu unde se duc. Știi, vacile rămân toată vara pe pășunile din creierul munților.

—Biserica—de—Sus! oftă Fridolin necăjit. E departe? Și cu ce se poate ajunge pînă acolo? Cu trenul? întrebă el.

—Cu trenul, dacă ai bani de bilet, îi răspunse bărbatul cu chipiu roșu. Uite, chiar asta merge la Biserica—de—Sus. Acum, însă, te rog să mă lași, că am treabă. Trenul pleacă peste cîteva minute. —Da' ce legătură aveți dumneavoastră cu trenul? îl mai întrebă Fridolin. Sînteți cumva mecanic de locomotivă?

—Eu sînt șeful gării, îi răspunse chipeșul bărbat, netezindu—și cu palma frumoasa lui tunică. Da, sînt șeful gării și mă îngrijesc de plecarea la timp a tuturor trenurilor, pricepi? îi mai explică el, după care se îndepărtă.

"Vasăzică dumnealui era șeful gării, omul căruia trebuie să—i dea ascultare toate trenurile! De—aia purta el o șapcă atît de mare, roșie și împodobită cu frunzulițe de aur. Da! Și avea și la tunică niște nasturi aurii, aproape la fel de frumoși ca țintele în care era bătută zgarda pe care am pierdut—o eu în vagonul de vite!"

Fridolin stătea pe peron și se tot frămînta, neștiind ce să facă.

"S—au dus, deci, la Biserica—de—Sus, își spuse el. Cu alte cuvinte, nu—mi rămîne decît să mă duc să le caut acolo. Ce mai, e limpede că numai Lisa ar putea să știe ceva despre zgarda mea. Sînt sigur că numai ea a putut să vadă ce s—a întîmplat."

Dar cum să ajungă pînă la Biserica—de—Sus? De bună seamă, localitatea asta e tare departe, de vreme ce vacile nu s—au dus pe jos. Cu trenul?

"Da, dacă ai bani de bilet", i—a spus șeful de gară.

Se uita nefericit la trenul gata să pornească spre Biserica—de—Sus.

"Ce prostie! gîndi el la un moment dat, dînd din coadă cu îndîrjire. La urma urmei, de ce n—aș merge și eu?!? În definitiv, nu fac nimănui nici un rău, și—apoi sînt sigur că nici vacile n—au avut bani să—și cumpere bilet."

Mai stătu un pic pe gînduri, privind la oamenii care treceau prin preajma lui cu valize grele, ca apoi să urce grăbiți în vagoane. Unii coborau și rămîneau pe peron, discutînd cu călătorii înșirați la ferestrele deschise ale vagoanelor.

"Dacă mă sui pe partea asta, mă văd oamenii și mă gonesc, își spuse Fridolin. Să încerc, mai bine, pe partea cealaltă."

Se strecură printre două vagoane și se uită atent în susul și în josul liniei ferate. Nicăieri, nici urmă de om. Făcu un salt, apoi încă unul, și se trezi în tren. Găsi numaidecît o ușă deschisă și, dînd buzna într—un vagon lung, se ascunse repede sub prima banchetă. La început nu îndrăzni nici măcar să răsufle. Apoi se uită cu băgare de seamă în sus.

"Arată ca o cameră mare sau chiar ca o căsuță, se minună el. Cine ar fi crezut că se poate călători cu așa ceva!"

În gară se auzi deodată un sunet puternic de clopot și cineva strigă:

—Grăbiți urcarea! Și numaidecît răsună un șuierat prelung.

În clipa aceea chiar, niște copii dădură năvală în vagon și, aplecîndu—se pe fereastră în afară, strigară ceva neînțeles. Apoi trenul începu să huruie și să se hurduce din ce în ce mai tare, întocmai ca vagonul de vite cu care plecase Fridolin în dimineața aceea.

Copiii se așezară chiar pe bancheta sub care stătea ascuns Fridolin.

—Au! strigă el pe neașteptate, și se porni să latre de mama focului.

Fără să vrea, unul dintre copii îl călcăse pe coadă.

—Ce—o mai fi și asta? se întrebară copiii. Ia te uită! Un șoricar! Al cui o fi? Și cum a ajuns aici!? Fridolin tremura ca varga.

"Acum or să pună mîna pe mine, își spunea el cu tristețe, încercînd să se înghesuie cît mai bine într—un colț ascuns. Sînt un prost, asta e! Nu trebuia să latru... Niciodată nu sînt în stare să mă stăpînesc."

—Ce faci tu acolo, cățelușule? Hai, ieși afară, îl îndemnară copiii. Hai, vino, că noi nu—ți facem nici un rău!

Fridolin se tîrî încet și ieși de sub banchetă.

—Zău? întrebă el. Și n—o să mă spuneți nimănui? Copiii rîseră cu poftă.

—Ce să spunem?

—Știți, începui Fridolin, înghițind în sec, eu... eu trebuie să ajung la Biserica—de—Sus și n—am bani de bilet, mărturisi el cu vocea stinsă.

—Ce caraghios! strigă deodată o fetiță. Un cățel care călătorește singur cu trenul. Da' stăpînul tău unde e? întrebă ea.

Fridolin le povesti pe îndelete cum se petrecuseră lucrurile și cum se hotărîse el să pornească la drum de unul singur ca să—și caute zgarda pierdută.

—Mai întii trebuie să ajung la Biserica—de—Sus, ca să aflu unde au plecat în vacanță Lisa și celelalte vaci, spuse el.

Copiii izbucniră într—un hohot de rîs nestăvilit.

—Vacile n—au plecat în vacanță, îi explicară ei. S—au dus să pască sus, pe pășunile din munții Alpi, ca să dea lapte cît mai mult.

—Vasăzică în Alpi! spuse Fridolin. Foarte bine. Numai că eu n—am mai fost niciodată cu trenul și nu știu unde trebuie să cobor. Te pomenești că pînă la urmă mai ajung într—o țară străină și n—o să mai găsesc drumul înapoi spre acasă... Copiii rîseră din nou cu poftă.

—Nu—ți fie teamă, îl încurajară ei din toată inima. Trenul ăsta nu merge în țări străine. Biserica—de—Sus e ultima stație din această vale. Acolo se sfîrșește linia ferată și, pe urmă, nu se mai văd decît munții înalți. Alpii, pricepi? De îndată ce trenul se oprește și vezi că nu merge mai departe, te dai jos și gata...

Deodată se deschise ușa din celălalt capăt al vagonului și în aceeași clipă se auzi o voce strigînd:

—Unde—i cîinele? Cu o stație înainte s—a urcat aici un șoricar. Nu l—ați văzut?

—Controlorul! șoptiră copiii. Repede! Repede!

Lui Fridolin i se făcu o frică de moarte. Încercă să sară jos, ca să fugă înapoi sub banchetă, dar o fetiță aruncă peste el pardesiul și—l acoperi de tot. Apoi, unul dintre băieți — cel mai mare — trase la iuțeală rucsacul său din plasa de bagaje, cu aceeași iuțeală desfăcu cataramele și—l îndesă pe Fridolin înăuntru. —Să stai acolo cuminte și să nu suflî o vorbă, ai înțeles? îi șopti el săltînd sacul, cu șoricar cu tot, înapoi în plasa de bagaje. În clipa următoare, controlorul apăru în dreptul banchetei pe care stăteau copiii.

—N—ați văzut pe aici un cîine—șoricar? Sînt sigur că l—ați văzut, spuse el, cercetîndu—i pe rînd cu ochii săi sfredelitori.

—Căutați un șoricar? îl întrebă mirat copiii. Și vreți să vă ajutăm să—l găsiți?

Se prefăcură cu toții că—l caută, tîrîndu—se pe jos pe sub banchete sau urcîndu—se pe ele, să se uite, chipurile, în plasa de bagaje.

—Aici trebuie să fie, o să dau de el, mormăi controlorul. Unde s—a mai pomenit să călătorească cineva fără bilet! Și mai ales un dine! îi arăt eu lui...

Copiii mai căutară pe sus, pe jos, prin tot vagonul, apoi se așezară din nou pe locurile lor.

—De vreme ce n—am dat de el, înseamnă că și—a găsit o ascunzătoare grozavă. S—ar putea să fie tocmai în față, la locomotivă, spuseră ei.

După cîteva clipe de tăcere desăvîrșită, Fridolin răsufală ușurat. Încet—încet își scoase boticul din rucsac și se uită afară, să vadă dacă plecaseră controlorul.

Dar numaidecît își vîrî capul înapoi în ascunzătoare, căci tocmai atunci controlorul se urcase pe bancheta copiilor și se uita cu atenție în spatele rucsacului. Din fericire însă n—apucase să—l vadă pe micuțul nostru șoricar în clipa în care acesta scosesese capul afară!

Fridolin se făcuse ghem și tăcea chitic, ca un șoarece; abia de se mai încumeta să răsufle.

"Dacă pune mîna pe mine, mă bagă la închisoare! Ce mă fac! De aici nu pot sări pe fereastră!" se frămînta el.

—Ciudat! auzi în cele din urmă vocea controlorului. Nici aici nu e. Unde a dispărut potaia? Și rostind aceste cuvinte, părăsi vagonul, trîntind ușa în urma lui.

—A plecat! strigă băiatul cel mare, trăgînd repede rucsacul din plasă. Am avut noroc! Ai văzut? Era gata—gata să te înhațe!...

Deodată trenul se opri. Fridolin încercă să sară din sac, dar băiatul se împotrivi.

—Mai bine rămii acolo, îl sfătui el, prietenos. Controlorul se va întoarce și pe urmă nu știu ce ne facem...

Peste puțin timp trenul se puse din nou în mișcare și, într—adevăr, controlorul apăru pe neașteptate,

în mijlocul vagonului. Fridolin se făcu mic de tot la fundul rucsacului, iar fetița îl acoperi din nou cu pardesiul ei. De data asta însă controlorul nu mai întrebă nimic și, uitându—se doar la biletele copiilor, le spuse:

—Satul—de—Pădure! La următoarea coborâți!

După ce plecă, Fridolin scoase iar capul din ascunzătoarea lui și începu să stea de vorbă cu copiii. Aceștia îi spuseră de unde vin și încotro se duc. Școala lor fusese închisă pentru mai multe zile, deoarece mulți copii se îmbolnăviseră de pojar, iar acum ei se întorceau de la bunicii și unchii lor din Șapte—Turle, întrucât școala urma să se redeschidă a doua zi.

—Am ajuns! strigă deodată băiatul cel mare, când trenul se opri din mers.

Fridolin sări iute afară din rucsac.

—Acum vîră—te sub banchetă și ascunde—te cît mai bine. Și vezi, ai grijă și nu mai scoate codița afară, îl povățuiră copiii... Acolo nu te mai poate găsi nimeni. Drum bun, se grăbiră apoi să—i spună. Și mult noroc, ca să—ți găsești zgarda cît mai repede.

După care săriră iute din tren, și Fridolin rămase din nou singur în tot vagonul.

"Am uitat să le mulțumesc", își dădu el seama. Ar fi vrut să urce pe banchetă și să le strige de la fereastră, dar nu se încumetă. Era mai bine să rămînă dedesubt.

"Oare cît o mai fi pînă la Biserica—de—Sus? începu el să se frămînte. Curînd se lasă înserarea. Unde or fi acum Lisa și celelalte vaci? Te pomenești că au și ajuns pe pășunile din munți și acum dau lapte din belșug."

După atîtea pățanii într—o singură zi, Fridolin era frînt de oboseală. Se strînse ghem în colțul cel mai întunecat de sub banchetă și, lăsîndu—și capul pe lăbuțe, adormi buștean.

V. NOAPTEA ÎN VAGON SE ÎNCHEIE CU O BAIE RECE

"Unde mă aflu?" se întrebă Fridolin când, a doua zi dimineața, se trezi în mijlocul unei băltoace. Acasă la el, în coșulețul lui cald, nu se găsea. În privința asta nu exista nici o îndoială. Dar de ce zăcea el pe dușumeaua asta tare, ud din cap pînă în picioare?

Sări în sus ca fript.

"Ce s—a întâmplat? Cum am ajuns eu aici?"

Apoi își aminti că plecase cu trenul și, de bună seamă, adormise în vagon. Tocmai se pregătea să arunce o privire în jurul lui, când o mătură grea căzu zgomotos, mai—mai să—l lovească peste botic.

"Asta e prea de tot!" își spuse el și, lătrînd supărat, fișni glonț de sub banchetă.

Ei bine, asta n—ar fi trebuit s—o facă. îngrijitoarea care mătura și spăla vagonul scoase un țipăt de groază și căzu cu fundul drept în găleata cu apă, împruscînd totul în jurul ei.

—Ajutor! Ajutor! strigă ea.

—Bună dimineața, îi spuse cu blîndețe Fridolin. Îmi pare rău... dar știți... eu...

—Potaie afurisită! îl ocări îngrijitoarea, împiedicîndu—l să spună pînă la capăt tot ce avea de spus. Apoi, roșie ca racul de atîta supărare, se ridică în picioare și apucă la iuțea mătura, cu gîndul să—i ardă șoricarului o chelfăneală zdravănă.

Fridolin se cuibări din nou în ascunzătoarea lui de sub banchetă și de—acolo se uită nedumerit, cu ochii săi mari și nevinovați, la femeia aceea necunoscută, care voia cu orice preț să—l pedepsească. —V—am spus doar că—mi pare rău, repetă el. De ce v—ați supărat pe mine? Nu v—am făcut nici un rău...

Deodată femeia se opri și, punîndu—și mîinile în șolduri, se uită la Fridolin uluită.

—Ești un cățel tare ciudat, spuse ea. Mai întîi mă bagi în sperieți mai—mai să—mi dau duhul, și pe urmă te miri că mă supăr. Da' ia spune, cum ai ajuns tu singur într—un vagon de cale ferată?

—Și, dacă vă spun, n—o să chemați poliția sau controlorul? întrebă Fridolin. Nu? Atunci lăsați mătura și luați loc, iar eu o să vă spun totul pe îndelete, așa cum s—a întâmplat. E o poveste destul de tristă.

Femeia își șterse mîinile de șorț și, așezîndu—se pe bancheta din fața lui Fridolin, scoase dintr—un coșuleț o bucată mare de brînză cu pîine.

—Cum vine asta? reluă ea cu aceeași voce morocănoasă. Să sperii pe cineva în halul ăsta! Se poate?...

—În primul rînd, dați—mi voie să vă spun cine sînt: mă cheamă Fridolin și vin din orașelul Șapte—Turle, începu Fridolin. Ieri a fost ziua mea de naștere și, cu acest prilej, Willy, tînărul meu stăpîn, mi—a dăruit o zgardă nespuse de frumoasă. De aici mi se trag toate necazurile.

—Nu pricep, se minună femeia, mușcînd cu poftă din pîinea cu brînză. Cum poate aduce o zgardă nouă necazuri?!

—Așa—i viața, îi spuse Fridolin cu amărăciune. Am pornit să mă plimb pe străzi cu zgarda la gît, așa, de unul singur, și la început totul a mers strună. Povestea asta nu le—a plăcut însă fraților mei mai mari, care s—au apucat să mă fugărească prin tot orașul pînă am ajuns la gară unde, de frica lor, m—am strecurat în cele din urmă într—un vagon de vite. Și cînd nu m—am așteptat, trenul s—a pus în mișcare și ușa vagonului s—a închis; zăpăcit, am încercat să ies repede printre gratii și cred că atunci mi—a căzut zgarda de la gît. Acum trebuie neapărat să dau de vacile acelea care se aflau în vagon. Pe una dintre ele o cheamă Lisa și toate se duceau la Biserica—de—Sus. Dacă nu mă înșel, aici e Biserica—de—Sus, nu—i așa?

—Așa e, îi răspunse îngrijitoarea. Chiar ieri a sosit aici un tren de vite, dar cred că vacile au și plecat la

pășune.

Fridolin sări repede în picioare.

—Adevărat? strigă el cu însuflețire. Și unde anume?

—Asta nu mai știi, îi răspunse femeia. Nu înțeleg însă ce legătură au vacile cu zgarda ta? Doar nu le—ai dat—o în păstrare!

—Nu, asta nu, spuse Fridolin. Dar, vedeți, Lisa mi—e prietenă, și sînt sigur că ea știe ce s—o întîmplat cu zgarda mea și ar putea să—mi spună unde să mă duc ca s—o găsec. Trebuie s—o găsec! Altfel ce—o să spună Willy, stăpînul meu? Willy, care a cheltuit pe ea toate economiile!

—Sînt sigură că ai s—o găsești și asta foarte curînd, îl încuraja femeia. Acum însă vino să mînci și tu un pic de pîine cu brînză. Sînt sigură că azi n—ai luat gustarea de dimineață...

—Știți, de fapt mie brînză nu prea îmi place, dar acum mi—e o foame de lup, încît aș fi în stare să mînc și pietre, spuse Fridolin. De ieri—dimineață n—am mai pus nimic în gură. Și mi—e și o sete, că aș bea toată apa din găleata asta de spălat pe jos...

Îngrijitoarea îi întinse jumătate din bucata ei de pîine cu brînză, apoi, umplînd dintr—un termos o cană cu cafea caldă o bău pe îndelete. După aceea îi turnă un pic și lui Fridolin. În viața lui nu mîncase și nu băuse el cu atîta poftă ca în această dimineață.

—Eu una, să fiu în locul tău, îi spuse îngrijitoarea, m—aș duce direct la șeful de gară și l—aș întreba dacă n—a găsit cineva în tren o zgardă și i—a dat—o lui.

—Pentru nimic în lume! izbucni Fridolin îngrozit. Șeful de gară știe, cu siguranță, că am venit de la Șapte—Turle fără bilet. Dacă mă prinde, e vai și amar de mine!

—Atunci nu—ți rămîne decît să întrebi în sat. Poate știe cineva încotro au pornit vacile ieri după—amiază. Și—acum du—te, că eu trebuie să—mi văd de treabă. La revedere, dragă Fridolin, și numai bine. Și dacă vii vreodată la Biserica—de—Sus cu stăpînul tău, nu uita să treci să mă vezi. Dar ai grijă, să nu mă mai sperii așa cum ai făcut azi, că, zău, altă dată nu te mai iert și te ating cu mătura să mă ții minte!...

După ce—și luă rămas bun, Fridolin scoase capul pe ușă și se uită atent în dreapta și în stînga. Nicăieri nici urmă de controlor sau șef de gară. Văzu însă altceva, care—i făcu inima să—i bată cu mai multă putere. Pe ultima linie staționa un tren de vite cu niște vagoane roșii—cafenii.

—Vă mulțumesc foarte mult! îi mai strigă o dată îngrijitoarei și, sărind din vagon, o rupse la fugă spre trenul de vite.

"Uite, e chiar trenul în care m—am ascuns eu ieri—dimineață ca să scap de urmăritorii mei răutăcioși, își spuse Fridolin în sinea lui. Sînt sigur că zgarda mea a călătorit fără mine de la Șapte—Turle la Biserica—de—Sus, și s—ar putea să fie și acum într—unui din vagoane..."

Dintr—un salt ajunse în vagonul cu pricina și umblă prin el cotrobăind și adulmecînd prin toate ungherele. Degeaba: în vagon nu se zărea nimic, decît un strat gros de paie uscate.

Precum se vede, nu—i deloc ușor să regăsești un dar pierdut!

VI. DACĂ NU ERA DOCTORUL FACE—BINE..

"Trebuie să dau o raită prin sat, își spuse Fridolin, coborînd dezamăgit din vagonul de vite. Mai știi, poate dau pe acolo de cineva care știe unde s—au dus vacile mele."

Și ocolind gara cu multă băgare de seamă, o apucă pe un drum larg ce ducea spre inima satului. Deodată, în fața unei case înalte și foarte arătoase, zări o căruță cu lapte, la care era înhămat un cal alb.

—Ce—i aici, în casa asta mare? se adresă el frumosului bălan.

—Cum văd, nu ești de prin partea locului, de vreme ce nu știi, îi răspunse calul. Țsta—i hotelul în care stau toți orașenii care vin aici să—și petreacă vacanța.

Fridolin rămase în fața hotelului pînă cînd ușa de la intrare se deschise și în prag își făcu apariția un bărbat înalt și voinic. În clipa aceea tresări speriat; bărbatul acela purta pe cap o șapcă roșie! Să fie oare șeful de gară? Nu, nu se poate! Căci, dacă ar fi șef de gară, nu s—ar apuca să măture aleea din fața hotelului...

Și în timp ce mătura, fluiera de zor o melodie veselă.

"Da, își spuse Fridolin, fluieră aproape la fel de frumos ca stăpînul meu. Da, trebuie să fie șeful hotelului. De—aia poartă șapcă roșie. Mă duc să—I întreb dacă nu știe cumva unde s—au dus vacile ieri după—amiază."

—Bună dimineța, domnule șef de hotel, începu cuviincios Fridolin. Dacă nu vă supărați, aș vrea să vă întreb ceva.

—Salut, șoricarule, îi răspunse omul, întorcîndu—se spre el. Ce—i cu tine aici? M—ai cam speriat! Și, ca să știi, eu nu sînt șef de hotel, ci portar, și mă cheamă Cristian. Cu ce—ți pot fi de folos?

—Caut o vacă, se grăbi să—i spună Fridolin. Se pare că s—a dus undeva în munți, la pășune. Nu cumva știți unde s—a dus?

—Drăguțul de tine! rîse Cristian. Eu nu sînt polițist care se ocupă de soarta vacilor și n—am cum să știu unde se află fiecare vacă din împărăția Alpilor. Dacă ai însă puțină răbdare, poate aflăm noi ceva. Dar mai întîi trebuie să termin de curățat aleea.

Fridolin se întinse la soare, căci între timp Luminosul se săltase deasupra creștelor și se uita la Cristian care mătura de pe alee hîrțile, cornetele de înghețată și mcurile de țigară aruncate acolo de trecători.

Deodată se auzi un semnal puternic de claxon și o mașină mare, roșie, trase chiar în fața hotelului.

Cristian sprijini mătura de un copac și alergă iute să primească oaspeții. Cînd deschise portiera, din mașină cobori un domn elegant, înfolit în blănuri, urmat de o doamnă și doi copii — un băiat și o fetiță.

—Bună dimineața, îi întîmpină portarul.

—Bună dimineața! îi răspuse domnul. Mai aveți vreo cameră liberă?

—Desigur, domnule, îi răspuse Cristian, apucîndu—se numaidedt să dea jos bagajele din mașină.

Fridolin se apropie de el și, plin de curiozitate, îl urmări cum duce valizele în hotel.

”Tare mi—ar plăcea să văd și eu cum arată un hotel pe dinăuntru! își spuse Fridolin în sinea lui. În felul ăsta, cel puțin, aș avea ce să—i povestesc stăpînului meu, cînd o să mă întorc acasă.”

Și, cu acest gînd, se strecură ușor pe lîngă portar și, deodată, se trezi în holul hotelului — o încăpere mare și spațioasă. Niciodată nu și—ar fi închipuit că există așa ceva. Pereții abia se mai vedeau de atîtea tablouri și oglinzi cîte atîrneau pe ei. Din plafonul înalt cobora o lampă mare—mare, iar podeaua era acoperită toată cu un covor moale și gros, de culoare roșie, cu flori și păsări necunoscute. In cele patru colțuri ale uriașei încăperi se aflau niște ciubere mari și din ele se înălțau niște pomi neobișnuiți, pe care Fridolin nu—i mai văzuse niciodată în viața lui.

Un bărbat, îmbrăcat sărbătorește, care stătea în spatele unei tejghele de lemn, le ură bun sosit noilor veniți.

Fridolin privea uluit la tot ceea ce se petrecea sub ochii lui. Cînd se întoarse din nou spre portar, acesta îi poftea pe oaspeți într—un fel de cușcă. Era liftul, cu ajutorul căruia oamenii pot urca la etaj, fără să se obosească.

”Unde se duc? Trebuie să văd și eu”, își spuse Fridolin și, cît ai zice pește, se furișă înăuntru, tocmai în clipa în care ușa liftului începuse să se închidă. Cînd se închise de tot, Fridolin scoase un urlet înspăimîntător.

—Ce mai e și asta? izbucni speriat portarul, care se pregătea să apese pe buton.

—Vai, un șoricar! țipă doamna îngrozită. I—ați prins coada cu ușa, sărăcuțul! Noroc că a strigat la timp!

Fridolin continua să urle, de parcă i—ar fi tăiat cineva beregata, în timp ce Cristian se grăbi să deschidă ușa.

—Ce cauți tu aici, prostuțule? îl dojeni el cu blîndețe.

—Numai de nu și—ar fi rupt coada, spuse doamna, cu îngrijorare în glas. Trebuie chemat numaidecît un medic veterinar.

—Mai întîi să vă duc bagajele, răspuse portarul. Pe urmă vedem noi ce e de făcut.

Chelălăind și gemînd de durere, Fridolin se tîrî afară din lift și se duse să se întindă într—un colț al hotelului.

—Ce—o să zică stăpînul meu! se văicărea el într—una. Mai întîi am pierdut zgarda, iar acum mi—am rupt coada. La ce mai poate fi bun un șoricar fără coadă? se tînguia sărmanul, și lacrimile i se prelingeau de pe obraji pe covorul gros.

Peste puțin timp, ușa liftului se deschise din nou și Cristian apăru în hol, însoțit de oaspeții proaspăt sosiți.

—Uite—l, strigă băiețelul și numaidecît întreaga familie se adună în jurul șoricarului, care zăcea amărît în colțul lui și plîngea.

—Trebuie dus neapărat la un veterinar, sărăcuțul! spuse mama copiilor. E dinele hotelului, nu—i așa? —Nu, îi răspuse portarul, nu e al nostru. Dar asta n—are nici o importanță. O să—l duc la doctorul Face—Bine. E un veterinar foarte bun și nu stă departe de aici.

Luă cu grijă șoricarul în brațe și ieși cu el în stradă. Fridolin tăcu tot drumul și nu scoase o vorbă nici atunci cînd Cristian îl dădu pe mîna veterinarului, care—l întinse pe o masă albă de unde sărăcuțul privea cu tristețe în gol. La cea mai mică mișcare, coada îl durea atît de cumplit, încît, sărmanul, era încredințat că nu va mai fi în stare să mai facă un pas cît o trăi.

—Voi, șoricarii, vă băgați întotdeauna nasul unde nu vă fierbe oala, spuse doctorul Face—Bine, cu o voce blajină, în asemenea clipe uitați și de coadă, și de tot.

Și după ce îl examina cu grijă, îi apăsă coada de câteva ori, făcîndu—l să urle de durere. În cele din urmă, se apropie de un dulap mare în care, alături de o mulțime de cutiuțe și borcănase, scliceau în bătaia soarelui tot felul de foarfece și bisturie.

—Vă rog frumos! Nu mi—o tăiați! izbucni speriat Fridolin, încercînd să fugă de pe masă.

—Nu—ți fie teamă, nu e chiar atît de grav, îl opri veterinarul. De data asta ai avut noroc. Nu s—a rupt nimic. Dar nici mult n—a lipsit. Și—acum te rog să stai cuminte ca să te ungem cu un pic de alifie și să—ți înfășurăm codița cu un bandaj. Pe urmă îți dau drumul... Gata, s—a făcut! îi spuse după ce—i legă coada cu o fașă albă, și mai adăugă rîzînd: Ești, ce—i drept, un șoricar tare frumos, dar cu bandajul ăsta pari și mai frumos. Așa! Și—acum, te rog să—mi spui de unde vii și ce cauți tu aici?

Fridolin oftă din adînc, apoi, așezîndu—se pe masă cu multă grijă, începu să—i povestească doctorului toată pățania lui cu zgarda căpătată în dar de la stăpînul său, pe care însă o pierduse în timp ce era hăituit de alți cîini mai mari ca el. Și lacrimile începură iar să—i șiroiască pe obraji.

—Acum, stăpînul meu e singur, sărăcuțul, dar eu nu mă pot întoarce la el fără zgardă. Și—a cheltuit pe ea toate economiile... și mie mi—e rușine!... Ce—o să creadă el despre un șoricar, care din prima zi pierde un dar atît de prețios?

—Și ce—ai de gînd să faci? îl întrebă veterinarul.

—Trebuie neapărat să dau de urma vacilor cu care am călătorit în vagonul de vite, îi răspunse Fridolin. Sînt sigur că Lisa știe unde—i zgarda mea. Numai că vacile s—au dus să pască sus, în munți, ca să dea mai mult lapte, și eu nu știu unde anume s—au dus...

—Vacile care au sosit ieri? întrebă doctorul Face—Bine. Ce întîmplare! Chiar eu le—am văzut. Știi, ori de cîte ori sosește aici un tren cu vaci, eu trebuie să mă duc să le văd dacă sînt sănătoase. Astea de care vorbești tu au pornit ieri după—amiază la pășunea de pe Muntele—cu—Brazi.

—Atunci trebuie să mă duc și eu acolo, strigă Fridolin, sărînd iute de pe masă.

Dar în aceeași clipă se văicări, nevoie mare.

—Au, au! țipă el și, de durere, căzu grămadă cu ochii dați peste cap.

—Prostuțule, îl dojeni cu blîndețe doctorul Face—Bine. Ce te—a apucat? Un timp va trebui să fii cuminte, fără să țopăi și fără să te zbungui, ai înțeles? Odihnește—te și tu o zi, că n—o fi foc, iar mîine dimineață, dacă n—o să te mai doară, vedem noi cum rămîne cu mersul pe munte...

Apoi, urîndu—i mult noroc, adăugă:

—Sper s—o regăsești cit mai curînd pe prietena ta Lisa și pe urmă să găsești și zgarda. Dacă mai ai nevoie de ceva, sînt aici...

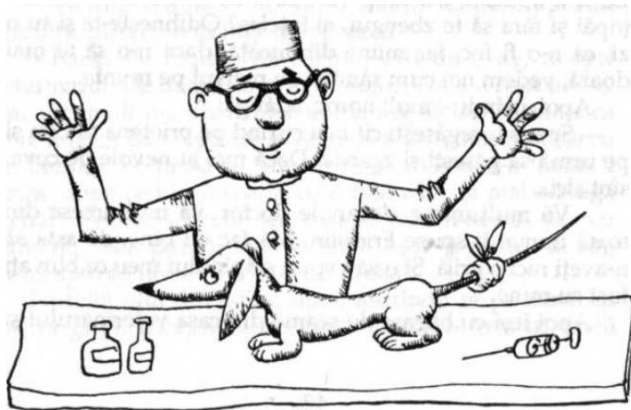
—Vă mulțumesc, domnule doctor, vă mulțumesc din toată inima! îi spuse Fridolin. Mă fac eu bine, de asta să n—aveți nici o grijă. Și o să—i spun stăpînului meu ce bun ați fost cu mine.

Apoi ieși cu băgare de seamă din casa veterinarului și se îndreptă din nou spre clădirea hotelului. —Salut, Fridolin, îi strigă vesel portarul Cristian cînd îl văzu. Ei, cum a fost?

—Și rău, și bine, îi răspunse șoricarul. M—a durut îngrozitor, dar sînt sigur că mîine dimineață voi putea merge pe Muntele—cu—Brazi. Mă gîndesc să fac chiar azi o bucată de drum, ca să—mi rămînă mai puțin pe mîine. Mă simt mult mai bine.

—Ce—ți veni? Așa ceva nici prin minte să nu—ți treacă! se împotrivi Cristian cu îndîrjire. Acum e prea tîrziu ca să pornești la drum. Du—te mai bine la bucătărie și spune—i bucătarului să—ți dea ceva de mîncare. Pe urmă să vii să—mi povestești cum ai ajuns tu la Biserica—de—Sus.

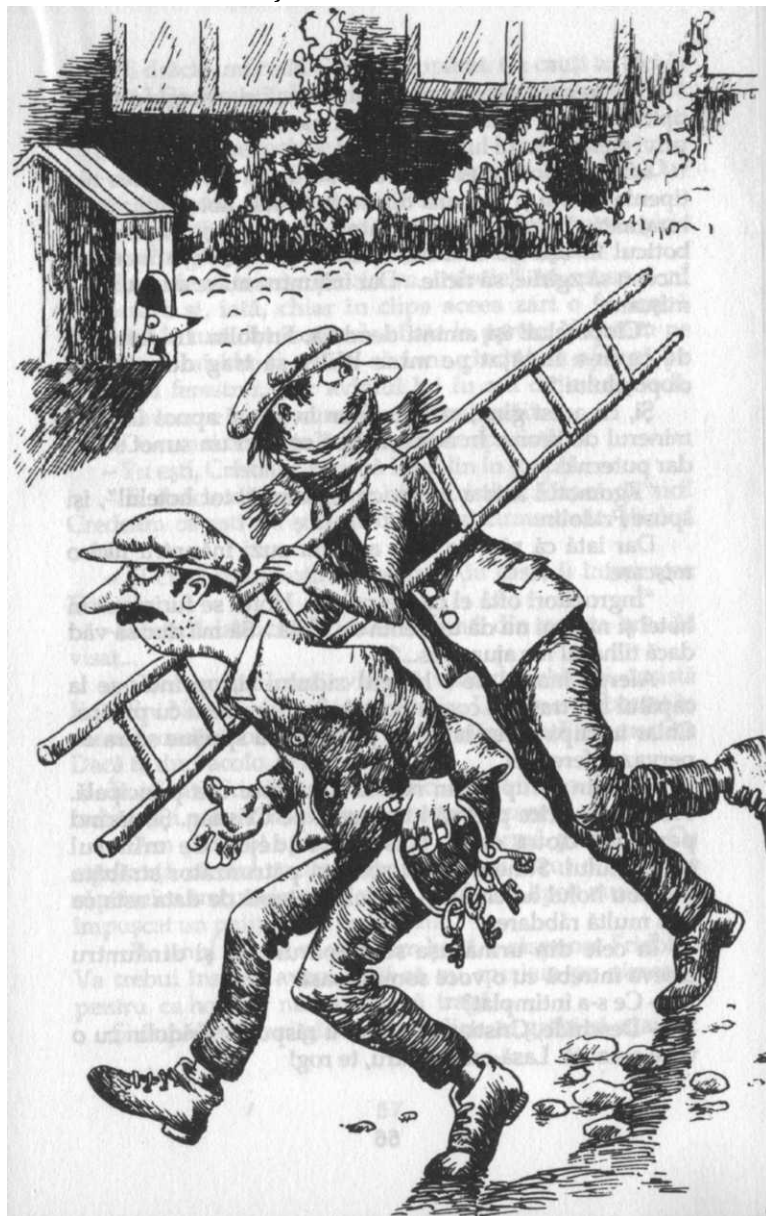
Fridolin se duse frumos la bucătărie unde căpătă o strachină plină cu carne și macaroane; după ce mîncă pe săturate și mai bău și o strachină cu lapte, apucă în gură un os mare cu măduvă și ieși cu el în curtea din spatele hotelului.

Cristian stătea tolănit într—un șezlong, bucurându—se în voie de razele binefăcătoare ale soarelui de amiază. Căci acum era pauza lui de prînz. Fridolin se întinse lîngă el și—i povesti toate pășaniile lui, pînă să ajungă la Biserica—de—Sus.

—Peste noapte ai să rămîi aici, ca un cățel cuminte ce ești, îl sfătui Cristian, iar mîine dimineață o să—ți arăt cum poți ajunge mai repede la prietena ta Lisa. Sînt sigur că ea te va ajuta să găsești zgarda și foarte curînd te vei întoarce la stăpînul tău. Și—acum, gata cu văicărelile și nu te mai frămînta afît!

VII. AJUTOR! HOȚII!

Încet—încet soarele cobora dincolo de crestele înalte ale munților. Fridolin își petrecu toată după—amiaza tolănit pe pajiște, clămpănind după gizele ce roiau în jurul lui.

Dar pînă și leneveala te face uneori să flămînzești. De aceea, Fridolin se bucură nespuse de mult cînd în grădină își făcu apariția Cristian strigînd cu voce tare:

—Ei, bătrîne, ce zici, mergem să înfulecăm și noi ceva? Se duseră împreună în bucătărie și bucatarul umplu din nou o strachină cu mîncare, pentru drăgălașul șoricar. Fridolin o adulmecă un pic, apoi dădu bucuros din codița lui înfășurată în alb.

—Hm... carne friptă cu orez și mazăre!... Nu—i rău! spuse el, și peste puțin timp strachina lui strălucea lună.

—Te—ai săturat? îl întrebă fericit bucatarul. Da? Dar ce—ar zice bolnăviorul nostru de o cremă bună de vanilie?

—În primul rînd, nu mai sînt bolnav, îi răspuse vesel Fridolin. Ați văzut doar ce bine pot da iar din coadă!... Iar în al doilea rînd, un pic de cremă mi—ar face mare plăcere să gust...

Cristian mîncă și el în bucătărie și după ce își bău cafeaua, îl chemă pe Fridolin să meargă împreună în spatele hotelului, unde lîngă un șopron se afla o cușcă mare.

—Dacă vrei, poți să dormi aici, îi spuse el. Cușca asta a fost a lui Barry, Saint—Bernardul nostru care s—a prăpădit iarna trecută.

—A fost bolnav? întrebă Fridolin. Sau l—a călcat vreo mașină?

—Nici una, nici alta, îi răspuse Cristian. Era foarte bătrîn și nu mai avea aproape nici un dinte în gură.

Într—o dimineață l—am găsit mort și l—am îngropat în fundul grădinii. Uite, perna lui am păstrat—o, iar acum am pus—o în cușcă pentru tine ca să ai pe ce dormi în seara asta.
—Ce bine! se bucură Fridolin. Îți mulțumesc foarte mult. O să dorm ca un boier.

Clopotul din turnul bisericii începu să bată de vecernie și curînd peste sat se lăsă întunericul. Fridolin se strecură iute în cușcă și se culcă.

"Ce zi agitată am avut! își spuse el, căscînd de zor. Mai întîi pățania din vagon cu îngrijitoarea, pe urmă necazul din lift, cînd nu lipsise mult să rămîn fără coadă, pe urmă... Mda, o să am destule să—i povestesc lui Willy cînd m—oi întoarce acasă... Da, dar mai întîi trebuie să găsesc zgarda. Mîine o să dau de Lisa și ea o să—mi spună unde..."

Și, cu aceste gînduri, adormi.

*

* *

Nu—și dădea seama cît timp dormise. Se uită buimac în jurul lui. Afară era întuneric beznă.

"Oare de ce m—oi fi trezit eu atît de repede? Sînt încă frînt de oboseală", își spuse el și dădu să se întoarcă pe partea cealaltă, cînd, deodată, încremeni.

Ce mai e și asta? Dinspre șopron răzbea pînă la el o șoptă slabă. Doi oameni, aflați, de bună seamă, chiar în spatele cuștii, vorbeau încet între ei.

—Da, acolo, în camera de pe colț. La ultima fereastră... Grangurii ăștia trebuie să fie plini de bani dacă au o asemenea mașină! Ai văzut—o doar... azi—dimineață, cînd au sosit.

—Și cum facem? Vin cu tine? întrebă celălalt.

—Nu, tu rămîi aici după colț și tragi cu urechea, îi răspunse primul. Dacă vine cineva, fluieri de două ori. Ai înțeles?

—Bine, bine. Numai să nu se trezească vreunul din ei... Nu uita că sînt patru: părinții și doi copii. —Grija asta las—o pe seama mea. Boierii noștri sînt morți de oboseală după atîta drum și sînt sigur că dorm duși. Dacă, totuși, se trezește vreunul, cobor iute pe scară și o ștergem cît ai zice pește. Oricum, nu mă duc fără pistol.

Inima lui Fridolin bătea să—i spargă pieptul, nu alta. Auzi, ce întîmplare! Cei doi sînt niște hoți care vor să se cațare pe o scară în camera oaspeților sosiți azi—dimineață cu mașina... Vor să—i jefuiască, să le ia toți banii...

"Ce e de făcut? se frămîntă Fridolin. Dacă ies afară ca să—l trezesc pe Cristian, hoții mă văd și mă împușcă pe loc. Dar nici să stau aici și să nu fac nimic, nu pot."

Deodată, pe prundișul aleii se auzi un tîrșuit de pași.

—E—n ordine! șopti unul dintre tîlhari. Eu iau scara, iar tu te duci să pîndești așa cum ne—am înțeles. Și vezi, ai grijă! Dacă ne paște vreo primejdie, fluieri de două ori! Ai priceput?

—Priceput...

Cei doi se aflau acum chiar lingă cușca lui Fridolin.

—Stai! sîși pe neașteptate unul dintre ei. Nu vezi? Au cîine! Uite cușca!

Lui Fridolin i se făcu inima cît un purice. Dacă—l descoperă, s—a zis cu el, nu mai are nici o scăpare!

Se așternu o clipă de tăcere mormîntală. Atîta doar, căd numaidecît se auzi șopta celuilalt:

—Pe chestia asta poți fi liniștit. Am controlat eu totul azi—dimineață. În cușcă nu e nici un dine. Hai, vino, și nu mai fi atît de fricos.

Cei doi se îndepărtară. Unul, cu scara în mîină, trecu prin grădină, cocoșîndu—se la adăpostul tufișurilor întunecate. Celălalt se furișă pe vîrfuri prin curte și dispăru după colțul hotelului.

"Acum e momentul să mă duc să—l trezesc pe Cristian, își spuse Fridolin. Sînt sigur că el știe să se descurce cu hoții."

Se strecură repede afară din cușcă și, mergînd tiptil—tiptil pe lingă zidul clădirii, fișni glonț în fața hotelului și privi atent în jurul lui.

Liniște. Hoții nu—l văzuseră. Pe drum nu se zărea nici țipenie de om și nici una dintre ferestrele hotelului nu era luminată. Fridolin urcă la iuțea treptele și împinse cu boticul în ușa de la intrare. Zadarnic! Ușa era încuiată, începu să zgîrîie, să rîciie... Dar înăuntru nu se auzea nici o mișcare.

"Clopoțelul! își aminti deodată, Fridolin. În definitiv, de ce m—a învățat pe mine Willy să trag de minerul clopoțelului!"

Și, cu acest gînd, sări sprinten în sus și apucă în dinți minerul de bronz. În aceeași clipă se auzi un

sunet scurt, dar puternic.

"Zgomotul ăsta a trezit, cu siguranță, tot hotelul", își spuse Fridolin.

Dar iată că nici de data asta nu auzi înăuntru nici o mișcare.

"Îngrozitor! oftă el cu desperare. Hoțul se furișează în hotel și nimeni nu dă un semn de viață... Să mă duc să văd dacă tâlharul n— a ajuns sus..."

Alergă înapoi de— a lungul zidului și, oprindu— se la capătul lui, trase cu coada ochiului spre camera cu pricina. Chiar în clipa aceea hoțul se pregătea să sprijine scara de pervazul ferestrei.

Fridolin o rupse din nou la fugă spre ușa principală. Trebuia cu orice preț să— l trezească pe Cristian. Și, sărind pentru a doua oară, trase cu nădejde de minerul clopoțelului. Sunetul acela scurt și pătrunzător străbătu din nou holul hotelului și Fridolin așteptă de data asta cu mai multă răbdare.

În cele din urmă ușa se crăpă un pic și dinăuntru cineva întrebă cu o voce somnoroasă:

—Ce s— a întâmplat?

—Deschide, Cristian! Eu sînt, îi răspunse Fridolin cu o voce scăzută. Lasă— mă să intru, te rog!

—Ei drăcie, mormăi Cristian supărat. Ce cauți tu aici la ora asta? Dacă nu— ți place cușca, n— ai decît să te duci în altă parte!

Și — clic! ușa se închise la loc.

—Cristian!... Cristian!... strigă stăruitor Fridolin. Dar totul fu în zadar. Ușa rămase închisă.

Îi venea să plîngă de ciudă și se apucă din nou să zgîrie ușa și să tragă de minerul clopoțelului. Degeaba.

"Trebuie să trezesc pe cineva, trebuie!" își spuse el cu desperare și, iată, chiar în clipa aceea zări o fereastră deschisă la una din camerele aflate la parter. Nu stătu pe tînjeală și, luîndu— și avînt, sări cu gîndul să ajungă pe pervazul ferestrei. Dar avîntul lui fu atît de mare, încît, fără să vrea, se trezi tocmai în mijlocul odăii.

—Ce— o mai fi și asta? strigă o voce speriată.

—Tu ești. Cristian? întrebă Fridolin în șoaptă.

—Ei drăcia dracului! bombăni Cristian. Pleacă de aici! Credeam că ești un șoricar drăguț și cumsecade, și cînd colo...

—Și cînd colo, hoții au pătruns în casă, îl întrerupse Fridolin.

—Hoții?! izbucni Cristian, sărind din pat ca ars. Ai visat...

—Dacă nu mă crezi, vino să vezi cu ochii tăi, insistă Fridolin. Numai să nu fie prea tîrziu. Unul s— a și cocoțat în camera oaspeților care au sosit azi— dimineață cu mașina. Dacă te duci acolo, te împușcă.

În sfîrșit, Cristian se dezmetici de— a binelea și Fridolin trebui să— i povestească din nou tot ce văzuse și auzise.

—Am pățit— o! spuse în cele din urmă portarul. Cu siguranță că sînt aceiași tâlhari care au făcut o spargere săptămîna trecută în satul vecin, unde n— a lipsit mult să fie împușcat un polițist. Ce ne facem? —Eu unul aș zice să prindem hoții, îi răspunse Fridolin. Va trebui însă să avem grijă să nu speriem pe nimeni... pentru ca hoții să nu înceapă să tragă...

Și după ce se mai gîndi cîteva clipe, se grăbi să adauge:

—Gata. Mi— a venit o idee: Mai întîi îl gonim pe cel ce stă de pîndă sub fereastra din colțul clădirii. Treaba asta mă privește pe mine: mă urc pe pervaz și de— acolo îi sar drept în cap și— l mușc de ureche.

Dumnealui o să se sperie atît de tare, încît o s— o ia la sănătoasa.

—Și celălalt? întrebă portarul plin de îngrijorare. Cu siguranță că în clipa asta îi jefuiește pe oaspeți, și dacă facem un zgomot cît de mic, ne împușcă pe toți.

—Da, ai dreptate, încuviință Fridolin. Trebuie să facem totul într— o liniște desăvîrșită. Gata, știu cum: Tu rămîi după colț, lîngă scara de la intrare, și cînd tâlharul meu o ia la fugă, fluieri de două ori. Pricepi? ăsta— i semnalul lor pentru cazul în care se ivește vreo primejdie, ca tâlharul dinăuntru să poată s— o șteargă. Pricepi? Pe urmă, cînd ticălosul de sus începe să coboare, tu vii și răstorni scara, iar dumnealui îți pică în mîină ca o pară mălăiață... Pricepi?

—Da, dar ce mă fac dacă scoate pistolul și trage? întrebă Cristian, căruia nu prea îi surîdea ideea cu para mălăiață.

—Nici o grijă, n— apucă el să tragă, îl asigură Fridolin, căci eu vin numaidcît și— i iau pistolul. Pricepi? Și— apoi, pînă atunci sosește și polițistul căruia, de fapt, ai putea să— i telefonezi imediat. Hai, grăbește— te...

—Ești un cățel deștept, spuse cu admirație Cristian, care între timp se îmbrăcase. Mă duc chiar acum să telefonez.

—Dormeam dus, îi răspunse de la celălalt capăt al firului vocea somnoroasă a polițistului. Dar nu—i nimic. Vin numaidecât.

VIII. FRIDOLIN ACȚIONEAZĂ

Încet, cu băgare de seamă, Cristian și Fridolin intrară în restaurantul hotelului.

—Tîlharul care stă la pîndă trebuie să fie chiar aici, sub fereastra asta, îi șopti Fridolin portarului. Acum, tu te strecorei frumos afară, pe partea cealaltă, și aștepți la colț, așa cum ne-am înțeles. De îndată ce hoțul o ia la goană, fluieri de două ori. Pe urmă noi punem mîna pe celălalt, și gata povestea. Ai priceput? —Priceput, răspunse scurt Cristian. Stau după colț, hoțul o ia la goană, eu fluier de două ori și tu vii să mă ajuți...

Și spunînd aceste cuvinte, plecă.

Fridolin se urcă pe pervazul ferestrei, dar în aceeași clipă încremeni de spaimă. Un dangăt puternic de clopot spărgea tăcerea nopții: Unu... două... trei... Erau bătăile ceasului din turnul bisericii, care anunța miezul nopții...

"Cristian a ajuns cu siguranță la colțul stabilit, își spuse Fridolin după ce se liniști. Acum e momentul să acționez."

Și — țuști! sări drept în capul tîlharului, care stătea liniștit sub fereastră și nu bănuia nimic. Ticălosul scoase un urlet de groază și Fridolin era cît pe ce să alunece de pe gîtul lui; dar se ținu bine cu toate lăbuțele și mîrîi cu o voce groasă:

—Huuu — o stafie!

Și după ce îl mușcă zdravăn de urechea stîngă, făcu un salt uriaș și se ascunse în spatele unui boschet.

Cîteva clipe, tîlharul rămase înlemnit de atîta groază, apoi o rupse la fugă de parcă l—ar fi fugărit o mie de draci.

"Să sperăm că de ăsta am scăpat, își spuse Fridolin. Acum să vedem ce facem cu celălalt."

Din locul în care se afla, vedea scara rezemată de zidul hotelului. Pesemne că oaspeții dormeau, de vreme ce nu se auzea nici un zgomot. Ticălosul umbla de bună seamă tiptil prin odaie, căutînd să fure tot ce era mai de preț.

Deodată, o șuierătură ascuțită despică tăcerea nopții, apoi încă una.

—Bravo Cristian! spuse Fridolin, cu ochii țintă la fereastra de sus.

Nici o mișcare. Să nu fi auzit oare tîlharul cele două șuierături? Ori avea de gînd s—o șteargă din hotel prin altă parte?

Nu! Iată—! în dreptunghiul ferestrei își făcu apariția un cap de om. Hoțul! Mai întii se uită cu grijă în toate părțile, apoi se lăsă tiptil pe scară, cu un sac voluminos în spinare.

Nu apucă să coboare însă decît două—trei trepte, căci portarul Cristian sări glonț de după colțul clădirii și, răsucind scara cu nădejde, o răsturnă în grădină. Ticălosul se prăbuși la pămînt. Într—o clipită, Cristian se aruncă peste el și—l apucă de gît.

Fridolin era mulțumit. Totul mersese strună, așa cum prevăzuse el. Fără să mai stea pe gînduri, porni iute spre cei doi. Din fericire ajunse la timp, căci tocmai atunci tîlharul scosese pistolul din buzunar. Fridolin se năpusti asupra lui și—l mușcă de mîna cu toată puterea.

—Au, au! țipă de durere ticălosul, lăsînd pistolul să—i cadă din mîna.

Și, înainte de a izbuti să pună din nou stăpînire pe el, istețul șoricar i—l înșfacă la iuțea și—l ascunse într—un tufiș.

—Așa, acum nu mai poți să împuști pe nimeni, tîlharule! strigă Fridolin, în culmea bucuriei. Îndată vine și poliția și s—a zis cu tine!

Și rostind aceste cuvinte se întinse la picioarele portarului Cristian.

Dar iată că, pe neașteptate, tîlharul se desprinsese dintr—o smucitură din brațele portarului și se năpusti cu furie asupra lui. Se dezlănțui o luptă crîncenă, pe viață și pe moarte, și lui Fridolin i se făcu frică. Cei doi se rostogoleau unul peste altul, se loveau cu pumnii, se strîngeau de gît, încercînd fiecare să—l doboare pe celălalt. În cele din urmă, Cristian reuși să—l trîntească pe hoț la pămînt.

—Acum nu—mi mai scapi tu mie, ticălosule! spuse el gîfîind, în timp ce—l ținea cu toată puterea de mîini și de picioare.

—Dă—mi drumul! mîrîi banditul. Dacă vrei să nu—ți pară rău.

În clipa aceea Fridolin surprinse cu spaimă un cuțit sclipind în mîna tîlharului. Se repezi ca o săgeată asupra lui pe la spate și își înfipse colții în ceafa lui atît de adînc, încît, de groază, ticălosul scăpă cuțitul din mîna și rămase nemișcat.

Cristian sări iute în picioare.

—Sus mâinile! strigă el. Și să nu mai aud o vorbă, dacă nu vrei să—ți dau cu ciomagul ăsta în cap!

Hoțul se săltă ușor, cu mâinile ridicate deasupra capului, și nu putea să scape cu nici un chip de șoricarul care nu—l slăbea deloc, înfigându—și tot mai tare colții în grumazul lui.

Deodată, pe Fridolin îl pufni risul și era gata—gata să—i dea drumul. Căci, în loc de ciomag, Cristian ținea în mână o pompă veche de umflat cauciucurile de bicicletă, pe care o învârtea cu furie pe la nasul țîlharului încremenit de spaimă.

Dar nu—i fu dat să rîdă prea mult, pentru că din beznă răsări pe neașteptate o umbră feroasă care—l pocni pe Cristian cu ceva drept în cap și—l dobori la pămînt. Apoi se năpusti asupra lui Fridolin și, apucîndu—l de gît, îl strînse atît de tare, îndt sărăcuțul abia mai putu să răsufle.

Își dădu imediat seama că necunoscutul nu era nimeni altul decît al doilea țîlhar, căruia îi sărise în cap de pe pervazul ferestrei. Groaza care—l cuprinsese îi trecuse și acum se întorsese să—și ajute complicele, ca s—o șteargă împreună cu lucrurile furate.

—Dă—mi drumul! strigă cu desperare Fridolin.

Dar ticălosul nici gînd să—l lase în pace ci, dimpotrivă, îl strîngea din ce în ce mai tare, încercînd să—l sugrume.

Zadarnic se zbătea Fridolin, uitîndu—se în jurul lui după ajutor. Cristian zăcea în nesimțire sau, cine știe, poate că murise.

Primul hoț se repezi la sacul burdușit cu lucruri, care rămăsese pe jos, lîngă scara răsturnată. —Sucește—i gîtul javrei nesuferite, șuieră el printre dinți. Pe urmă întinde—o cît mai iute, pînă nu apare cineva.

"S—a zis cu mine!" își spuse Fridolin în sinea lui.

În clipa aceea ticălosul îl apucase de cap, cu gîndul să i—l răsucescă. Cu o ultimă sforțare, Fridolin se strădui să—l înhațe cu colții de mînă, dar degeaba, era neputincios, picioarele îi atîrnau în jos, lipsite de vlagă.

Deodată se auzi parcă un strigăt. Țîlharul îi dădu drumul pregătindu—se s—o rupă la fugă. Dar tocmai atunci strigătul se auzi din nou, de data asta mai puternic și cît se poate de limpede.

—Stai! Nimeni nu mișcă!

Și Fridolin zări un bărbat înalt și voinic, ținînd într—o mînă un baston de cauciuc și în cealaltă o lanternă aprinsă. "Alt hoț?" se întrebă el înspăimîntat. Dar numaidecît își dădu seama că noul venit era polițistul pe care—l chemase Cristian la telefon înainte de a porni la atac împotriva hoților. Acum aceștia stăteau înmărmuriți, neștiind ce să mai facă.

—Sîntem salvați! strigă Fridolin în culmea bucuriei, scuturîndu—se de zor.

Cristian se ridică și el și începu să—și frece capul.

—Ce se petrece aici? întrebă gemînd de durere.

—Ce să se petreacă? A venit polițistul! strigă din nou Fridolin. Sîntem salvați.

În aceeași clipă însă îl trecu un fior de groază. Hoții erau doi, iar polițistul singur! Puteau în orice moment să scoată cuțitul și să pornească iar la atac. Cu iuțeala fulgerului dădu fuga spre tufiș, găsi repede pistolul pe care—l ascunsese acolo și tot atît de repede i—l aduse lui Cristian.

Văzînd pistolul în mîna lui Cristian, țîlharii ridicară în silă mâinile în sus.

—Ei, Cristian, cum te simți? îl întrebă polițistul. Ce zici, ești în stare să—i ducem pe mușteriii ăștia la culcare?

—Ar merita să—i azvîrlim direct în apă, să se înece, mormăi Cristian pipăindu—și cucuiul. Ticălosul ăsta era să mă omoare.

Între timp polițistul îi pusese cătușele unuia dintre țîlhari, iar acum îi venise rîndul și celuilalt. —Acum iepurașii n—or să mai poată zburda, spuse polițistul mulțumit.

Cristian apucă sacul și pistolul, Fridolin luă cuțitul în dinți și, după ce duseră totul în holul hotelului, îl ajutară pe polițist să—i ducă la închisoare pe cei doi țîlhari.

—Ați făcut o treabă strașnică, le spuse polițistul la despărțire. Vă mulțumesc mult de tot pentru sprijinul vostru neprețuit și sper să ne mai vedem.

Fridolin și Cristian se întoarseră la hotel sleiți de puteri, dar mulțumiți de isprava lor.

—Ce—or să se mai mire mîne dimineață oaspeții noștri cînd o să le dăm înapoi lucrurile furate! spuse fericit Fridolin. Nici n—o să le vină să creadă că au dormit duși, și n—au fost în stare să se trezească.

Și după aceste cuvinte porni înapoi spre cușca lui, cu gândul să doarmă pînă în zori.
—Nu, în noaptea asta nu te mai las în cușcă, se împotrivi Cristian. Ai să te culci pe covorașul moale de lângă patul meu. Meriți asta cu prisosință. Da, da! De cînd mă știu, n—am cunoscut un cîine mai isteț ca tine.

Curînd se cufundară amîndoi într—un somn adînc și nu se mai treziră decît atund cînd auziră un docănit puternic în ușă. Cristian sări din pat ca ars și n—apucă să—și tragă bine pantalonii, cînd în odaie dădu buzna, ca o vijelie, oaspetele care sosise cu întreaga familie în urmă cu o zi.

—Portar! Portar! strigă el cu desperare. Mi—au dispărut hainele! Și banii! Toți banii. Chemați imediat poliția!

Dar nu mai fu nevoie să fie nimeni chemat, căci între timp polițistul se și înfățișase ca să întocmească procesul—verbal în legătură cu furtul din noaptea aceea.

În cîteva clipe, jumătate din personalul hotelului se și adunase în camera portarului: directorul cu familia lui, cîteva cameriste, spălătoreasă și alții. Mai veni apoi familia care fusese jefuită, și mulți alți locatari.

Se uitau cu toții la sacul care zăcea pe jos, în mijlocul odăii. Tîlharul îndesase îl el tot ce—i căzuse la îndemîină. În dreptul sacului ședea cuminte Fridolin, care trebui să le povestească tuturor cum îi descoperise el pe cei doi ticăloși și cum izbutise să—i prindă cu ajutorul portarului Cristian și al polițistului.

—Ești un cățel nemaipomenit de isteț, îl laudă directorul hotelului. Dar de ce nu ne—ai trezit și pe noi sau de ce n—ai așteptat măcar să vină poliția? Povestea asta putea să se sfîrșească rău de tot pentru tine. —Da, știu, răspunse Fridolin. Dar mi—am zis că la doi hoți pot să le vin de hac și singur. Dacă v—aș fi trezit pe toți, ticăloșii ar fi auzit și ar fi putut să fugă sau, știu eu, să tragă cu pistolul și să mai omoare pe cineva...

La auzul acestor cuvinte, copiii se uitară speriați la cuțitul și pistolul care zăceau deasupra sacului. —Și—acuma să vedem ce—au adunat tîlharii noștri, începu polițistul, desfăcînd repede sacul. Hai, vino încoace, spuse apoi băiețașului. Sînt lucrurile voastre.

Băiețașul se apucă să scoată lucrurile, unul cîte unul, și să le pună pe masă.

Lui Fridolin nu—i venea să—și creadă ochilor cîte lucruri puteau să iasă la iveală: o haină, o pereche de pantaloni, o pălărie nou—nouță, o pereche de pantofi, încă una, apoi portofelul și un plic galben plin cu hîrtii de o sută, o trusă de voiaj, o geantă, un aparat de fotografiat, două ceasuri, lanțuri și brățări de aur, un aparat de bărbierit...

Deodată băiatul păli.

—Cum?! Pînă și asta au vrut să—mi ia ticăloșii! izbucni el indignat, scoțînd din sac un telescop mic, pe care îl căpătase în dar de ziua lui și aștepta cu nerăbdare să cerceteze cu el cerul de pe crestele munților. —Mie nu mi—au luat nimic! exclamă fetița cu trufie. Dar polițistul întoarse sacul și—l scutură bine.

—Vai, poșeta mea! strigă fetița, grăbindu—se să ridice o gentuță roșie, care căzuse pe podea.

—Și mai e ceva! interveni polițistul, arătîndu—le un port—chei. Uitați—vă, cheia mașinii! Am găsit—o în buzunarul unuia dintre tîlhari. Dumnealor aveau de gînd s—o șteargă pe întuneric, cu mașină cu tot. —Aveți mereu distracții de felul acesta pe aici? întrebă glumind despăgubitul. Dacă e așa, o să venim în fiecare an! Acum însă e ora micului dejun. Domnul Cristian și domnul polițist sînt invitații noștri. Și, bineînțeles, Fridolin...

Așa se face că luară loc cu toții în restaurant, la o masă aflată chiar în dreptul ferestrei de pe pervazul căreia Fridolin sărise în capul tîlharului ce stătea la pîndă. Și, în timp ce mîncau, istețul șoricar le mai povesti o dată, pe îndelete, aventurile sale din timpul nopții.

—Ești un cățel de ispravă și să știi că te—am îndrăgit foarte mult, spuse deodată tatăl copiilor. Nu vrei să rămii cu noi? Te—aș face fericit...

—Nu, domnule, îl întrerupse polițistul. Pe Fridolin îl păstrez eu, și voi face din el cel mai bun dîne polițist din toată regiunea. În viața mea n—am văzut un cîine mai deștept ca el.

Dar iată că Fridolin puse capăt numaidecît acestei neînțelegeri.

—Nu vă supărați, le spuse el, dar nu pot să rămîn cu nici unul dintre voi. Știți, eu am un stăpîn care mă așteaptă, și sînt sigur că acum e foarte mîhnit de dispariția mea.

Le povesti apoi toate pătaniile lui din ultimele zile, amintind, firește, de Lisa, prietena lui, singura care știa de soarta zgărzii, dar care acum se afla la pascut pe o pajiște, undeva în creierii munților.

—Cum?! se minună tatăl copiilor. Să te omori atîta pentru o zgardă? Dacă nu te—ai supăra, și—
aș cumpăra cu mare plăcere una nouă, mai bună și mai frumoasă...

Dar Fridolin nici nu voi să audă de așa ceva:

—Nicăieri în lume nu există o zgardă mai frumoasă ca aceea pe care mi—a dăruit—o Willy,
spuse el cu mîndrie. Iar eu trebuie s—o găsesc cu orice preț, căci stăpînul meu și—a cheltuit pe
ea toate economiile...

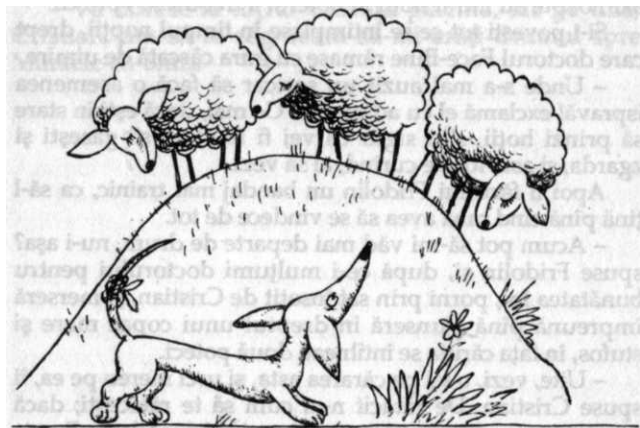
—Nu, nu se poate să bați atîta drum pentru o zgardă, interveni mama copiilor. Azi—noapte, cînd
te—ai luptat cu hoții, și—a căzut bandajul și sînt sigură că rana de la codiță încă nu s—a vindecat.

—Ba da, s—a vindecat și mă simt cit se poate de bine, îi răspunse Fridolin. Cred că doctorul
Face—Bine mi—a pus o alifie miraculoasă. Nu mă mai doare nimic.

Și rostind aceste cuvinte, sări sprinten de pe scaun, după care se grăbi să adauge:

—Vă doresc la toți o vacanță plăcută, iar pe tine, Cristian, am să te rog acum să—mi arăți
drumul spre Muntele—cu—Brazi.

IX. FURTUNA

Fridolin plecă însoțit de portarul Cristian.

—Pînă la pășune e drum lung, îi spuse acesta. Înainte de a porni, ar fi bine să mai treci pe la doctor ca să—ți pună alt bandaj.

Așa se face că se duseră împreună la doctorul Face—Bine.

—Atît de tare te—ai zbunguit, încît ți—a căzut bandajul, îl luă repede veterinarul. Nu ți—am spus să stai cuminte măcar o zi?

—Așa voiam, îi răspunse Fridolin; dar, din păcate, azi—noapte au intrat hoții în hotel și a trebuit să—i prind.

Și—i povesti tot ce se întîmplase în timpul nopții, drept care doctorul Face—Bine rămase cu gura căscată de uimire.

—Unde s—a mai auzit un șoricar să facă o asemenea ispravă! exclamă el cu admirație. Ce mai, dacă ești în stare să prinzi hoții, sînt sigur că vei fi în stare să găsești și zgarda, și asta foarte curînd, ai să vezi...

Apoi îi făcu lui Fridolin un bandaj mai trainic, ca să—l țină pînă cînd rana avea să se vindece de tot. —Acum pot să—mi văd mai departe de drum, nu—i așa? spuse Fridolin și, după ce—i mulțumi doctorului pentru bunătatea lui, porni prin sat însoțit de Cristian, și meraseră împreună pînă ajunseră în dreptul unui copac mare și stufos, în fața căruia se întîlneau două poteci.

—Uite, vezi, o iei pe cărarea asta, și urci mereu pe ea, îi spuse Cristian. De rătăcit n—ai cum să te rătăcești; dacă mergi bine, pe la ora prinzului ajungi la Muntele—cu—Brazi.

Fridolin adulmecă pămîntul, îndelung.

—Da, se mai simt și acum urmele vacilor care au trecut pe aici, se bucură el. Sînt sigur că n—o să mă rătăcesc. Îți mulțumesc foarte mult pentru bunătatea ta, Cristian, și la revedere.

—La revedere, Fridolin! strigă Cristian fluturînd din mînă în urma șoricarului care se îndepărta.

Pe neașteptate, Fridolin se trezi singur cuc, dar treaba asta nu—l îngrijoră cîtuși de puțin.

"Dacă toate au mers bine pînă acum, nu văd de ce n—ar merge și de—acum încolo", își spuse, în sinea lui, istețul șoricar. Și începu să urce la deal, tropăind de fericire. În stînga și în dreapta potecii se întindeau pajîști verzi, peste care albinele și fluturii zburdau zglobiu, din floare în floare, adunînd cu nesaț nectarul dulce și aromat.

După un timp, Fridolin se opri să se odihnească puțin. Jos, în depărtare, se zărea satul cu turla înaltă și ascuțită a bisericii, săltîndu—se peste acoperișurile din olane roșii ale caselor.

După ce—și trase un pic sufletul, porni mai departe, mergînd printr—o pădure de brazi întunecată, ca apoi să iasă din nou la soare, pe o colină cu iarbă înaltă.

Pe malul unui pîrîiaș, păștea o turmă de oi. Văzîndu—l, oile se uitară mirate la șoricarul cu codița bandajată ce alerga de unul singur pe potecă în sus.

—Hei, încotro? behăiră ele în cor. Stai puțin și spune—ne și nouă de unde vii și unde te duci...

—Mă duc pe Muntele—cu—Brazi, se grăbi să le răspundă Fridolin din mers. Sînt foarte zorit și nu pot să zăbovesc nici o clipă. Poate la întoarcere o să fac aici un popas ca să stau de vorbă cu voi.

Și își văzu mai departe de drumul lui. Mergea mereu în sus, și urcușul era din ce în ce mai anevoios. De—o parte și de alta a drumului se ridicau tot felul de stînci înalte și ascuțite. Deodată pătrunse într—o altă pădure și, cînd ieși din nou la lumină, poteca îl purtă pe un povîrniș abrupt — numai piatră și grohotiș.

"Ce ciudat! își spuse Fridolin cu mirare. De ce s—or fi cățărînd vacile astea pînă aici, în creierul

munților, unde nu se văd decît pietroaie, de vreme ce au mîncare din belșug pe pajiștile lor din jurul casei? Ori te pomenești că m—am rătăcit?..."

Își propuse să mai meargă un pic pînă acolo unde poteca făcea un cot și de unde, cu siguranță, putea să vadă munții pînă hăt—departe.

În clipa aceea însă auzi o voce strigîndu—l:
—Hei, șoricarule, ce cauți tu aici?

Fridolin tresări și se întoarse iute spre marginea potecii unde, pe un pietroi, stătea un om care pufăia liniștit din pipă. Lîngă el se afla un coș înalt, prins în curele, în așa fel încît să poată fi cărat în spinare. —Bună dimineața, bolborosi Fridolin încurcat. Nici nu știți ce spaimă am tras!... Credeam că nu mai umblă nimeni pe aici...

—Și eu credeam la fel, spuse omul rizînd cu poftă. Da' ia spune—mi, unde te duci?

—Sus, pe Muntele—cu—Brazi, îi răspunse Fridolin. Mai e mult pînă acolo? Mi—e teamă că am greșit drumul...

—Drumul nu l—ai greșit, dar deocamdată nu sîntem nici măcar la jumătatea lui. Dacă întindem bine pasul, la prînz putem fi acolo. Acum însă, hai de te odihnește un pic și să—mi spui ce cauți tu pe Muntele—cu—Brazi...

—Caut o vacă, răspunse Fridolin. O cheamă Lisa și e din același loc cu mine. Trebuie, neapărat, s—o întreb ceva...

—Ia te uită, un șoricar care urcă pe Muntele—cu—Brazi ca să stea de vorbă cu o vacă. Unde s— a mai pomenit așa ceva? rise omul din nou, cu aceeași poftă. Și, mă rog, ce lucru atît de important trebuie s—o întrebi tu pe Lisa?...

Așa se face că Fridolin îi istorisi pe îndelete prietenosului străin întreaga poveste cu zgarda roșie pe care o pierduse și trebuia, cu orice preț, s—o regăsească.

—Asta e, într—adevăr, o problemă serioasă, și s—ar putea ca Lisa să—ți fie de mare folos, spuse apoi străinul cu gravitate în glas. Mulți oameni cred despre vaci că sînt niște dobitoace fără minte, dar cine le cunoaște mai bine știe că nu—i chiar așa...

—Dar dumneavoastră ce căutați pe Muntele—cu—Brazi? îl întrerupse Fridolin.

—Eu sînt văcar, acolo sus, îi răspunse necunoscutul, iar numele meu e Alois. Ieri am coborît în sat ca să mai iau niște lucruri pe care le uitasem cînd am plecat și, cu acest prilej, am mai luat și niște sare pentru vaci. De aceea e coșul meu atît de greu.

În clipa aceea văcarul se ridică de pe piatră și își săltă coșul în spinare.

—Așa, și—acum să mergem, spuse el.

Și astfel porniră împreună pe un drumeag ce șerpuia neconținut în susul muntelui. La un moment dat, Fridolin se opri și, gîfîind cu limba scoasă de un cot, spuse:

—Să stăm un pic, Alois, să—mi trag și eu nițel sufletul, că—s frînt de oboseală...

—Se vede că vii de la oraș, rise Alois. Nu prea ești învățat cu urcușul. Dacă stai cuminte, fără să te zbungui, te duc eu o bucată de drum în spinare.

Fridolin nu așteptă să fie poftit de două ori și, în clipa în care Alois se aplecă ușor, istețul șoricar se săltă cît ai zice pește în coșul cu sare.

Dormea buștean cînd Alois lăsă iar coșul jos și spuse:

—Deocamdată ne oprim aici...

—Cum! Am și ajuns? întrebă Fridolin, clipind din ochii săi somnoroși și scuturîndu—se de zor.

—Nu, îi răspunse Alois. Pășunile sînt dincolo de prăpastie, în spatele stîncilor înalte din fața noastră. Peste prăpastie trece un funicular.

—Un funicular?! izbucni Fridolin cu însuflețire... Asta înseamnă că putem merge cu el direct la pășune, fără să mai trebuiască să...

—Din păcate nu, îl potoli văcarul, căci funicularul ăsta nu e pentru oameni, ci numai pentru căratul greutăților, pricepi? Asta pentru că abia de aici începe partea cea mai anevoioasă a drumului. Da, va trebui să coborîm mai întîi în prăpastie, și după aceea să urcăm din nou ca să ajungem în partea cealaltă a muntelui. Funicularul a fost anume făcut ca să putem transporta cu el pînă aici brînza, și untul de sus, de la stîină. Pricepi? Pe urmă, de aici pînă în sat cărăm totul cu spinarea, dar treaba asta nu mai e chiar atît de grea...

Și rostind aceste cuvinte, văcarul așeză coșul într—o ladă de scîndură care stătea agățată de un cablu

lung și gros. După care se porni să învîrtească încet o manivelă și lada începu să se desprindă de pământ, ridicîndu—se lin în văzduh.

—Alois, strigă deodată Fridolin, ținînd de nerăbdare. Lasă—mă și pe mine să merg cu funicularul! Te rog! Nu sînt prea greu și mi—ai face o mare bucurie!...

—Nu se poate! se împotrivi văcarul, încetînd pentru o clipă să mai învîrtească manivela. E primejdios! Ai putea să cazi în fundul prăpastiei și pe urmă... s—a zis cu tine...

—Nu, n—am să cad, stăruie Fridolin. Sînt mort de oboseală și coada a început iar să mă doară...

Și—apoi... dacă mă duc cu funicularul va fi mai ușor și pentru tine, căci nu va mai trebui să mă cari în spinare pînă sus, la pășune...

Alois privi un pic cerul și spuse cu îngrijorare în glas:

—Uite ce nori negri s—au adunat deasupra noastră. Se apropie furtuna și trebuie să ne grăbim. Dacă ții negreșit să mergi cu funicularul, mă rog, eu te las... Hai, urcă repede și ai grijă să nu faci vreo prostie! Ai înțeles? Te ții bine și nu cobori decît atunci cînd lada se oprește sus, pe creasta Muntelui—cu—Brazi. Și—acum, drum bun! Și așteaptă—mă acolo, că eu vin pe jos.

—Mulțumesc, Alois, se bucură Fridolin, și sărind sprinten în cutie, se întinse frumos lîngă coșul cu sare.

Văcarul începu din nou să învîrtească manivela și Fridolin se ridică încet în aer.

—Grozav! strigă el în culmea fericirii. Zbor ca o pasăre. Și, într—adevăr, plutea deasupra prăpastiei, urcînd spre culmi, aproape ca o pasăre. Lada era deschisă în două părți și sub ochii lui Fridolin se desfășură o priveliște largă, de o frumusețe neasemuită.

Satul din vale nu se mai zărea, în schimb îl vedea pe Alois, care învîrtea de zor la manivelă și, pe măsură ce învîrtea, se făcea tot mai mic, în timp ce Fridolin vedea din ce în ce mai departe.

"Ce mult mi—ar plăcea să mă plimb așa în fiecare zi!" își spuse în sinea lui. Deodată, însă, privi în spatele lui și—l cuprinse o spaimă cumplită. Norii negri acoperiseră cerul și soarele dispăruse cu desăvîrșire. Colac peste pupăză, se mai stîrni și vîntul care zgîlțîia și răsuca lada cu toată puterea. Cînd un fulger luminos străbătu prăpastia și numaidecât se auzi bubuitul asurzitor al tunetului, Fridolin era gata—gata să zboare din ladă, atît de tare se speriasă, sărăcuțul. În clipa următoare, din cer începură să cadă stropi grei de ploaie și tocmai atunci funicularul se opri din mers.

"Ce—o mai fi și asta?! se întrebă Fridolin cu mirare.

Doar n—o să rămîn spînzurat aici, în aer?"

Privi repede în jos. Văcarul, ia—l de unde nu—i.

"S—o fi adăpostit, de bună seamă, să nu—l facă ploaia ciuciulete, își spuse el. Cum trece furtuna, se întoarce și o să învîrtească iar la manivelă pînă ajung eu sus la pășune."

Multă vreme furtuna nu dădu nici un semn că ar avea de gînd să se potolească. Din pricina norilor deși, totul în jur se întunecase. Fulgerele brăzdau cerul și tunetele bubuiau atît de puternic, de se cutremurau și stîncile. Ploaia cădea din ce în ce mai grea, iar vîntul bătea tot mai tare. Lada funicularului se legăna încolo și—ncoace, și n—apuca să se oprească bine sub cablu, cînd o nouă rafală de vînt o izbea năprasnic, făcînd—o să se clatine sălbatic.

—Coșul! strigă deodată Fridolin, înspăimîntat.

Lada funicularului se clătina și se răsuca cu atîta putere, încît coșul văcarului Alois începu să alunece, iar la un moment dat un colț ieși în afară. Fridolin se repezi la iuțeală, încercînd să—l tragă înapoi.

În clipa aceea, însă, o nouă rafală de vînt îl izbi drept în față. Cutia funicularului se clătina ca un clopot de biserică și coșul începu din nou să alunece, și alunecă așa pînă cînd se răsturnă și se prăbuși în adînc.

Nu lipsise mult să se rostogolească și Fridolin, dar în ultima clipă izbuti să se prindă cu ghearele de fundul lăzii și să scape cu bine. Din cauza zgîlțîielilor se simțea însă nespuse de rău și abia se mai ținea pe picioare.

Nici să se întindă nu mai îndrăzne, căci fiecare rafală îl dădea de—a dura și astfel îl pîndea primejdia să se prăvălească și el în prăpastie.

—Ah, Willy, Willy! Unde ești? strigă el, desperat. De ce nu ești aici, să mă ajuți?

Dar nu—i răspunse decît un ecou slab, răsfîrînt de pereții tari ai muntelui: "Ajuți...ajuți..."

Și așa se legăna Fridolin deasupra prăpastiei, așteptînd să i se apropie sfîrșitul.

Dar iată că, pînă la urmă, fulgerele și tunetele se potoliră ca prin farmec, ploaia se opri, lada funicularului încetă și ea să se mai zgîlțîie, iar soarele prinse din nou să se strecoare printre nori.

—Ura! Furtuna a trecut! strigă Fridolin cu inima ușurată și în sufletul lui se cuibări speranța salvării.

Deodată însă auzi deasupra lui un filfiit de aripi și o umbră mare îl acoperi de tot. "Să fi venit oare o pasăre uriașă ca să mă scape?" se întrebă el în sinea lui, și strigă cât putu de tare:

—Ajutor! Ajutor!

Filfiitul de aripi se apropie și mai mult și Fridolin era cât pe ce să sară în prăpastie, atât de tare se speriasse. Căci într—adevăr o pasăre uriașă și înfiorătoare, cu un plisc lung, coroiat, coborî glonț spre el și se lăsă pe marginea lăzii.

X. RĂPIREA

Pasărea uriașă stătea pe lada funicularului și se uita la Fridolin, cu ochii săi fioroși.

—Bună dimineța, bolborosi Fridolin, înfricoșat. Dumneavoastră sînteți vultur, nu—i așa? Și ați venit să mă salvați.

—Da, sînt vultur, îi răspunse pasărea. Cel mai puternic și cel mai temut dintre toți vulturii acestui ținut, pricepi?

—Un vultur adevărat? întrebă Fridolin cu sfială. Credeți—mă, sînteți primul vultur pe care—l văd în viața mea. Vă hrăniți cu miei, nu—i așa? Asta înseamnă că pe aici pe sus trebuie să fie și miei...

—Uite ce, dihanie, cu mine să nu te ții de glume, că nu—ți merge, îl luă repede vulturul, cu o voce hîrîitoare. Mă hrănesc cu ce pică, pricepi? Iar de data asta ai picat tu. Puișorii mei o să se bucure de carnea ta fragedă, de asta sînt sigur.

—Carnea mea? izbucni Fridolin îngrozit. Nu se poate... Carnea mea nu e de mîncare. Eu... eu vă rog frumos să mă ajutați să cobor și... și pe urmă... pe urmă o să vă povestesc totul așa cum...

Dar vulturul nu—l mai lăsă să—i spună pînă la capăt ce avea de spus și, înhățîndu—l cu ghearele sale puternice, își luă zborul.

—Au! Au! Dați—mi drumul, strigă Fridolin, zbătîndu—se cu desperare în ghearele răpitorului.

Zadarnic însă, căci vulturul îl ținea cu strășnicie în ghearele sale necruțătoare.

Neputincios, Fridolin lăsă lăbuțele să—i atîrne în voie și închise ochii.

—Ah, de ce n—am ascultat de sfatul văcarului și n—am mers cu el pe jos? se văicări sărăcuțul. Acum ce mă fac?

Cînd deschise din nou ochii, zări departe, în vale, trei colibe mari și în preajma lor o pajiște întinsă, pe care păștea o turmă de vaci.

"Asta e, de bună seamă, Muntele—cu—Brazi, își spuse Fridolin. Acolo trebuie să fie vacile din vagonul în care m—am ascuns. Și tot acolo trebuie să fie și Lisa..."

—Lisa! Lisa! Ajutor! strigă el cu deznădejde. Uite, sînt aici! Aici, sus! M—a răpit un vultur și vrea să mă mănînce.

Dar Lisa era mult prea departe ca să—l poată auzi. Și chiar dacă l—ar fi auzit, tot n—ar fi putut să—l ajute...

Vulturul zbura mereu, îndepărtîndu—se tot mai mult de priveliștea văii înverzite. Se înălța cu prada lui tot mai sus în văzduhul înfricoșător, și curînd Fridolin nu mai văzu în jurul lui nimic decît culmile sure și pleșuve ale munților.

Apoi răpitorul începu să coboare într—o prăpastie stîncoasă.

"Unde mă duce? se întrebă cu groază Fridolin. Doar n—o fi vrînd să intre cu mine în munte? Sau, știu eu, te pomenești că vrea să mă zdrobească, izbindu—mă de un colț de stîncă!..."

Deodată auzi un cîrîit urmat de un piuit prelung. Răpitorul scoase și el un țipăt strident, de bun găsit. Nu departe de ei, deasupra prăpastiei, răsărea din munte o stîncă netedă, în formă de terasă, pe care se afla un cuib mare, împletit din nuiele și smocuri de iarbă; în cuibul acela așteptau cu ciocul căscat trei păsări ciudate.

"Aștia trebuie să fie puii răpitorului", își spuse Fridolin în sinea lui.

—Ce ne—ai adus? Ce ne—ai adus? strigară puii în cor. Vulturul îi dădu drumul din gheare speriatului șoricar, care căzu grămadă în mijlocul puilor cîrîitori, apoi se așeză pe marginea cuibului și spuse: —Uitați—vă ce v—am adus... Ceva nemaipomenit... Sper să vă placă...

—Ce—i asta? Ce—i asta? strigară din nou puii de vultur.

—Nu știu, le răspunse cu sinceritate răpitorul. De cînd mă știu, n—am văzut ceva atît de caraghios. Sînt sigur însă că are o carne fragedă și foarte gustoasă...

—Eu nu sînt *ceva* caraghios, și nici de mîncare nu sînt! izbucni Fridolin supărat. Eu sînt un cîine șoricar și am jos, în oraș, un stăpîn bun și cumsecade... Dar dacă îndrăzniți să—mi faceți vreun rău, vine și vă împușcă pe toți fără milă...

—Ce tot bodogănește javra asta neobrăzată? se înfurie vulturul—tată. Ce—o să facă?! O să ne împuște pe toți?! Ei bine, pînă să ne împuște, îți arăt eu ție...

Și, rostindu—și cuvintele de amenințare, se apropie de Fridolin cu gîndul să—și înfigă în el pliscul său lung și ascuțit. În ultima clipă, însă, puii lui strigară stăruitor:

—Nu, tată, nu—l ucide! Lasă—l să trăiască! E atît de drăguț și atît de caraghios! Lasă—l, să avem și noi cu cine să ne jucăm, că tare ne plictisim cînd tu și mama sînteți plecați.

—E o javră nerușinată, mormăi din nou fiorosul răpitor. Și—apoi, cuibul nostru e prea mic ca să mai încapă în el un străin care, într—o bună zi, o să—și ia oricum tălpășița, fără ca noi să prindem de veste. —Unde să se ducă? interveniră puii. Nimeni nu poate fugi de aici prea departe. Parcă noi de ce ne plictisim? Fiindcă n—am învățat încă să zburăm...

—Mă rog, toate ar fi bune și frumoase, se lăsă oarecum înduplecat vulturul—tată. Dar, pînă una—alta, voi ce—o să mîncăți? Alceva n—am prins. Toate vietățile s—au ascuns de furtună... O să răbdați de foame pînă vă aduce mama voastră ceva de mîncare.

Puii tăcură un timp, apoi strigară:

—Răbdăm!... Răbdăm pînă vine mama.

Fridolin scoase un suspin de ușurare. "Te pomenești că scap cu viață", gîndi el și prinse din nou glas: —Vă rog să mă duceți jos, la pășune. Stăpînul o să fie tare supărat dacă nu mă întorc repede acasă. Nu vedeți? Eu sînt un cățeluș mic și slăbuț... Nici n—ați avea ce alege din mine!...

—Isprăvește odată cu smiorcăitul, că mă scoți din fire! se răsti la el vulturul—tată. Ori vrei poate să te sfișiem și să isprăvim cu tine?

De frică, Fridolin amuți și aruncă o privire atentă peste buza prăpastiei. Trebuie să găsească el un mijloc prin care să—l silească pe răpitor să—l scoată din locul acesta înspăimîntător. Dar cum? Cum să—l îmbuneze? Trebuie să se gîndească bine, să nu facă iar vreo prostie...

Dar puii de vultur nu—i dădură răgaz să născocoască ceva.

—Ce ziceai tu că ești? Un șoricar? Ce—i aia șoricar? îl întrebă unul dintre ei. Și ce face toată ziua un șoricar ca tine?

—Cum, voi nu știți ce—i un șoricar?! se miră Fridolin. Șoricarul e cel mai deștept dintre cîini...

—Cel mai deștept dintre cîini? interveni un alt pui. Nu cred. Dacă erai atît de deștept, nu te lăsai prins de tata.

Fridolin nu fu în stare să—i răspundă pe loc. Dar după cîteva clipe de chibzuință spuse:

—Pînă și ființele cele mai deștepte fac uneori cîte o prostie.

Și le povesti apoi puilor de vultur că fusese prea istovit ca să meargă pe jos pînă la pășune și de aceea s—a dus cu funicularul. Numai așa a izbutit tatăl lor să—l răpească...

—Bine a făcut, strigă al treilea pui. Altfel n—ai fi ajuns aici, iar noi ne—am fi plictisit acum de moarte. —Și, mă rog, de ce vrei tu să te duci la pășune, îl întrebă din nou primul pui. Vrei să dai o mână de ajutor la păzitul vacilor?

—Nu, îi răspunse Fridolin. Noi șoricarii nu sîntem paznici de vaci. Vacile sînt păzite de cîini ciobănești.

Eu mă duceam acolo să—mi caut zgarda pe care am pierdut—o. Am avut o zgardă frumoasă și...

—Ce—i aia zgardă? îl întrerupse unul dintre pui, plin de curiozitate.

—Zgarda e un fel de curelușă pe care cățeii o poartă la gît ca să arate mai frumoși, îi explică Fridolin. —Și de ce îți trebuie ție o curelușă la gît? întrebă un altul. Nu—ți ajunge asta pe care o porți în jurul cozii?

Fridolin ar fi vrut să le istorisească puilor de vultur întreaga poveste legată de codița lui bandajată, dar cum să—i facă el să înțeleagă ce—i aia un hotel sau un lift, căci pușorii aștia nu văzuseră niciodată nimic în afară de cuibul lor, de munții cu crestele veșnic acoperite de zăpadă și de cerul ce se boltea deasupra lor.

—Cum să vă spun... începu el cu răbdare. Știți, pe lumea asta există o mulțime de lucruri, dintre care unele sînt nemaipomenit de caraghioase. Dacă voi mă duceți pe mine la pășune, eu o să vă arăt în schimb

tot felul de lucruri care sînt sigur că o să vă intereseze. Ați putea merge, de pildă, cu mine în satul în care am prins noaptea trecută un hoț. Pe urmă ați putea călători cu trenul, și în felul ăsta, fără să vă obosiți zburînd sau mergînd pe jos, ați ajunge foarte repede dintr—un loc într—altul... Pe urmă ne—am putea duce împreună la Șapte—Turle, orașul în care locuiește stăpînul meu Willy. Da, și l—am conduce cu toții la școală. Și nici nu știți cît de mult s—ar bucura copiii dacă un vultur sau chiar o familie întregă de vulturi ar veni să le facă o vizită. Asta ar fi pentru ei o noutate foarte interesantă...

Fridolin se opri un pic din povestit, să—și tragă sufletul, apoi continuă:

—De mîncare v—ar da măcelarul și brutarul de pe strada mare, care face o pîine și niște tarte cu cremă nemaipomenite. Pe urmă ați putea merge și la circ...

Fridolin nu mai contenea să sporovăiască, în timp ce puii de vultur îl ascultau cu ciocul căscat. — Eu unul aș zice să încetați odată cu prostiile astea, îl întrerupse pe neașteptate vulturul—tată, bătînd nerăbdător din aripi. Cum văd, mama voastră n—a izbutit să găsească nimic de mîncare, de vreme ce nu s—a întors pînă acum. Iar mie mi—e o foame de lup. Gata, să isprăvim cu...

—Nu, nu! Îi curmă vorba Fridolin, îngrozit de soarta lui. Nu vă grăbiți. Mama puilor trebuie să sosească din clipă în clipă... O să vedeți... E încă ziuă...

Vulturul—tată clătină din cap nehotărît, dar puii nu se dădură bătuți:

—Lasă—l, tată, să ne mai povestească. Să mai așteptăm puțin. Nouă ne place tare mult să—l ascultăm...

Niciodată nu ne—ai adus aici o vietate atît de drăguță! Ai să vezi, și mama o să se bucure cînd o să vadă șoricarul.

—Eu cred că s—ar bucura mai mult dacă ar ști că ați mîncat pe săturate! mormăi tatăl lor.

Fridolin profită totuși de nehotărîrea lui și se apucă să le povestească mai departe despre călătoria sa aventuroasă, după care se grăbi să le spună cum se juca el cu stăpînul lui acasă, la Șapte—Turle și prin cîte locuri frumoase fuseseră ei să se plimbe împreună.

—Oamenii trebuie să fie niște ființe tare ciudate, spuse deodată unul dintre pui. Auzi, să—ți dea ție să mînînci ca să crești mare, și pe urmă să nu te mînînce!...

Și uite așa, sporovăiră ba despre una, ba despre alta, și nici unul nu băgă de seamă că între timp începuse să se lase înserarea.

—Gata, ajunge atîta trîncăneală, interveni din nou vulturul—tată. Acum apucați—vă de el și dați—l gata cît mai repede.

—Dar dacă mama ne aduce altceva? strigară puii de vultur. Unde o fi ea acum?

—Nu știu, răspunse tatăl lor. Ar fi trebuit de mult să fie aici. Nu știu ce s—o fi întîmplat...

—O fi pățit ceva, spuse Fridolin. De obicei, cînd cineva nu se întoarce la timp acasă, înseamnă că i s—a întîmplat ceva. Ar trebui s—o căutați... Dacă vreți, vă ajut.

—Cum să mă ajuți tu pe mine, atîta timp cît nu ești în stare să te ajuți pe tine? rînji răutăcios vulturul—tată.

Și bătînd cu putere din aripi, se ridică ușor în văzduh, ca apoi să pornească vijelios spre adîncul prăpastiei.

Soarele coborîse în spatele munților cînd vulturul se întoarse la cuibul său.

—Nici nu știi ce bine ne—am distrat, îl întîmpinără puii cu veselie.

Dar tatăl lor se așeză tăcut pe marginea cuibului, cu capul lăsat în jos.

—În schimb eu nu m—am distrat, le răspunse el după cîteva clipe de tăcere. Acum știu de ce întîrzie mama voastră. Am văzut—o! A căzut într—o capcană, dincolo de Muntele—cu—Brazi, acolo unde se termină pășunile; zace cu amîndouă picioarele prinse în ghearele de oțel ale capcanei și nu—i chip să scape din strînsoarea lor.

—De ce n—ai scos—o tu, tăticule? strigă deodată unul dintre pui, și în aceeași clipă începură să plîngă cu toții, în hohote.

—Nu fiți proști, îi dojeni tatăl lor supărat. Dacă puteam să deschid capcana, mama voastră ar fi fost acum aici.

—Salveaz—o, tăticule, salveaz—o pe mămica noastră și ad—o înapoi! strigară puii. Trebuie s—o salvezi! Trebuie! Nu poți s—o lași să moară acolo, în capcana aceea. Vulturul—tată se înfurie la culme: —Toate astea ni se întîmplă numai din pricina acestui șoricar afurisit, tună el. Pînă să apară el, toate mergeau strună și nimeni n—a căzut vreodată în vreo capcană. Gata, să—l sfișiem și să isprăvim odată cu acest ticălos! Jumătate din el i—o duc mamei voastre, să nu sufere de foame, și cu prilejul ăsta o să

mai încerc să văd dacă nu cumva există totuși un mijloc ca s—o scot din capcană.

Apoi se apropie de Fridolin, cu gîndul să—și înfigă ciocul coroiat și ascuțit în beregata lui.

Dar Fridolin se feri, sărind într—o parte cu iuțea fulgerului.

—Stai! strigă el. Nu te prosti. Eu n—am nici o vină că soția ta a căzut în capcană; mai bine m—ai duce pe mine acolo, și, cine știe, poate că reușesc s—o salvez...

Vulturul—tată îl țintui cu privirea lui fioroasă:

—Tu s—o salvezi!?! izbucni el, mînios. Tu?! Dacă n—am izbutit eu, cum vrei să izbutești tu, care ești mai mic și mai slab ca mine? Știu eu ce plănuiești! Să te duc la pășune și de—acolo s—o ștergi...

—Îți făgăduiesc că n—am să fug, îl asigură Fridolin. Și să știi că eu n—am obiceiul să—mi calc cuvîntul. Dacă nu reușim să deschidem noi capcana, îl caut pe văcar și sînt sigur că el o să ne ajute. —Da, așa să faci! strigară puii de vultur într—un glas. De vreme ce a fost în stare să prindă un hoț, cu siguranță c—o să fie în stare s—o scoată și pe mama noastră din capcană.

—Pe urmă însă va trebui să—mi redați libertatea! S—a făcut? spuse Fridolin, întinzîndu—i lăbuța vulturului—tată, care i—o scutură zdravăn cu ghearele sale puternice.

—S—a făcut! încuviință el.

—Bine, atunci să mergem! strigă vesel Fridolin, și vulturul—tată se pregăti să—l apuce de ceafă.

—Nu, nu așa, se împotrivi Fridolin. Așa mă doare. Mai bine mă sui eu în spinarea ta și mă duci călare.

Și luîndu—și rămas bun de la puii de vultur, le spuse:

—Cînd o să știți să zburați, să veniți să mă vedeți. Apoi sări iute în spinarea tatălui lor și strigă:

—Un, doi, trei, start!

Vulturul bătu din aripi cu toată puterea și porniră am îndoii să spintece văzduhul. Zburară un timp sus de tot, deasupra pășunilor.

—Acum oamenii sînt ocupați cu mulsul vacilor, îi spuse vulturul lui Fridolin. E momentul să ne grăbim, căci pe urmă se duc să vadă de capcane și atunci va fi prea tîrziu. Ține—te bine!

Și rostind aceste cuvinte, se avîntă glonț spre pămînt. Din cauza vitezei amețitoare, Fridolin era gata—gata să se răstoarne. Noroc că vulturul avu grijă să—și încetinească zborul. Pe urmă filfii ușor din aripi și ateriză.

Fridolin sări iute din spinarea lui și începu să zburde de fericire. Nu—i venea să—și creadă ochilor: era din nou cu picioarele pe pămînt! Se învîrti de cîteva ori în jurul vulturului, lătrînd de bucurie, apoi deodată o zări pe mama—vulturoaică zăcînd neputincioasă la poalele unui perete stîncos. Părea moartă. —M—am întors, îi strigă de departe vulturul—tată. Și, uite, am mai venit cu cineva, ca să te scoatem din capcană!

Vulturoaica înălță capul și bătu din aripi, dar nu putu să se ridice în picioare.

Fridolin se gîndi numaidecît cum să deschidă capcana. Mai văzuse el o dată o poveste asemănătoare, pe cînd se plimba cu Willy prin pădure. Willy dăduse drumul atunci unui pui de căprioară...

—Uite, vezi, îi spuse el vulturului, aici sînt două gheare de oțel, care i—au prins picioarele. Va trebui să le depărtăm una de cealaltă, altfel nu se poate. Pricepi? Tu o să îți de una cu ciocul, iar eu o să trag de cealaltă cu dinții...

Și fără să mai stea pe gînduri, se apucară de treabă. Traseră și împinseră din răspuțeri și, în sfîrșit, vulturoaica izbuti să—și scoată picioarele din capcană.

—Au, piciorul meu! gemu ea. Cred că e rupt.

Încercă să se ridice, dar căzu grămadă la pămînt. Fridolin îi cercetă piciorul cu toată atenția. Oțelul intrase bine în el și din rana adîncă sîngele curgea șuvoi.

—Nu, nu e rupt, spuse el, în cele din urmă, dar rana e destul de serioasă. Trebuie legată bine, altfel pierdeți tot sîngele. Dacă ar fi aici doctorul Face—Bine, ce strașnic ar fi!...

Și, deodată, îi veni o idee năstrușnică.

—Stați! strigă el fericit. Am găsit! Eu și—așa nu mai am nevoie de bandaj, căci peste puțin timp o să ajung la pășune și o să mă odihnesc în tovărășia văcarului Alois și a Lisei. De aceea, fii te rog atît de bun, domnule Vultur, și desfă—mi bandajul de pe coadă. Pe urmă îl întinzi și—l netezești frumos, ca să—l putem folosi din nou.

Încet, cu băgare de seamă, vulturul—tată făcu întocmai cum îi ceruse șoricarul, care înfășură apoi bandajul pe piciorul rănit al vulturoaicei.

—Da, acum e mult mai bine, spuse ea, ridicîndu—se cu grijă în picioare, după care îi mulțumi lui

Fridolin și se grăbi să adauge: Ce—ar fi să te întorci cu noi în cuibul nostru, nu vrei? Mîine o să mă duc să prind pentru tine ceva bun. Ce ți—ar plăcea ție mai mult: un iepure, o căpriță de munte, sau o marmotă?

Lui Fridolin însă nici prin gînd nu—i trecea să se întoarcă în cuibul de vulturi.

—Mulțumesc mult de tot, doamnă Vultur, dar, cum să spun, eu aș prefera să mă duc la pășune, unde sînt sigur că nu—mi va lipsi nimic. Voi însă ar trebui să vă grăbiți. Curînd se întunecă de tot și, Doamne ferește, să nu cadă vreun puișor din cuib...

—Atunci nu ne rămîne decît să—ți urăm drum bun, spuse vulturul—tată, cu o voce blajină. Și dacă vrei să mai vii în vizită la noi, te repezi pînă la buza prăpastiei și latri tare de cîteva ori. Pe urmă noi venim și te luăm sus. Și să nu—ți mai fie teamă, căci nu mai am de gînd să te mănînc.

—Îmbrățișați—i cu toată dragostea pe puișorii voștri, strigă Fridolin în urma lor. Și v—aș sfătui ca pe viitor să lăsați în pace mieii și iezii care pasc cumînți pe pajiștea lor. Sînt sigur că, atunci, oamenii de pe aici n—ar mai pune capcane.

Și după ce se mai uită cîteva clipe la cele două păsări, care își luaseră zborul și acum se înălțau în văzduh, Fridolin o rupse la fugă printre stînci și pietroaie, alergînd de zor spre pășunea de pe Muntele—cu—Brazi.

XI. LISA ȘI COȘUL

Între timp se întunecase de—a binelea, dar poteca ce ducea spre pășune nu era greu de găsit. În depărtare se auzea un dangăt neîntrerupt de tâlângi și curînd Fridolin zări cele trei colibe, aflate chiar în mijlocul unei pajiști întinse.

Se îndreptă spre una din ele, cu gândul să ciocănească la ușă. Dar tocmai atunci îi ieși în cale văcarul Alois, care ducea în brațe un ciubăr mare, plin cu lapte.

—Bună seara, îl întâmpină Fridolin.

Uimit, văcarul lăsa ciubărul din mînă cu atîta repeziciune, încît laptele sări din el plescăind.

—De unde ai răsărit? se minună Alois. Credeam că ai căzut în prăpastie și ai murit. După furtună am găsit lada funicularului goală... Vasăzică pe tine furtuna nu te—a dat de—a rostogolul...

—Precum vezi, spuse Fridolin clătînd din cap. Nu știam dacă te mai întorci, așa că mi—am luat zborul, să cutreier văzduhul.

—Să cutreieri văzduhul?! exclamă Alois, descumpănit. Uite ce, de mine să nu—ți bați joc. Tu nu ești nici balon, nici pasăre, ca să zbori așa... prin văzduh.

—Zău că am zburat! îl încredința Fridolin. Îți povestesc eu totul mai tîrziu, pe îndelete, acum însă dă—mi ceva să beau și să mănînc, că mor de foame și de sete.

Văcarul umplu la iuțeală o strachină mare cu lapte proaspăt și—o așeză sub nasul șoricarului, care începu să bea cu nesaț și nu se mai opri pînă nu dădu gata ultimul strop.

—Și—acum, să—mi spui cam ce—ai vrea tu să mănînci? îl întrebă cu dragoste văcarul Alois.

—Mai întîi să mergem s—o căutăm pe Lisa, îi răspunse Fridolin, răsucind din cap.

Și se duseră împreună în staul, unde o văzură pe Lisa culcată pe paie, în capătul unui șir de vaci negre, cafenii și tărcate.

—Lisa! Lisa! izbucni Fridolin, și lacrimile bucuriei prinseră să i se rostogolească pe obraji. În sfîrșit, te—am găsit!

Lisa întoarse capul și, pentru o clipă, încetă să mai rumege.

—Ia te uită cine—a venit! strigă ea cu mirare. Să fii tu, oare, Fridolin, cățelușul acela care a sărit din tren?!

—Chiar eu, se grăbi s—o asigure istețul șoricar. De—ai ști de cînd te caut!... Sînt tare necăjit, căci mi—am pierdut zgarda — zgarda aceea mică și frumoasă. Nu cumva știi tu pe unde aș putea da de ea? —Cum să nu știu, spuse Lisa, după care își văzu mai departe de rumeatul ei.

—Hai, te rog, spune—mi iute unde e? stăruie Fridolin. O ai cumva aici?

—Dar de ce atîta grabă? îl întrebă vaca. Oricum, n—ai putea s—o capeți imediat. Și—apoi, nici nu știu exact unde se mai află. Îți pot spune însă unde am văzut—o.

Celelalte vaci își întoarseră și ele capul spre cei doi și—i priviră îndelung.

—Asta—i șoricarul Fridolin, care a călătorit cu noi în tren, vă amintiți? își spuseră apoi una alteia. —

Mda, începu din nou Lisa ridicîndu—se în picioare. Zgarda ta am zărit—o pe podeaua vagonului, dar asta s—a întîmplat abia după ce ai sărit din tren. Eram sigură că ți—ai rupt gîtul ori că ai nimerit sub roțile vagonului. Unde s—a mai pomenit să sară cineva din mersul trenului! Așa ceva n—am mai auzit...

—Dar zgarda... zgarda cine a luat—o? o întrerupse nerăbdătorul Fridolin.

—Cînd am ajuns la Biserica—de—Sus, continuă Lisa, paznicul a deschis ușa vagonului și, după ce

ne—am dat jos din tren, i—am spus: "In vagon a rămas o zgardă. E a unui șoricar care s—ar urcat cu noi la Șapte—Turle, dar pe urmă a sărit din mers. S—ar putea să vină s—o caute". Paznicul a luat zgarda și i—a dat—o unui om care purta o șapcă mare și roșie.

—Era șeful de gară! strigă Fridolin. Și ce—a făcut șeful cu ea?

—Asta nu mai știu, îi răspunde Lisa. A murmurat el ceva, și pe urmă a plecat cu zgardă cu tot. De atunci nu l—am mai văzut.

—Vai! Șeful de gară! Mai rău nici că se putea! oftă Fridolin. Acum știe precis că am călătorit cu trenul fără bilet. Dacă mă prinde, mă închide sau mă dă pe mâna poliției.

—Asta nu e prea bine, încercă să—l liniștească Lisa, care nu știa ce să mai spună și, de aceea, se întoarse spre văcarul Alois și—l întrebă: Dumneata ce părere ai?

—În fiecare gară există un birou de obiecte pierdute, unde, de obicei, oamenii găsesc tot ce uită în tren, răspunde Alois care îi ascultase în tăcere. Oricine are dreptul să meargă la acest birou ca să—și caute obiectul pierdut. Eu unul sînt sigur că zgarda lui Fridolin se află acolo și nu văd nici un motiv pentru care nu i—ar da—o înapoi.

—Tu crezi chiar că o să mi—o dea? întrebă Fridolin cu îndoială în glas.

—De ce nu? răspunde Alois.

—Acum știu, cel puțin, unde să mă duc s—o caut, se bucură Fridolin. Îți mulțumesc mult de tot, Lisa, și—mi pare bine că am urcat pînă aici, la voi...

Apoi vacile îl rugară să le povestească ce s—a mai întîmplat cu el după ce a sărit din tren și și—a dat seama că zgarda îi dispăruse de la gît. Și astfel, Fridolin le povesti despre pățaniile lui din tren cu copiii și cu îngrijitoarea, precum și celelalte aventuri pe care le avusese pînă să ajungă sus, pe Muntele—cu—Brazi.

La început, vacilor le plăcu cel mai mult povestea cu hoțul pe care—l prinsese Fridolin la hotelul din sat. Pe urmă, cînd le spuse că nu lipsise mult să se prăbușească în prăpastie din lada funicularului și cum îl dusesese vulturul în cuibul lui, vacile amuțiră de—a binelea și uitară să mai rumege.

—Gata, destul pentru azi, curmă firul povestirii văcarul Alois. Și mîine e o zi. Vacile trebuie să doarmă, altfel mîine nu mai dau nici un pic de lapte. Iar tu, Fridolin, hai cu mine.

Fridolin le ură vacilor noapte bună și se duse cu Alois în cabana lui. Aici, văcarul îi încălzi o strachină cu supă, apoi îi aduse pîine, puțin cîrnat și brînză din belșug.

Și în timp ce Fridolin mînca pe săturate, Alois îi spuse cu amărăciune:

—Am necazuri mari, băiete...

—E vorba de coș, nu—i așa? se grăbi să—l întrebe Fridolin. Îmi pare rău că a alunecat din lada funicularului. Dar, știi, furtuna îl scutura atît de tare, încît eu n—am mai fost în stare să—l țin și pînă la urmă s—a răsturnat în prăpastie.

Alois oftă din adînc, fără să scoată o vorbă.

—S—a spart? îl întrebă Fridolin.

—Nu știu. S—a pierdut și nu mai pot da de el, îi răspunde văcarul suspinînd. Șeful nostru zice că eu sînt de vină. Că trebuia să am mai multă grijă de coș; nu de alta, dar se aflau în el o mulțime de lucruri de—ale lui. Ca să nu mai spun că tot acolo erau și toți banii economisiți de mine pînă acum... Și ce să—ți mai zic: mi—am pierdut toată după—amiaza căutînd în prăpastie, dar degeaba...

—Stai, îl întrerupse Fridolin, încercînd să—l liniștească. Să nu ne pripim. Poate că situația nu—i chiar atît de desperată. Dacă vrei, te ajut eu să—l căutăm și, cine știe, poate că împreună îl găsim. — Mulțumesc, dar tare mi—e teamă că nu mai dăm de el niciodată, îi răspunde văcarul cu tristețe în glas. Prăpastia e foarte adîncă și e greu să ne dăm seama pînă unde a putut să zboare coșul mînat de furtuna aceea năprasnică. Dacă s—a prăbușit în apa riului, cine știe unde o fi ajuns el acum.

Dar Fridolin nu se dădu bătut cu una cu două.

—Mîine dimineață ne ducem să mai căutăm o dată, spuse el. Sînt sigur că vom avea noroc.

Apoi se culcară amîndoi și adormiră, cufundîndu—se într—un somn fără vise.

A doua zi în zori, Fridolin și Alois porniră în căutare. Și merșeră ceasuri în șir, suind și coborînd stîncile povîrnite; dar fără nici un rezultat. Cînd trecuse cu mult de ora prînzului, Fridolin se opri pe neașteptate și începu să latre de zor. Văcarul se apropie de el în fuga mare. Și ce să vadă: jos, în vale, pe fundul unei văgăuni adînci, zăcea coșul căzut din lada funicularului.

—Mă temeam eu că așa o să fie, spuse Alois necăjit.

Nimeni nu poate coborî pînă acolo. Cine încearcă nu se mai întoarce viu înapoi.

Dar Fridolin nu se dădu bătut nici de data asta.

—Leagă—mă bine cu funia și dă—mi drumul în văgăună, spuse el. Cînd ajung jos, leg la rîndul meu coșul de capătul funiei și după aceea tu mă tragi în sus, cu coș cu tot. Ai înțeles?

Funia era însă mult prea scurtă și astfel Fridolin rămase spînzurat în aer. Oricît ar fi dat el din lăbuțe, mai jos tot nu putea ajunge. Așa se face că Alois se văzu nevoit să—l tragă înapoi așa cum îl coborîse. —Ne obosim de pomană. Coșul s—a dus pentru totdeauna și odată cu el s—a dus și banii mei, suspină el deznădăjduit.

—Asta—i mai rău decît să—ți pierzi zgarda, spuse Fridolin cu amărăciune, lăsîndu—și capul pe genunchii văcarului.

Deodată însă sări în sus, fericit:

—Gata, am găsit! strigă el. Vulturul! Vulturul e salvarea noastră... Vulturul.

Și fără să mai stea pe gînduri, o luă la goană, cățărîndu—se afară din văgăună. Apoi alergă peste pășune și urcă muntele pînă la prăpastia cea mare.

Ajuns acolo, se uită în sus spre cuibul de vulturi și începu să latre cît putea de tare. Curînd vulturul—tată sosi la el în zbor:

—Ce bine îmi pare că te—ai întors! îl întîmpină el cu bucurie. Vrei să te urci în spinarea mea și să zburăm împreună spre cuibul nostru? Ori vrei mai întîi să facem un tur prin văzduh?...

—Mulțumesc, dar nu vreau nici una, nici alta, îi răspunse Fridolin. Am însă o mare rugămintă. Știi, ieri, în timpul furtunii, coșul văcarului a căzut din lada funicularului și s—a prăbușit în prăpastie. A căzut la poalele unei stînci uriașe și nimeni nu poate să—l scoată de acolo. Dacă ai vrea să ne ajuți, ți—aș rămîne îndatorat. Căci tu ești singurul care ne poate da o mîină de ajutor.

În clipa aceea vulturul amuși și penele i se zburliară de supărare.

—Cu văcarul nu vreau să am de—a face, mormăi el după un timp de tăcere. Dar, mă rog, pe tine am să te ajut.

Și pînă să apuce Fridolin să—i explice unde se află locul în care căzuse coșul, vulturul se și înălță în văzduh.

—Adică tu îți închipui că noi, vulturii, sîntem orbi? De ieri l—am văzut! strigă el din zbor. Duceți—vă și așteptați—mă la capătul cablului.

De bucurie, Fridolin porni țopăind înapoi spre pășune și ajunse la funicular chiar în clipa în care vulturul sosea acolo cu coșul în cioc. Așa cum se înțeleseseră, îl lăsă jos, pe pajiște, apoi, ridicîndu—se din nou în văzduh, strigă:

—Cu bine, Fridolin! Acum mă grăbesc, căci puii mei iau azi prima lecție de zbor. Mai vino pe la noi, cît mai curînd! Te așteptăm cu plăcere!

Fridolin era fericit că totul se sfîrșise cu bine. Dar, dintre toți, cel mai fericit era Alois—văcarul, care, datorită lui Fridolin, își redobîndise și coșul, și banii.

—Stăpînul tău are toate motivele să fie mîndru de tine, îi spuse el istețului șoricar. Sînt sigur că acum vei găsi și zgarda, și curînd te vei întoarce la el...

XII. FRIDOLIN AJUNGE LA RĂCOARE

Fridolin mai rămase pe Muntele—cu—Brazi și în acest timp se duse cu vacile la păscut, se luă la întrecere cu caprele, sărind peste șanțuri și pietroaie și, în sfârșit, îl ajută pe Alois să caute un ied care se cățăraseră de unul singur sus pe munte și se pierduse printre stînci. În cele din urmă, mirosul lui de șoricar îl descoperi.

—Ai fi un dine de pază nemaipomenit! îl laudă Alois, în timp ce se întorceau spre casă cu iedul regăsit. Ce zid? Nu vrei să rămîi cu noi pînă la toamnă? Atunci o să coborîm cu toții în vale, iar tu te vei întoarce la stăpînul tău.

—Da, rămîi cu noi, îl rugă și Lisa. Să ne mai povestești despre aventurile tale, că nouă tare ne place cum știi tu să le înflorești...

Ce—i drept, Fridolin nu se mai sătura de laptele gras și gustos și pînă și brinza i se părea aici nespuse de bună, cu toate că acasă strîmba din nas numai cînd o vedea. Dar de rămas știa prea bine că nu putea să mai rămînă.

—M—am odihnit destul, le răspunse el. E timpul să mă întorc acasă. Stăpînul meu o fi crezînd că am murit sau că m—a furat cineva. Mîine dimineață mă duc înapoi în gară, la Biserica—de—Sus, să mă interesez de zgarda mea, și de—acolo o pornesc direct spre casă.

A doua zi, în revărsatul zorilor, își luă rămas bun de la văcarul Alois, de la Lisa și suratele ei, apoi o luă la picior, alergînd voios la vale.

Înainte de amiază ajunse iar pe pajiștea pe care păștea turma de oi cărlionțate.

—Ei, ai găsit vaca? strigară ele de îndată ce—l zăriră coborînd pe potecă. Hai, vino să ne povestești și nouă ce—ai făcut acolo sus. Așa ne—ai făgăduit.

Fridolin se așeză lîngă ele și se apucă să le povestească de ce s—a dus el sus la pășunea de pe Muntele—cu—Brazi, ce a mai pășit pe drum și ce mai avea de gînd să facă de acum încolo.

Oile îl ascultau cu atenție și clătinau mereu din cap:

—Beee... beee!

Cînd Fridolin ajunse cu povestitul la vulturul cel fioros, care—l înhățase cu ghearele sale puternice și—l dusesse la el în cuib, mieii începură să bocească și să se văicărească:

—Da, vulturul! Mamele noastre ne zic într—una să nu ne depărtăm prea mult de ele, că ne mîncă vulturul. O dată, unul a coborît pînă aici și ne—a răpit un frățior...

O oaie mai bătrînă, care pînă atunci nu făcuse decît să clatine din cap la tot ce auzea, își dresese deodată glasul și spuse:

—Dacă aveai zgardă cu clopoței, ți—ai fi dat seama pe loc unde și cînd ai pierdut—o. Vezi, noi avem fiecare cîte o talangă la gît, ca să ne auzim și să nu ne pierdem una de alta.

Și, rostind aceste cuvinte, scutură din cap, făcînd talanga să răsune puternic.

—Da, cîinii ar trebui să poarte zgardă cu clopoței, i se alăturară și celelalte oi, dînd din cap cu înțelepciune.

—Ești o oaie isteată, îi spuse Fridolin bătrînei cărlionțate, dar de vorbit vorbești ca o oaie. Un cîine șoricar nu poate purta o zgardă cu clopoței, nu de alta, dar l—ar auzi toți șobolanii cînd s—ar apropia de ei; și atunci, cum să—i mai prindă?

—Ai dreptate, îi răspunseră oile în cor. Ești un cățel deștept și, de aceea, noi îți urăm din toată inima mult noroc și să—ți găsești zgarda cît mai repede.

Fridolin le mulțumi, și, după ce bău puțină apă din pîrîul ce curgea prin apropiere, își văzu mai departe de drumul lui. Curînd ajunse la Biserica—de—Sus și se duse direct la gară.

Era ora prînzului și—l chinuia o foame cumplită.

"Ar trebui mai întîi să mă duc la hotel, își spuse în sinea lui, poate—mi dă bucătarul ceva să mînc. Sau, știu eu, s—ar putea să fiu iar invitat la masă de domnul acela și de familia lui... Hm..."

Era gata—gata să pornească într—acolo dnd, deodată, se răzgîndi... "O să rabd, își spuse el. De mîncat am timp să mînc toată ziua. Mai întîi să mă interesez de zgardă. Trebuie să fie pe aici, pe undeva, la biroul de obiecte pierdute. Așa zicea Alois. Va trebui însă să fiu ochii în patru, să nu dau nas în nas cu șeful de gară sau cu controlorul de bilete."

Se învîrți cîteva clipe cu sfială în jurul gării, dar nu zări nici țipenie de om. În schimb, într—un colț al sălii de așteptare văzu o găleată mare.

"Asta trebuie să fie găleata îngrijitoarei, gîndi Fridolin. Dacă—ar fi aici, s—ar rezezi ea pînă la biroul de obiecte pierdute și mi—ar aduce zgarda. Sau mi—ar spune măcar unde—i biroul."

Și tot umblînd așa, se trezi deodată în dreptul unei uși întredeschise. "O fi, oare, cineva înăuntru?" se întrebă el și, împingînd ușa cu boticul, își vîrî capul prin deschizătură. Nu era nimeni. Intră, deci, și începu să—și rotească privirea prin încăpere.

De—a lungul unui perete se înălțau niște rafturi mari pe care se aflau înșirate, într—o ordine desăvîrșită, tot felul de obiecte: cutii, cutiuțe, pălării, genți, farfurii, sticlute, mănuși, pipe, ochelari, o colivie, și o mulțime de pachete și pachețele de toate culorile. O policioară era încărcată cu umbrele și bastoane, iar într—un colț atîrna o pușcă, uitată de bună seamă în tren de vreun vînător, sau, cine știe, poate chiar de vreun soldat...

Nu mai încăpea nici o îndoială: aici era biroul de obiecte pierdute.

Fridolin se uită îndelung la toate obiectele, apoi le mai cercetă în parte: mingi, uitate de copii prin vagoane, o muzicuță, un *tomahawk* indian... De sus, din moțul rafturilor, o bufniță împăiată îl privea cu ochi sticloși...

Se învîrți de colo pînă colo, mirosind și adumecînd la tot pasul. Deodată se opri și își ridică din nou privirea spre rafturi. Ia te uită! Cum de nu văzuse de la bun început?! De un cîrlig stătea agățată o zgardă roșie, bătută în ținte aurii. Fridolin sări în sus și deodată simți nevoia să latre de bucurie. Zgarda lui! În sfîrșit, a găsit—o!

—Grozav! strigă el în culmea fericirii. Curind o să mă întorc la stăpînul meu. Ce—o să se mai bucure Willy cînd o să mă vadă acasă, cu zgardă cu tot...

Dar cine să—i dea lui zgarda jos din cîrlig, se întreba el și pentru o clipă rămase descumpănit. În încăpere nu era nimeni.

"Te pomenești că oamenii își iau singuri obiectele care le aparțin, gîndi el apoi, și de aceea stă ușa deschisă. Nu—mi rămîne deci decît să—mi iau singur zgarda."

Încercă să împingă un scaun de lîngă fereastră, dar, pentru el, scaunul era prea greu. Se întoarse din nou la rafturi.

"Cîrligul nu—i chiar atît de sus", își spuse el. Dintr—o zvicnitură se săltă pe raftul de jos, și de—acolo apucă zgarda cu dinții și trase cu putere.

Ce s—a întîmplat după aceea, Fridolin nu va fi în stare să înțeleagă niciodată. Simți pe neașteptate cum rafturile încep să se clatine cu el. Încercă din răspuțeri să se țină de scîndură cu ghearele, dar, în clipa următoare, rafturile, cu toate lucrurile acelea frumoase înșirate pe ele, se prăvăliră grămadă peste el, într—un zgomot asurzitor.

Înspăimîntat de această grozăvie, Fridolin scoase un țipăt ascuțit, după care se așternu o tăcere adîncă. Din fericire, nu—și rupsesse nici un os și astfel, cu chiu cu vai, izbuti să—și croiască drum din mormanul de lucruri care îl îngropaseră de viu. Deodată auzi un zgomot de pași grăbiți și pe cineva strigînd:

—Ce se întîmplă aici? Ce—i tărăboiul ăsta?

Și, numaidedt, o mină puternică îl înșfacă de coadă și—l scutură de zor.

—Ce înseamnă asta? tună în continuare necunoscutul. Cum ai îndrăznit să dai buzna aici? Asta—i prea de tot... Dar nu—i nimic, îți arăt eu ție, țilharule, de—o să mă ții minte toată viața...

Fridolin era atît de speriat, încît nici pîs nu reuși să spună. Îi aruncă o privire necunoscutului și inima i se făcu deodată cît un purice. Șeful de gară!... Da, era șeful de gară, cu șapca roșie pe cap!...

—Domnule șef, îngăimă el îngrozit. Știți, eu... eu nu sînt hoț! Vă jur că nu sînt... Știți, acolo... acolo sus e zgarda mea...

Dar omul cu șapca roșie nici nu—l asculta. îl strînse și mai tare de coadă și, scoțîndu—l pe ușă afară, îl trase pe un coridor lung, de unde coborî cu el pe o scară ce ducea în pivniță. Ajuns acolo, omul descuie o altă ușă și—l azvîrli pe Fridolin în pivnița întunecoasă.

—Aici o să ai timp să te gîndești în voie la tot ce—ai făcut, țilharule! se răsti șeful mînios, și înainte ca Fridolin să apuce să se ridice iar în picioare, șeful trînti ușa în urma lui și învîrți cheia în broască de două ori.

Fridolin se trezi singur, înconjurat de o beznă groasă, dar după miros își dădu seama unde îl închisese șeful de gară: într—o pivniță cu cărbuni!

Se așeză amărît pe podeaua rece.

—Acum ce—o să—mi facă? se întrebă el cu teamă. De ce au căzut peste mine rafturile acelea aiurite?

Doar n—am tras de ele atît de tare, încît să se răstoarne! Ah, te pomenești că nu—mi mai dau drumul de aici, și o să mor de foame în văgăuna asta întunecată și mută...

Nici nu mai știa de cînd se afla acolo, cînd gara se trezi la viață deasupra lui: zgomot de pași, strigăte, apoi un huruit prelung, urmat de un duduț puternic, care făcu să se zdruncine podeaua.
—Se dărîmă casa! țipă Fridolin deznădăjduit.

Degeaba schelălăia el și degeaba zgîria ușa cu ghearele. Nimeni nu venea să—i dea drumul.

Încet—încet, huruitul se stinse și abia atunci îi dădu prin minte că putea fi vorba de un tren care tocmai intrase în gară. "Sigur că da, un tren, își spuse el, și e normal ca șeful de gară să n—aibă timp acum să se ocupe de soarta unui șoricar."

Între timp se obișnuise cu întunericul și astfel izbuti să deslușească în dreptul ușii două dîre de lumină. Se așeză în preajma lor și începu să tragă cu urechea. Nimic. Petrecu așa ceasuri în șir, pînă cînd gara se cufundă din nou în tăcere și, încet—încet, se risipiră și cele două dîre de lumină. Se lăsase noaptea.

Fridolin începu să latre în gura mare. Era flămînd și, în afară de asta, trebuia să facă ceva ce nu se poate face în casă. Dar oricît ar fi strigat el, era zadarnic. Nimeni nu venea să—i deschidă. Uitaseră de el cu desăvîrșire.

—Willy! Bunul meu stăpîn! oftă Fridolin deznădăjduit. Unde ești? De ce nu vii să mă ajuți?...

Și lacrimi fierbinți începură să i se prelingă pe obraji, picurînd, una cîte una, pe podeaua rece...

Se trezi speriat și trecură cîteva clipe bune pînă să se dezmeticească și să—și dea seama unde anume se afla. Da, în pivnița aceea neagră, plină de cărbuni! îl furase somnul și uitase de ea! Deodată cineva deschise ușa și Fridolin văzu că afară se luminase de ziuă.

—Unde—i șoricarul acela ticălos? auzi el o voce furioasă. Era vocea șefului de gară!

"Te pomenești că—mi dă drumul!" își spuse el. În clipa aceea chiar, șeful aprinse lumina și, pentru moment, orbit de lumină, Fridolin nu mai văzu nimic. Șeful îl înșfacă la iuțeală și—l îndesă într—un sac. —Așa, deșteptule! spuse el mulțumit. Acum o să vezi tu ce pățesc hoții de teapa ta.

Fridolin nici nu mai încercă să se zbată, încredințat că totul ar fi fost în zadar. Peste puțin timp se simți tras într—un cărucior și, după miros, își dădu seama că părăsise gara și era dus pe străzile satului.

De atîta spaimă, inima încetase aproape să—i mai bată. "Ce gînduri o fi avînd omul ăsta cu mine? se întrebă el, îngrozit. Te pomenești că mă azvîrle, cu sac cu tot, într—un rîu sau într—un lac, și—atunci ce mă fac? Mă înec fără să fiu în stare să mă împotrivesc! Ori poate vrea să mă pună la frigare și să facă friptură din mine..."

Deodată căruciorul se opri și, în timp ce sărmanul Fridolin se frămînta și se zbuciuma, o mîna puternică apucă sacul și—l tîrî într—o casă, unde îl lăsă să zacă pe podea.

—V—am adus hoțul, se auzi glasul șefului de gară.

—Să—l vedem și noi! îi răspunse o voce.

Cineva deschise sacul și Fridolin se strecură afară din el. Clipi de cîteva ori, stînjinit de lumină, apoi rămase înmărmurit. Căci omul din fața lui nu era nimeni altul decît polițistul care—l ajutase să pună mîna pe cei doi tîlhari în curtea hotelului.

Se uitau unul la celălalt uluiți și, în primul moment, nici unul nu fu în stare să scoată o vorbă. În cele din urmă, Fridolin sări în sus și începu să latre de bucurie.

—Ce glumă mai e și asta? strigă polițistul, întorcîndu—se spre șeful de gară. ăsta—i Fridolin, vechiul nostru prieten!

Acum fu rîndul șefului de gară să rămînă încremenit.

—Ce să zic, grozav prieten! spuse el după ce—și reveni din uimire. S—a furișat în biroul de obiecte pierdute și a răsturnat toate rafturile. Sînt sigur că voia să fure ceva, ticălosul!...

—Ușurel! Ușurel! îl potoli polițistul. Toate la rîndul lor. Să—l auzim mai întîi pe Fridolin. Spune, băiatule, ce s—a întîmplat?

—Lucrurile stau așa, începu Fridolin cu răbdare. Mai întîi m—am dus la pășunea de pe Muntele—cu Brazi, și acolo prietena mea Lisa și văcarul Alois mi—au spus că zgarda mea se află cu siguranță la gară... mai bine zis la biroul de obiecte pierdute... Așa se face că ieri—dimineață am venit din nou aici ca să caut biroul acela... în gară nu era nimeni, dar ușa biroului era deschisă. Am intrat deci înăuntru și la un moment dat am zărit zgarda mea agățată într—un cîrlig. Mă cățarasem pe raft s—o dau jos cînd, deodată, toate s—au prăbușit peste mine, mai—mai să mă omoare. Pe urmă a venit dumnealui și, după ce m—a ocărit în lege, m—a aruncat într—o pivniță cu cărbuni.

—Asta înseamnă că ți—ai petrecut toată noaptea în pivnița aceea întunecoasă, nu—i așa? Întrebă polițistul. Și ce—ai mâncat?

—Nimic, răspuse Fridolin în șoaptă. M—a încuiat înăuntru și...

La auzul acestor cuvinte, polițistul se încruntă și—i spuse șefului de gară:

—Înțeleg că uneori își mai poate ieși omul din fire, dar să ții un câine, o zi și o noapte, într—o pivniță rece, fără hrană și fără apă, asta e prea de tot. Dacă se mai întâmplă vreodată, îți aplic o amendă de—o să mă ții minte. Acum, fii te rog bun și dă—i ceva de mâncare, și pe urmă du—te și adu—i zgarda!

—Am crezut că e vorba de un hoț, bolborosi șeful de gară, care se făcuse alb ca varul. Iar acum nu știu ce să fac, se grăbi el să adauge: zgarda nu mai e aici... Toate obiectele le—am pus într—o ladă și le—am trimis la oraș. Știți cum e, dacă nu vine nimeni să le ceară, după un timp le trimitem la oraș. Chiar ieri le—am expediat, cu trenul de seară...

Va să zică zgarda dispăruse pentru a doua oară. Pe Fridolin îl podidiră lacrimile și în ochii lui se citea întrebarea: "Ce mă fac?"

—Nu te mai necăji atât, îl liniști polițistul. O să scriem la oraș și o să cerem să ne trimită zgarda înapoi la Biserica—de—Sus. Oricât ar dura, într—o săptămână, cel mult, va trebui să fie aici!

—Și acolo, la oraș, tot la biroul de obiecte pierdute a ajuns? Întrebă Fridolin printre sughituri de plîns. Eu n—am răbdare să aștept. Vreau să mă duc s—o iau eu singur...

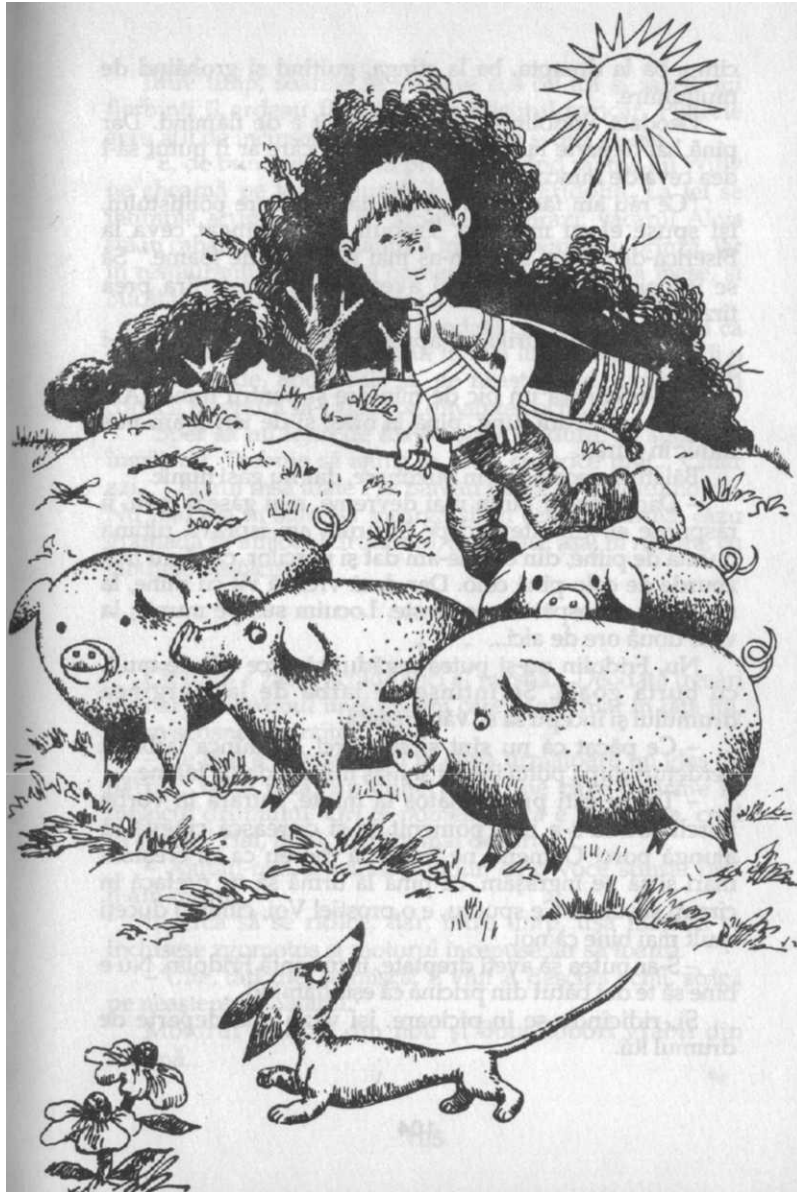
Dacă mai întârzii, cine știe ce se mai întâmplă cu zgarda mea...

—Spuneți—mi, aveți pe aici ceva de mâncare? îi întrebă polițistul pe colegii săi. Doar n—o să—l lăsăm să plece de aici nemâncat.

Dar Fridolin nu voia să mai rămână acolo nici o clipă.

—Nu, mulțumesc, îi răspuse el. Trebuie să plec imediat la oraș, să—mi caut zgarda la biroul de obiecte pierdute. Dacă mai zăbovesc pe aici, s—ar putea să n—o mai găsesc. La revedere, mai spuse el, și o zbughi pe ușă afară.

XIII. SPRE ORAȘUL CEL MARE

Și iată—l pe Fridolin din nou la drum.

"Dacă am reușit să ies din pivnița aceea întunecată, nimeresc eu și la oraș, își spuse el, plin de însuflețire. Zgarda mea e acum acolo, la biroul de obiecte pierdute... Ar fi poate mai bine să iau trenul, ca să ajung mai repede, gândi el, îndreptându—se spre gară. Cine știe, poate—i întâlnesc iar pe copiii aceia drăguți, care au fost atît de buni cu mine atunci cînd m—au găsit în vagon."

În gară nu staționa nici un tren.

"Te pomenești că azi nu mai trece nici unul, își spuse Fridolin. Să încerc să merg pe jos. Poate că orașul nu—i chiar atît de departe..."

Părăsi gara și o luă pe drumul ce înainta de—a lungul văii, între pîrîu și calea ferată.

Nu merse prea departe, cînd în cale îi ieși un fermier care mîna în fața lui un vițel legat de o funie. — Bună dimineața, domnule fermier, îl întîmpină Fridolin. Spuneți—mi, vă rog, ăsta e drumul spre oraș? —Ăsta e, șoricarule, îi răspunse fermierul cu bunăvoință. Dar să știi că pînă acolo mai e de mers!... —N—o fi chiar la capătul pămîntului, spuse Fridolin și, mulțumindu—i, își văzu mai departe de drumul lui.

Și merse așa cam vreo oră și mai bine, pînă cînd zări în depărtare un băiat mînînd doi porci la păscut. Avea de furcă, nu glumă, ca să—i năzească! Nu de alta, dar porcii erau neastîmpărați, veșnic alergau și se zbenguiau pe cîmp, ba la dreapta, ba la stînga, guișînd și grohăind de mulțumire.

Deodată Fridolin simți din nou cit e de flămînd. Dar pînă hăt—departe nu zărea nici o ființă care ar fi putut să—i dea ceva de mîncare.

"Ce rău am făcut că nu i—am dat ascultare poliștului, își spuse el cu mîhnire. Trebuia sa fi mîncat

ceva la Biserica—de—Sus, și acum n—ăș mai fi răbdat de foame." Să se întoarcă în sat, nu mai avea nici un rost. Era prea târziu...

Așa stînd lucrurile, se apropie de micuțul porcar și—i spuse:

—N—ai cumva un pic de mîncare și pentru mine? Am de bătut un drum lung, pînă la oraș, și de ieri n—am pus nimic în gură...

Băiatul se scotoci prin buzunare, dar nu găsi nimic.

—Dacă veneai puțin mai devreme, mai găseai ceva, îi răspunse el. Cu cîteva clipe în urmă am isprăvit ultima bucată de pîine, din care le—am dat și porcilor, ca să nu mai zburde de colo pînă colo. Dar dacă vrei să vii cu mine, la noi acasă, te ospătăm pe cinste. Locuim sus pe munte, la vreo două ore de aici...

Nu, Fridolin nu—și putea îngădui să urce atît de mult, cu burta goală. Se întinse pe iarba de la marginea drumului și începu să se văicărească.

—Ce păcat că nu sînt și eu porc! Aș mînca iarbă și verdețuri după pofta inimii și n—ăș mai răbda de foame...

—Tu nu ești prea sănătos la minte, intrară în vorbă porcii. Unde s—a mai pomenit să—și dorească cineva să ajungă porc! Oamenii ne îndoapă mereu ca să creștem mari și să ne îngrășăm, ca pînă la urmă să ne prefacă în cîrnați și șuncă. Ce spui tu, e o prostie! Voi, dinii, o duceți mult mai bine ca noi.

—S—ar putea să aveți dreptate, încuviință Fridolin. Nu e bine să te dai bătut din pricină că ești flămînd.

Și, ridicîndu—se în picioare, își văzu mai departe de drumul lui.

Între timp, soarele se înălțase sus de tot și razele lui fierbinți îl ardeau fără milă pe micuțul șoricar. Pietrele erau atît de încinse, încît putea să frigă și ouă pe ele.

"E, de bună seamă, ora prinzului, cînd mama lui Willy ne cheamă pe toți la masă, își spuse Fridolin. La fel se întîmplă acum și sus, pe Muntele—cu Brazi: văcarul Alois stă în cabana lui și își mănîncă în tihnă pîinea cu brînză. Iar în restaurantul hotelului oamenii stau frumos la mese, și bucătarul le umple farfuriile cu tot felul de bunătăți."

Și tot gîndind așa, simți deodată că nu mai vede, și că drumul nu mai e drum. Totul în fața lui căpătă mai întîi o culoare verde, apoi roșie și, pe neașteptate, gardurile și copacii începură să—i joace pe dinaintea ochilor.

"Sper să nu leșin de foame și de căldură, își spuse el, îngrijorat. Trebuie să ajung la oraș, cu orice preț... Chiar azi... " Acum însă toate i se păreau negre ca în toiul nopții. Nu mai era în stare să meargă și, în cele din urmă, căzu grămadă în mijlocul drumului, și rămase așa, în neștire, cu lăbuțele desfăcute...

*

* *

Cît timp a zăcut acolo? Nici el nu știa... Deodată tresări speriat de claxonul unei mașini care frîna chiar în fața lui, cu un scrîșnet asurzitor.

—Ce mai e și asta? auzi în clipa următoare un glas de bărbat. Ia te uită, un cîine! Un cîine care doarme în mijlocul drumului! Ori te pomenesti că e mort? Da, cred că e mort! Hai, Bobi, plecăm mai departe! —Ajutați—mă! scheună Fridolin cu o voce stinsă. Încă n—am murit...

Încercă să se ridice, dar, între timp, ușa mașinii se închisese zgomotos și motorul începuse iar să toarcă.

—Uite, tătucule, se mișcă! E viu! A deschis ochii, strigă pe neașteptate băiatul.

Motorul se opri din nou și Bobi coborî grăbit din mașină.

—E Fridolin! izbucni el. E Fridolin, șoricarul care a prins hoții în noaptea aceea...

Întreaga familie se dădu jos din mașină și cu toții se aplecară asupra șoricarului leșinat.

—Ce—i cu tine, Fridolin? Ce—ai pățit? întrebă tatăl copiilor. Credeam că te—ai dus pe munte să te interesezi de zgarda ta. Cum de—ai ajuns aici? N—a lipsit mult să te călcăm...

Fridolin deschidea boticul și iar îl închidea, dar nu izbutea să rostească nici un cuvînt.

—Adu—i repede un pic de apă, spuse mama copiilor. O fi mort de sete, sau a făcut o insolăție. Oricum, apa o să—i facă bine.

Bobi scoase iute din mașină o sticlă cu apă și—i umplu lui Fridolin o farfurie vîrf pe care acesta o bău, pe nerăsuflăte, pînă la ultimul strop.

—Mulțumesc mult de tot, spuse el apoi, gîfîind din greu. Știți, eu mă duceam la oraș și, deodată, am căzut...

—La oraș?! se minună tatăl copiilor. Dar bine, pînă acolo e distanță mare!... Cum să mergi pe jos pe o

asemenea căldură!... Dacă vrei, te luăm cu noi, căci noi tot acolo ne ducem.

Fridolin primi invitația cu multă bucurie. Copiii îl urcară cu băgare de seamă în mașină și—
așezară între ei, pe perna din spate.

—Așa, acum poți să tragi un pui de somn. Când ajungem în oraș, am eu grijă să te trezesc, îi spuse băiatul.

—Nu, mulțumesc, nu mi—e somn, am dormit destul, îi răspunse Fridolin, ridicându—se în picioare. În schimb mor de foame și, cinstit vorbind, aș mai bea un castronaș cu apă.

Mama copiilor le întinse un coșuleț cu mâncare, și toți îl îndemnară pe Fridolin să aleagă din el ce pofteste: tartine cu șuncă, salam, pastă de ficat, friptură rece; și mai era în coșuleț o cutie mare plină cu dulciuri...

—E tot una cu ce încep, nu—i așa? spuse Fridolin încântat. Căci, oricum, o să mănânc totul. Bineînțeles, dacă îmi dați voie. Știți, eu n—am mai pus nimic în gură de ieri—dimineață...

Cuvintele lui avură darul să—i înveselească pe toți.

—Ce bine că te—am găsit! spuse fetița. Altfel, cine știe, te călca vreun tractor sau mureai de foame...

Pe măsură ce înghițea bunătățile, Fridolin se simțea mai bine.

După ce dădu gata totul, se apucă să le povestească aventurile sale de pe Muntele—cu—Brazi și pășaniile din gară, la biroul de obiecte pierdute.

Când ajunse la necazul cu rafturile care se prăvăliseră peste el, cu bufnița împăiată cu tot, Bobi se îneacă de atîta rîs.

—Astîmpără—te! Ce găsești tu de rîs în povestea asta? îl dojeni mama lui. Sînt sigură că lui nu i—a ars de rîs, sărmanul, cînd s—a trezit cu toate peste el...

—De ce te duci tu acum la oraș? interveni deodată tatăl copiilor. Cunoști pe cineva acolo? Și știi exact unde se află zgărduța ta?

—Cum să nu știu? răspunse Fridolin, de vreme ce șeful de gară de la Biserica—de—Sus a trimis—o la oraș, fiindcă n—a venit nimeni s—o ridice. O găsesc sigur la biroul de obiecte pierdute.

Mașina străbătea satele unul după altul, fără să oprească. Fridolin și copiii priveau prin geamul din spate și numărau fiecare sat prin care treceau și fiecare pod pe care—l traversau.

—Șapte—Turle, citi deodată băiatul pe o tăblie indicatoare din marginea

drumului. —Șapte—Turle? izbucni Fridolin agitat. Aici e casa mea!

—Spune—mi, n—ai vrea mai bine să te lăsăm la stăpînul tău? îl întrebă tatăl copiilor.

—Nu, nu! strigă Fridolin. Mai întîi să—mi găsesc zgarda. O să mă întorc mîine. Ce—ar zice Willy dacă m—ar vedea fără zgardă?

—Cum vrei, îi spuse cu blîndețe tatăl copiilor. Așadar, mergem înainte!

Mașina străbătu orășelul și goni mai departe printre cîmpuri întinse și codri deși.

Cînd ajunseră la oraș, se lăsa înserarea.

—Te ducem pînă la biroul de obiecte pierdute, îi spuse tatăl copiilor, și acolo te părăsim, căci noi sîntem cam grăbiți. Bunica noastră s—a îmbolnăvit și trebuie să ajungem cît mai repede acasă. Altfel rămîneam mai multă vreme la Biserica—de—Sus.

La un moment dat mașina se opri în fața unei clădiri înalte și Bobi silabisi uitîndu—se la firma mare, fixată deasupra ușii de la intrare:

BIROUL DE OBIECTE PIERDUTE

—Asta înseamnă că am ajuns la destinație, spuse tatăl copiilor. Noi te lăsăm aici și—ți dorim în continuare mult succes și tot binele.

În timp ce—și luau rămas bun de la micuțul șoricar, copiii izbucniră în hohote de plîns.

—Nu mai plîngeți, că ne mai întîlnim noi, se strădui să—i liniștească Fridolin. Vă urez și eu tot binele și vă mulțumesc încă o dată pentru tot ce—ați făcut pentru mine...

—Și noi îți mulțumim ție, îi răspunseră părinții copiilor. Dacă nu erai tu, ne jefuiau hoții.

Pe urmă, întreaga familie se urcă înapoi în mașină și porniră din nou la drum. Fridolin îi urmări din ochi pînă cînd dispărură după colțul străzii.

XIV. FRIDOLIN ÎȘI MAI FACE UN PRIETEN

Așadar, în această clădire își va găsi el, în sfârșit, zgarda pe care o căuta de atîta vreme! Cu acest gînd sui treptele scării și se furișă înăuntru.

De—a lungul unui coridor adînc și pustiu se înșirau, de—o parte și de alta, niște uși înalte pe care erau bătute niște plăcuțe, purtînd fiecare cîte un număr.

"Cel mai bine ar fi să încep cu numărul unu", își spuse Fridolin, grăbindu—se să zgîrie cu ghearele la prima ușa. Văzînd că nu—i răspunde nimeni, sări în sus cît putu de tare și trase cu dinții de clanță. Ușa se deschise ca prin farmec și, în clipa următoare, Fridolin se trezi în fața unui polițist înalt și voinic, de al cărui centiron atîrnau, în dreapta și în stînga, cîte un revolver.

—Bună seara, și vă rog să mă iertați dacă vă deranjez, îi spuse Fridolin. Știți, eu caut biroul de obiecte pierdute.

—Ai greșit ușa, șoricarule. Aici e postul de poliție, îi răspunse polițistul. Biroul de obiecte pierdute e în partea cealaltă a coridorului. Dar, ia spune, cum ai ajuns tu aici? îl întrebă apoi. Nu cumva ai fugit de la stăpînul tău? Al cui ești și cum te cheamă?

—Pe mine mă cheamă Fridolin, iar pe stăpînul meu îl cheamă Willy, îi răspunse Fridolin cu o voce stînsă. Știți, eu sînt din Șapte—Turle și umblu să—mi caut zgarda pe care am pierdut—o în tren. Am fost după ea tocmai la Biserica—de—Sus, dar acolo mi s—a spus că au trimis—o la biroul de obiecte pierdute din orașul cel mare, iar eu am venit aici ca s—o ridic. Vă mulțumesc pentru informație și la revedere!

—Mult noroc, Fridolin! îi spuse cu căldură în glas vînjosul polițist. Și vezi, ai grijă să nu te pierzi prin orașul ăsta mare.

Fridolin alergă iute spre ușa pe care i—o arătase polițistul și într—o clipită se strecură în biroul cu

pricina. În spatele unui ghișeu zări un bărbat cu ochelari negri.

—Bună seara, domnule, i se adresă Fridolin, foarte cuviincios. Știți, eu am venit să—mi ridic zgarda pe care am pierdut—o în tren.

—Să—ți ridici zgarda?! se miră funcționarul. Așa ceva nu se poate. Pentru asta trebuie să vii cu stăpînul tău.

Dar Fridolin nu se dădu bătut cu una cu două.

—Stăpînul meu e la școală, și—apoi nici nu locuiește în acest oraș. Dar dacă îmi dați voie, pot să vă spun eu cum arată zgarda mea. E din piele roșie și bătută toată în ținte aurii. Șeful de gară din Biserica—de—Sus mi—a spus că a trimis—o aici.

—Bine, mă duc să văd dacă avem în depozit o asemenea zgardă, se lăsă înduplecat funcționarul și dispăru numaidecît în spatele unui perete de scînduri.

—Sînt sigur că e aici, strigă Fridolin în urma lui, arzînd de nerăbdare să—l vadă cît mai repede înapoi pe inimosul funcționar.

Îl auzea, din spatele peretelui despărțitor, cum deschide și închide sertar după sertar, mormăind în acest timp ceva neînțeles.

Cînd reveni la ghișeu, în loc de zgardă, ținea în mîna un registru mare.

—Mda, într—adevăr, am avut aici o asemenea zgardă, spuse el. Dar, uite, chiar azi după—masă a venit cineva și a ridicat—o, spunînd că a pierdut—o spițul lui sau, mă rog, că i—a luat—o cineva. Ce puteam să fac decît să i—o dau? Nu—i așa? Era un spiț alb, de asta îmi aduc aminte foarte bine, pentru că tot timpul cît a stat aici a lătrat fără întrerupere...

—Și unde stă acest domn? întrebă Fridolin cu amărăciune în glas.

—Asta nu mai știu, îi răspunse funcționarul cu ochelari negri, închizînd registrul.

Fridolin începu iar să se văicărească. Așadar, zgarda lui dispăruse din nou și cine știe dacă avea s—o mai găsească vreodată...

—Cum aș putea să dau de stăpînul acestui spiț? întrebă el printre suspine. Și dacă—l găsesc, mi—o mai dă el oare înapoi? Da' de unde... Acum zgarda mea e pierdută pentru totdeauna...

—Îmi pare foarte rău că am dat—o altcuiva, îi spuse funcționarul, cu necaz. Și—ți spun drept, și mie mi se pare că lucrurile nu mai pot fi îndreptate decît dacă îi ceri stăpînului tău să—ți cumpere altă zgardă. Alceva nu văd ce s—ar mai putea face.

—Stăpînul meu nu mai are bani, îi răspunse Fridolin cu amărăciune. Și—a cheltuit pe zgarda mea toate economiile și vă dați seama că eu fără zgardă nu mă mai pot întoarce la el.

—Ai dreptate, șoricarule, îi spuse funcționarul, apucîndu—se să încuie dulapurile. Acum însă trebuie să pleci. S—a făcut șase și jumătate, și la ora asta biroul se închide.

Fridolin părăsi întristat biroul de obiecte pierdute și ieși în stradă. "Acum cine mă mai ajută pe mine? se frămîntă el. Cine să—mi dea un sfat, să știu și eu ce am de făcut?..."

Nu cunoștea pe nimeni în orașul acesta mare și străin. Rătăci fără nici un țel pe străzile cu case înalte, neștiind încotro s—o apuce. Peste puțin timp nimeri într—un parc cu copaci mari și stufoși, cu multe straturi de flori și pajiști întinse. De—a lungul aleilor se înșirau bănci vopsite în verde, pe care ședeau bătrîni și tineri, iar prin preajma lor se mai jucau cîțiva copii, deși de mult se lăsase înserarea.

Pe una din bănci ședea, de unul singur, un bătrîn cu o barbă lungă și albă. Ținea ochii închiși de parcă ațipise răpus de oboseală. În dreptul băncii se afla o cutie mare pe patru rotile.

Fridolin sări încet pe bancă și se așeză lîngă moșneag.

—Ah, de ce nu sînt și eu bătrîn! suspină el. În felul ăsta n—aș mai avea mult de trăit și suferința mea s—ar sfîrși mai repede.

La auzul acestor cuvinte, bătrînul deschise ochii, plin de mirare.

—Cine—i necăjitul? întrebă el apoi, uitîndu—se de sus la micuțul Fridolin. Ia te uită, un șoricar tînăr și voinic care se văicărește, de parcă ar fi rămas singur pe lume.

—Să știți că așa e ! răspunse Fridolin. Toți m—au părăsit și nimeni nu mai vrea să știe de mine. Da, mi—am pierdut zgarda și, cînd să zic și eu că am găsit—o la biroul de obiecte pierdute, mi s—a spus că a venit altcineva azi după—amiază și a luat—o, deși nu era a lui.

Și—i povesti bătrînului pe îndelete toate peripețiile și toate necazurile prin care trecuse ca să—și regăsească zgarda căpătată în dar de ziua lui.

—Acum am pierdut—o pentru totdeauna și nu pot să mă mai întorc niciodată la stăpînul meu. Niciodată! Încheie Fridolin trista sa poveste și lacrimi fierbinți începură să i se prelingă pe obraji.

Bătrînul îl luă în brațe și, scoțînd din buzunar o batistă roșie, îi șterse ochii înlăcrimați și—i spuse: —Hai, nu mai plînge. N—o fi dracul chiar atît de negru. Nu mă îndoiesc că ai avut o zgardă nespuse de frumoasă, dar de vreme ce stăpînul tău a putut să—ți cumpere una, îți mai cumpără el și alta sau, cine știe, poate că mîine îți iese în cale șpițul acela alb și—ți iei zgarda înapoi. Înainte de toate însă vreau să—ți spun un lucru pe care te rog să nu—l uiți cît vei trăi. Orice se poate pierde în viață; curajul, însă, nu—i voie să—l pierzi niciodată.

—Mulțumesc. Sînteți un bătrîn tare bun și cumsecade, spuse Fridolin, simțîndu—și deodată inima mai ușurată. Și înțelent se grăbi el să adauge. Și acum, ce mă sfătuiți să fac? Să pornesc imediat în căutarea șpițului, sau...

—Azi e prea tîrziu, îl întrerupse bătrînul. La ora asta șpițul, cu siguranță, nu mai e pe stradă. Ai putea însă să—mi dai mie o mină de ajutor. Ce zici? Vrei? Să știi de la mine: gândurile negre se risipesc mai repede atunci cînd muncești.

—Și ce trebuie să fac? îl întrebă Fridolin cu nerăbdare, ridicîndu—se în picioare. Și numaidecît se grăbi să adauge: Cutia asta caraghioasă e a dumneavoastră?

—Asta nu e o cutie caraghioasă, îi explică bătrînul. E o flașnetă. Un fel de muzicuță mai mare, pricepi? Eu umblu cu ea prin oraș, mă opresc la marginea unui trotuar sau într—o piață și cînt cu ea, iar oamenii îmi dau uneori cîte un bănuț sau doi, alteori nu—mi dau nimic, ba cîteodată mă și gonesc. Ce să—i faci! Lucrurile trebuie luate așa cum sînt

—Și cum faci să se audă muzica? întrebă Fridolin, plin de curiozitate. Te ascunzi în cutie și de—acolo cînti o melodie?

Bătrînul flașnetar izbucni într—un hohot de rîs nestăvilît și barba lui stufoasă începu să—i joace în sus și în jos.

—Dacă ai puțină răbdare, îți arăt numaidecît cum funcționează, spuse el, și, ridicîndu—se în picioare, împinse ușor flașnetă pînă în poarta parcului unde forfota nu mai înceta. Unii intrau, alții ieșeau. —Aici o să cîntăm, reluă bătrînul. Eu o să învîrt la manivelă, iar tu, dacă vrei, o să stai lîngă mine cu pălăria în dinți. E mult mai bine s—o țină cineva decît să zacă pe jos sau pe flașnetă.

Apoi bătrînul începu să învîrtească manivela și, în aceeași clipă, din cutie răsună o melodie încîntătoare.

—Ce frumos! E aproape la fel ca la noi duminica, atunci cînd în piață cîntă fanfara militară, strigă Fridolin și, de atîta bucurie, îi venea să joace și să țopăie în jurul flașnetei; dar cum voia să—l ajute pe bătrînul său prieten, rămase cuminte pe loc, făcînd frumos cu pălăria în dinți.

—Uitați—vă ce șoricar drăguț! spuneau trecătorii. O fi prietenul bătrînului flașnetar.

Și toți aruncau cîte un bănuț în pălărie. În cele din urmă pălăria se îngreuna atît de mult, încît Fridolin nu mai fu în stare s—o țină în dinți și o lăsă pe trotuar.

—Azi am făcut un drum tare lung și sînt frînt de oboseală, îi spuse el flașnetarului. Ca să nu mai spun că sînt și lihnit de foame...

—Ai dreptate, îi răspunse bătrînul. E timpul să ne ducem la culcare. Și—așa se întunecă și nu mai vine nimeni în parc.

Dar unde să meargă să se culce Fridolin? Și cine să—i dea lui de mîncare, de vreme ce sărăcuțul nu cunoștea pe nimeni în acest oraș?

—Aș putea să mănînc cu dumneata? îl întrebă el pe bătrîn. De culcat mă culc în bucătărie, așa cum fac și acasă la stăpînul meu.

—Eu, dragul meu Fridolin, n—am nici casă, nici bucătărie, îi răspunse bătrînul. Eu nu sînt decît un biet flașnetar, și dorm pe unde apuc. Azi, de pildă, o să dorm aici, în parc, pe o bancă.

—Cum? În parc? Pe o bancă atît de tare?! se îngrozi Fridolin. De ce? Acum ai destui bani... De ce nu mergi la un hotel? Acolo ți—ar da mîncare bună și ai putea să dormi într—un pat mare și frumos...

—Da, dragă Fridolin, tu ai dreptate, îi răspunse bătrînul. Numai că eu trebuie să strîng ceva și pentru la iarnă, pricepi? Iarna e lungă și friguroasă, și eu nu prea ies, de teamă să nu mă îmbolnăvesc. Boala, la vîrsta mea, aduce moartea...

Nu, Fridolin nu—i dorea bătrînului său prieten o asemenea nenorocire. De aceea străbătu cu el parcul întunecat și se opriră amîndoi în dreptul unei bănci, aflate sub un tei înalt și stufos. Bătrînul acoperi

flașneta, apoi deschise geanta și scoase din ea o pâine și o bucată de salam.

—Uite, asta—i porția ta, îi spuse lui Fridolin, tăind cu briceagul jumătate din pâine și jumătate din salam. După ce isprăviră de mâncat și își stinseră setea la fântâna arteziană din apropiere, se întinseră amândoi pe bancă. Pe urmă bătrînul trase peste el haina sa lungă, iar Fridolin se furișă sub ea și se cuibări la picioarele lui.

—Te—ai învelit bine? îl întrebă peste puțin timp flașnetarul. Dar Fridolin nu—i răspunse. Dormea dus.

XV. TOTUL E BINE CÎND SE SFÎRȘEȘTE CU BINE

A doua zi, cînd Fridolin se trezi din somn, soarele lumina coamele copacilor, iar albinele zumzăiau de zor, zburînd neobosite printre florile teiului de deasupra lui. Se strecură de sub haina călduroasă și se scutură și se întinse, și iar se scutură și se întinse, de—i pîrîră toate oasele.

—Bună dimineața, Fridolin! îi strigă bătrînul flașnetar, care tocmai se întorcea de la fîntîna arteziană unde se dusesse să se spele. Ai dormit, pe cinste... Ei, cum ți se pare lumea acum, după un somn atît de sănătos?

—Nu știi, răspuse Fridolin. Aș vrea să mă duc să—mi caut zgarda, dar orașul ăsta e—atît de mare și atît de...

—Ai dreptate, îl întrerupse bătrînul. Orașul este, într—adevăr, foarte mare, dar un șoricar isteț ca tine nu se pierde cu una cu două. Na, ține, îi spuse el, întinzîndu—i o felie de pîine unsă cu untură de porc.

Și în timp ce mîncău, bătrînul continuă:

—M—am tot gîndit cam ce—ar fi de făcut, și mi—am zis că cel mai bine ar fi să—ți petreci ziua de azi bătînd străzile orașului. Cine știe, s—ar putea să—ți iasă în cale șpițul acela alb care ți—a luat zgarda și în felul ăsta să închei toată povestea. Eu o să rămîn aici, și—ți promit să fiu cu ochii în patru, căci mulți oameni vin să se plimbe prin parc cu cîinii lor.

—Și dacă nici unul din noi nu—l întîlnește pe șpițul acesta alb? întrebă Fridolin.

—Atunci va trebui să ne gîndim la altceva, îi răspuse bătrînul.

—Bine, încuviință Fridolin, înghițind ultimul dumaticat. Acum plec în căutarea șpițului și la ora prînzului mă întorc.

Și porni la drum.

—Vezi, ai grijă cum treci de pe un trotuar pe celălalt, strigă în urma lui bătrînul flașnetar. Să te uiți mereu în stînga și în dreapta. Ai înțeles?

—Nu—ți fie teamă, îi răspunse cu voce tare Fridolin. O să fiu cît se poate de atent.

Și, părăsind parcul, ieși în strada largă.

"Pe undeva trebuie să fie șpițul acela alb, își spuse în sinea lui; că doar nu l—o fi înghițit pămîntul!... Pînă la urmă, dau eu de el."

Și, cu acest gînd, porni să cutreiere marele oraș. Și cîte nu erau de văzut! în orice direcție mergea, șirurile de case se înmulțeau văzînd cu ochii.

Străzile erau toate la fel de largi ca piața mare de la el de acasă. La o încrucișare de străzi zări niște stîlpi pe care apăreau și dispăreau niște lumini colorate. Cînd se aprindea lumina roșie, oamenii se opreau și așteptau să treacă toate mașinile, tramvaiile, motocicletele și bicicletele. Cînd lumina roșie se stîngea și se aprindea lumina verde, oamenii traversau strada grăbiți.

"Păcat că nu vede toate astea și stăpînul meu Willy", gîndi cu părere de rău istețul șoricar, mergînd mai departe.

De—o parte și de alta a străzii se aflau tot felul de magazine, care de care mai frumoase, cum nu mai văzuse Fridolin niciodată pînă atunci: brutării, cofetării, magazine de încălțăminte și ciorapi, confecții și cămăși. Mai erau și alte prăvălii, în care se vindeau farfurii, cești, oale, iar în unele numai jucării.

—Ia te uită! izbucni deodată Fridolin, oprindu—se în fața unei vitrine uriașe în spatele căreia zărise niște automobile adevărate, dintre care unul se învîrtea mereu, așa cum se învîrtesc călușeii la iarmaroc.

Dar nu avea timp să zăbovească prea mult, ca să se uite la toate minunățiile ce se iveau în calea lui. Și nu se opri nici chiar în fața unui magazin în care se vindeau papagali, broaște țestoase, maimuțe și alte animale mici. În mintea lui se cuibărise un singur gînd: să dea cu orice preț de șpițul acela alb care, undeva, în orașul acesta mare, se plimba, fără să—i pese, cu zgarda lui.

Pe străzile orașului mișunau tot felul de cîini. Unii duși în lesă de stăpînii lor, alții — aceștia erau mai mulți — alergînd liberi de colo pînă colo: cîini—lupi, caniși, boxeri, ogari, pechinezi, buldogi, foxterieri zburdalnici și neastîmpărați, și mulți alții, cărora cu greu le putea da un nume. Dar printre ei Fridolin nu zări nici un șpiț.

—N—ați văzut cumva un șpiț alb cu o zgardă roșie? întreba el la tot pasul, dar cîinii, în loc să—i răspundă, îl miroseau și își vedeau mai departe de drumul lor.

Deodată, la un colț de stradă, apăru un cîine alb. Un șpiț!

Inima lui Fridolin prinse să bată cu atîta putere, mai—mai să—i spargă pieptul, nu alta. Traversă iute strada și nu lipsi mult să—l calce o mașină.

—Stai! Nu fugi! strigă el în urma șpițului. Vreau să te întreb ceva!

Cîinele se întoarse brusc și Fridolin își dădu numaidecît seama că nu era șpițul pe care îl căuta. Acesta nu avea la gît decît un șnur vechi de care era legată, cu o sîrmuliță ruginită, o plăcuță rotundă.

—Bună dimineața, spuse Fridolin cînd ajunse lîngă el. Știi, eu caut un șpiț alb cu o zgardă roșie, bătută în ținte aurii. Nu ai cumva acasă o asemenea zgardă?

—O zgardă roșie, bătută în ținte aurii? Ha, ha, ha! rîse șpițul. Glumești, nu—i așa? Ori mă iei poate drept cățelușul răsfățat al unui prinț avut. Nu, șoricarule, stăpînul meu nu e prinț, stăpînul meu adună oase și zdrențe, iar eu umblu prin oraș să văd pe unde au mai aruncat oamenii lucruri vechi de care nu mai au nevoie. Pentru asta capăt de la el în fiecare zi o zeamă chioară și un os, iar uneori și cîteva picioare în spinare. Ce zid, n—ai vrea să mă ajuți și tu?

—Nu, nu pot, îi răspunse Fridolin. Eu trebuie să caut zgarda. Pe urmă, dacă o găsesc, aș vrea să mă întorc la stăpînul meu Willy...

—Atund îți urez mult noroc! îl încuraja șpițul și își văzu de drumul lui.

Fridolin merse mai departe și peste pușin timp zări un șoricar tolănit la soare, în poarta unei grădini. Nid acesta nu—i fu de folos.

—Șpiți umblă pe aici cu duiumul, îi spuse el, căscînd de zor. Dar cu zgardă roșie bătută în ținte aurii n—am văzut nici unul.

După ce străbătu o parte bună a orașului, Fridolin se simți deodată răpus de oboseală și chinuit de o foame cumplită.

"Orașul ăsta e atît de mare, încît nu văd cum aș putea să dau de șpițul acela alb. E ca și cînd ai căuta un ac într—un car cu fîn", gîndi el și, supărat, porni înapoi pe același drum pe care venise.

Trecuse de ora prânzului când se pomeni din nou în dreptul parcului în care—și petrecuse noaptea, în tovărășia bătrînului flașnetar. Nici nu intră bine pe poartă, când pe alee zări îndreptîndu—se spre el un domn gras, în preajma căruia țopăia zglobiu un șpiț alb.

Fridolin încremeni de uimire. Nici nu fu nevoie să se apropie prea mult, căci, de departe, se vedea la gîtul șpițului o zgardă roșie bătută în ținte aurii, care sclipeau orbitor în bătaia soarelui de amiază.

Nimic nu—l mai putu opri acum pe Fridolin să se repeadă într—acolo.

—Hei! strigă el. Asta—i zgarda mea. Dă—mi—o înapoi! Șpițul întoarse capul și, văzîndu—l pe șoricar, o șterse repede spre stăpînul său.

—Vino aici, îi porunci acesta pe un ton tăios.

Fridolin se apropie de el și rididndu—se pe lăbuțele din spate începu:

—Vă rog frumos să nu vă supărați, dar cîinele dumneavoastră ar trebui să—mi dea zgarda înapoi. Am pierdut—o în tren și nici nu știți de cînd o caut...

—Pleacă de aici! îl repezi grăsanul, încercînd să meargă mai departe.

Dar Fridolin se așeză în calea lui.

—E zgarda mea! Am primit—o în dar de ziua mea, de la stăpînul meu care și—a cheltuit pe ea toate economiile. Vă rog mult de tot, dați—mi—o înapoi!

—Auzi ce neobrăzare! se înfurie grăsanul. Dar lasă că—ți arăt eu ție! Pom! Înhață—l! strigă el și vru să—l lovească. Dar Fridolin sări sprinten într—o parte.

În clipa aceea șpițul se năpusti asupra șoricarului, pe la spate, și își înfipse colții în ceafa lui. Fridolin urlă de durere și, încercînd să scape din strînsoarea șpițului, se încaieră cu el într—o luptă crîncenă. Se tăvăleau și se dădeau de—a dura, mușcîndu—se ba de ceafă, ba de picioare.

"Ah, dacă aș putea să—i smulg zgarda!" își spunea întruna Fridolin. La un moment dat îl ridică pe șpiț în aer și îl trînti cu toată puterea la pămînt; apoi, dintr—o smucitură îl întoarse pe spate și, apăsîndu—l zdravăn cu lăbuțele, îl țintui pe prundișul aleii.

"Acum nu rămîne decît să desfac catarama cu dinții și, dacă izbutesc, peste cîteva clipe o șterg cu zgarda mea, gîndea el în sinea lui. încă puțin, și gata". Dar tocmai atunci fu silit să lase zgarda din gură, căci grăsanul — stăpînul șpițului — îl lovi cu bastonul pe spinare, cu atîta putere, încît de durere bietul Fridolin se întinse cît era de lung.

—Lasă zgarda, fiară! răcni grăsanul. Și șterge—o de aici pînă nu—ți rup picioarele!

Și—l lovi din nou cu bastonul pe sărmanul Fridolin, care încerca din răsputeri să se ridice și să fugă, dar nu era în stare să se miște.

"Mi—a rupt toate oasele!" își spuse în sinea lui, scheunînd de durere.

Deodată auzi o voce puternică:

—Stați! Ce se întîmplă aici?

"Cine să fie?" se întrebă Fridolin. Vocea aceasta i se părea foarte cunoscută. Întoarse capul și deschise ochii: era polițistul care—l îndrumase spre biroul de obiecte pierdute.

Lîngă polițist stătea bătrînul flașnetar cu barba lui albă și stufoasă.

Pe moment, grăsanul înlemni, neștiind ce să mai facă. Apoi, ducînd bastonul la subțioară, strigă:

—Pom, vino aici! Și dădu să plece.

—Stai! strigă din nou polițistul.

—Cu mine vorbești? întrebă mirat grăsanul. Eu n—am făcut nimic. Afurisitul ăsta de șoricar l—a atacat pe bietul Pom și a încercat să—i fure zgarda.

—Nu e adevărat! interveni bătrînul flașnetar. Întîmplător am fost de față cînd dumnealui a asmuțit șpițul asupra șoricarului și pe urmă a început să dea în el cu bastonul. De aceea v—am chemat. Dacă eram mai tînăr, îi arătam eu lui. Cred că el a luat zgarda lui Fridolin de la biroul de obiecte pierdute.

—Ce birou de obiecte pierdute?! se răsti grăsanul. Vă rog să mă credeți, domnule polițist, zgarda asta am cumpărat—o cu bani cinstiți. Iar tu, vagabond bătrîn, să—ți ții gura dacă vrei să n—o pățești!

La auzul acestor cuvinte, polițistul deveni mai aspru:

—Mergeți cu toții la biroul de obiecte pierdute! S—a înțeles?

Grăsanul însă se împotrivi:

—Eu nu am timp acum, bolborosi el. Am o treabă foarte urgentă.

—Nici o treabă! îl luă repede polițistul. Gata, mergem! Dacă nu te supui, îți pun cătușele și gata povestea!...

De data asta grăsanul amuți de—a binelea. Fridolin se ridică anevoie și porniră cu toții spre clădirea aceea înaltă în care se aflau postul de poliție și biroul de obiecte pierdute. Când intrară pe ușa biroului, la ghișeu apăru cunoscutul funcționar cu ochelari. O clipă se arătă foarte surprins, dar numaidecât se dumeri despre ce—i vorba și spuse, arătînd spre grăsan:

—Dumnealui a venit ieri să ridice zgarda aceea roșie, bătută în ținte aurii...

—Scoate—i—o! îi porunci polițistul grăsanului, cu toată asprimea.

Grăsanul se supuse fără să crîcnească și, scoțînd zgarda de la gîtul șpițului, o puse pe masa aflată în mijlocul biroului.

Dintr—un salt, Fridolin fu pe masă și începu să cerceteze zgarda, întorcînd—o cînd pe—o parte, cînd pe alta.

—E a mea! E a mea! strigă el deodată, lătrînd de bucurie.

—Asta—i curată nerușinare! izbucni furios grăsanul. Zgarda e a mea. Am cumpărat—o cu banii mei...

—Nu e adevărat! strigă din nou Fridolin. Uitați—vă, e din piele roșie, cu cataramă aurie și cu ținte tot aurii. E zgarda pe care Willy, bunul meu stăpîn, mi—a dăruit—o de ziua mea.

După ce străbătu încăperea în lung și în lat de cîteva ori, polițistul se opri și spuse:

—Îmi pare rău, dragul meu Fridolin, dar nu te pot ajuta. De unde să știu eu cine are dreptate, de vreme ce fiecare susține altceva! Cel mai bine va fi să păstrăm zgarda aici și, cine știe, poate găsim pe cineva care să ne dovedească a cui e, și pe urmă...

—Asta—i curată neobrăzare! îl întrerupse mînios grăsanul, izbind cu pumnul în masă. Va să zică dumneavoastră credeți, mai degrabă, în cuvîntul unui șoricar obraznic decît în cuvîntul meu!... Să—mi dați zgarda imediat înapoi, că de nu mă duc să mă plîng primarului!...

—Uitați—vă! Uitați—vă aici! strigă, pe neașteptate, Fridolin.

—Unde? întrebă curios polițistul. Nu văd nimic...

Dar Fridolin nu se dădu bătut și stărui, arătîndu—i cu lăbuța un loc anume de pe dosul zgărzii.

Și, într—adevăr, în locul acela era scris ceva, cu c literă foarte mică, de culoare albastră. Polițistul apropie zgarda de ochi și citi cu voce tare.

"Lui Fridolin, cu drag, de ziua lui de naștere."

—Vedeți? Vedeți? strigă Fridolin, sărînd bucuros de pe masă. Scrie clar: Fridolin.

Grăsanul se făcu alb la față și graiul îi pieri cu desăvîrșire.

—Vasăzică așa: și hoț, și mincinos! i se adresă polițistul cu toată asprimea. Ai ridicat de la biroul de obiecte pierdute o zgardă care nu—ți aparține și pe deasupra mai și minți! Noroc că Fridolin a cercetat—o cu atenție, altfel, cine știe, ieșei poate basma curată. Nu m—ar mira să aflu că ai mai făcut și alte isprăvi pentru care ai merita să stai un timp la răcoare. Dar meriți oricum să ajungi acolo, pentru faptul că erai gata să omori în bătaie un șoricar nevinovat.

—Nu, vă rog să nu mă băgați la închisoare, se tîngui grăsanul. Renunț la zgardă și...

—Zgarda e în orice caz a lui Fridolin! îl întrerupse tăios polițistul. Iar dumneata o să—i plătești și despăgubiri, ca să aibă bani de tren pînă acasă.

Apoi, punîndu—i zgarda lui Fridolin, îi spuse cu o voce blajină:

—Ei, ce zici, Fridolin? Domnul acesta o să—ți dea bilet... E bine așa? Peste o oră, dacă nu mă înșel, pleacă un tren spre Șapte—Turle.

Fridolin nu mai putea de bucurie. Și cu toate că îl mai dureau și acum oasele de pe urma bastoanelor încasate, dădu vesel din coadă. După ce se mai învîrti de cîteva ori în jurul polițistului și a bătrînului flașnetar, strigă, în culmea fericirii:

—Ura! Mi—am regăsit zgarda! Acum mă pot întoarce la stăpînul meu Willy. Ura!

XVI. REVEDEREA

Sfârșitul acestei povestiri e scurt. După ce îl închise pe grăsanul—răufăcător, polițistul, împreună cu bătrînul flașnetar și, firește, cu Fridolin, care tropăia vesel între ei, porniră grăbiți spre gară.

Trenul era gata de plecare. Polițistul cumpără repede un bilet pînă la Șapte—Turle, iar cu restul de bani îi luă lui Fridolin un cîrnat și o chiftea.

—Domnule, strigă el apoi, zărindu—l pe conductor. Cățelul ăsta e prietenul nostru, îl cheamă Fridolin și merge la el acasă, la Șapte—Turle. Vă rog frumos să—i spuneți unde trebuie să coboare. Poftim biletul lui.

Bătrînul flașnetar cîntă, de despărțire, o melodie veselă, și Fridolin se urcă în tren.

—Vă mulțumesc, bunii mei prieteni! Vă mulțumesc din toată inima! strigă el de la fereastra vagonului, cînd trenul se puse în mișcare.

Vă puteți închipui cum a fost reîntîlnirea cu stăpînul său.

—Fridolin! Fridolin! izbucni Willy cu ochii umeziți de lacrimile bucuriei. De unde vii? Și unde ai fost atîta timp? Te—am căutat peste tot...

—Mi—am pierdut zgarda, îl întrerupse Fridolin, plîngînd și el de fericire, și am umblat s—o caut. Cum aș fi putut să mă întorc acasă fără zgardă? Am cutreierat toată lumea, dar pînă la urmă tot am dat de ea. —Prostuțule, îl dojeni Willy cu blîndețe, lipindu—l cu putere la pieptul său. Puteai să te întorci și fără zgardă. Nici nu știi ce îngrijorat am fost din pricina ta. Credeam că ai murit...

În seara aceea, Fridolin luă masa cu întreaga familie, în sufragerie.

Și le povesti pe îndelete prin ci te trecuse el de la ziua lui de naștere și pînă atunci: despre cîinii cei răutăcioși și despre Lisa, despre călătoria lui cu trenul pînă la Biserica—de—Sus, despre urcușul spre pășunile de pe Muntele—cu—Brazi, despre coada lui bandajată, despre funicular și pățania cu vulturii, despre noaptea petrecută în pivnița cu cărbuni și, în sfârșit, despre polițistul cel bun și despre bătrînul flașnetar, care îl ajutaseră să se descurce în orașul cel mare, pentru ca în cele din urmă să—și recapete zgarda multcăutată. Nu uită, bineînțeles, nici de împlinirea cu hoții de la Biserica—de—Sus.

Cînd isprăvi de povestit, Willy ar fi vrut să mai afle de la el o mulțime de lucruri, dar tatăl lui îl întrerupse spunînd:

—Gata, copii! Și mîine e o zi. După atîtea peripeții,

Fridolin merită o noapte de somn pe cinste.

Așa se face că se duseră cu toții la culcare.

Mult timp după aceea, Fridolin trebui să repovestească adeseori tot șirul aventurilor sale.

—Ce n—ăș da să fiu și eu un micuț șoricar, îi spuse într—o zi Willy. Ce aventuri frumoase poate avea un cățeluș ca tine! Și cînd mă gîndesc că n—ai împlinit decît un an!...

—Ai răbdare, îl liniști Fridolin. Cine știe ce aventuri frumoase te așteaptă și pe tine, cînd o să fii mare. Cel mai bine, cred eu, ar fi să călătorim împreună, ca să avem tot timpul grijă unul de celălalt. Ce zici! Tu nu ești de aceeași părere?

—Ba da, așa o să facem, îi răspunse Willy. O să ne ducem amîndoi să—i vedem pe toți acei care te—au ajutat în călătoriile tale. Și, cine știe, poate că într—o bună zi vulturii aceia or să vină să ne facă o vizită la Șapte—Turle.

—Da, cine știe, spuse Fridolin căscînd și, ghemuindu—se în coșul lui, adormi buștean.

